

Biblia-tanulmányok 2004/2.

ÉSAIÁS KÖNYVE

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE

Biblia-tanulmányok

2004. II. negyedév

ÉSAIÁS KÖNYVE

*BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE
BUDAPEST, 2004*

A tanulmányt összeállította:

EGERVÁRI OSZKÁR (III.)

MÉZES TÜNDE (IV–V., VIII.)

KOVÁCS ZOLTÁN (VII., XIII.)

SONNLEITNER KÁROLY (I., VI., XII.)

PRANCZ ZOLTÁN (II.)

VANKÓ ZSUZSA (IX–XI.)

A Biblia-tanulmány elektronikus változata
a <http://kerak.biblialap.hu> internetcímen olvasható

Kiadja a Keresztény Advent Közösség megbízásából

a Bibliaiskolák Közössége

1121 Budapest, Remete u. 16/A

Telefon: (06-1) 391-0181, fax: (06-1) 391-0182

honlap: www.bibliakiado.hu

e-mail: bikkiado@freemail.hu

Felelős kiadó: *Czinkota András*

Felelős szerkesztő: *Egervári Oszkár*

Nyomdai előkészítés: *Bibliaiskolák Közössége*

Nyomtatás: Reménység Alapítvány Nyomdája (Nágocs)

TARTALOM

BEVEZETÉS	7
<i>I. tanulmány – 2004. április 3.</i>	
„NO JERTEK, TÖRVÉNYKEZZÜNK!”	9
<i>II. tanulmány – 2004. április 10.</i>	
„LÉSZEN AZ UTOLSÓ IDŐKBEN...”	17
<i>III. tanulmány – 2004. április 17.</i>	
BEPILLANTÁS A SZENTÉLYBE	26
<i>IV. tanulmány – 2004. április 24.</i>	
„DE NEM LESZ MINDIG SÖTÉT OTT, AHOL MOST SZORONGATÁS VAN”	35
<i>V. tanulmány – 2004. május 1.</i>	
„AKIN AZ ÚRNAK LELKE MEGNYUGSZIK”	44
<i>VI. tanulmány – 2004. május 8.</i>	
„ÍMÉ A MI ISTENÜNK, AKIT MI VÁRTUNK”	57
<i>VII. tanulmány – 2004. május 15.</i>	
„KÉSZÍTSÉTEK AZ ÚR ÚTJÁT!”	68
<i>VIII. tanulmány – 2004. május 22.</i>	
„AZ ÚR SZOLGÁJA, AKI A TÖRVÉNYT IGAZÁN JELENTI MEG”	79

<i>IX. tanulmány – 2004. május 29.</i>	
„AZ ÚR SZOLGÁJA, AKIBEN Ő MEGDICSŐÜL”	87
<i>X. tanulmány – 2004. június 5.</i>	
AZ ÚR SZOLGÁJA, AKI „NEM FORDUL HÁTRA”, ÉS AKIN „AZ ÚR LELKE VAN”	95
<i>XI. tanulmány – 2004. június 12.</i>	
„AZ ÚR SZOLGÁJA, A NÉMÁN SZENVEDŐ ISTEN BÁRÁNYA”	105
<i>XII. tanulmány – 2004. június 19.</i>	
„ÚJ EGET ÉS ÚJ FÖLDET TEREMTEK”	119
<i>XIII. tanulmány – 2004. június 26.</i>	
„MEGÉPÍTIK FIAID A RÉGI ROMOKAT”	132
<i>Igék minden napra</i>	
ÁPRILIS	145
MÁJUS	146
JÚNIUS	147

BEVEZETÉS

Ebben a negyedévben Ésaías próféta könyvének egyes részleteit tanulmányozzuk. Ésaías a legnagyobb hatású próféták közé tartozik. Mintegy 60 éven át – kb. i.e. 745–685-ig – közvetítette Isten üzeneteit az ószövetségi választott népnek, viszontagságos történelmi időszakban. Könyve legelején (1,1) felsorolja a királyokat, akik idején működött: Uzziást, Jóthámot, Akház és Ezékiást említi. Valamennyien júdabeli királyok, amelyből arra következtethetünk, hogy Ésaías a déli ország-részben, Júdában végezte szolgálatát.

Kétségtelenül mélyen érintette azonban őt, és vele együtt egész Júdát is, hogy i.e. 722-ben az északi testvérország, Izráel teljesen megsemmisült az asszírok támadása következtében. Előzőleg is trónviszályok, királygyilkosságok dúltak Izráelben, miközben hiába hangzottak utolsó prófétájuk, Hóseás megindító kérései.

Júda történelme is válságokkal és nyomorúságokkal bővelkedő volt ebben az időben. Uzziás király bűne következményeit viselte (2Kir 18–20). Fia, Jóthám után az egyik legistentelenebb király következett Akház személyében (lásd: 2Kir 16. fejezetét). Ezékiás uralkodása a lelki megújulás időszaka volt, most azonban egy súlyos külső válságot élt át az ország: Szénakhéríb asszír király hadba szállt Jeruzsálem ellen. Isten azonban közbelépett, és megmentette őket. A kicsiny Júda megmaradt a mindenfelé ellenállhatatlanul terjeszkedő Asszíriával szemben, „mint kunyhó a szőlőben, mint a kalyiba az uborkaföldön” (Ésa 1,8). Isten meg tudta oltalmazni őket, mert az Ő útján jártak. Az Istennel szerzett, tapasztalatokban gazdag, örömteljes időszak után azonban ismét sötét korszak, súlyos hitehagyás és elfajulás következett. Manassé király – vallási eltévélyedésein túl – „nagyon sok ártatlan vért is ontott ki, úgyhogy Jeruzsálem mindenfelől megtelt vele” (2Kir 21,16). Ekkor halt mártírhálált Ésaías próféta. (A zsidó

hagyomány, a babiloni Talmud szerint Manassé szétfűrészelte, Zsid 11,37 bizonyára erre utal.)

A próféta családjáról annyit tudunk, hogy felesége is „prófétaaszszony” volt (8,3), és az Írás gyermekeikről is említést tesz (7,3; 8,3. 18). Ésaías kortársa Júdában Mikeás (kb. 740–700), Izráelben pedig Hóseás (755–725) volt.

Ésaías próféta nehéz küldetést teljesített: Isten súlyos feddéseit kellett közvetítenie a népnek, és meghirdetni a bekövetkező történelmi ítéleteket (6,9–13). Az Úr azonban a vigasztalás szolgálatával is megbízta őt. Könyve bővelkedik az eljövendő Messiásra és a messiási korszak áldásaira vonatkozó jövendölésekben. Ezért Ésaías könyve a „vigasztalások könyve” is (vö.: 40,1–2). Ha bátorításra van szükségünk, a Zsoltárok könyve mellett leginkább Ésaías könyvéhez fordulunk, hogy megerősítsük lelkünket az Úr ígéreteibe vetett reménységgel. Jézus is ebből az ószövetségi iratból idézett a leggyakrabban. Azt a jelentőségteljes kijelentést is tette, hogy „Ésaías látta az Ő dicsőségét, és beszélt Őfelőle” (Ján 12,41).

A messiási jövendölések fontos és értékes kinyilatkoztatásokat közvetítenek számunkra. A Megváltó személyét és szabadító művét tárják eléink tömör, mély jelentéstartalmat hordozó, szépséges kifejezésekkel és jelképes ábrázolásokkal. Számos messiási jövendölés kettős jelentésű: Jézus első eljövetele mellett az Ő dicsőséges második eljövetelére is vonatkoznak.

Ésaías próféta könyvének tanulmányozása tehát igen időszerű számunkra. Sok örömteljes felfedezést tartogat, és gazdag áldásokat közvetít.

Szombatiskolai tanulmányaink csak részleteket dolgoznak fel a könyvből. Javasoljuk mindenkinek az egész könyv többszöri, alapos átolvasását a negyedév folyamán.

„NO JERTEK, TÖRVÉNYKEZZÜNK!”

Olvassuk el előzetesen Ésaiás könyve 1. fejezetét!

1 Milyen történelmi körülmények között végezte szolgálatát Ésaiás próféta?

Ésa 1,1 „Ésaiásnak, Ámós fiának látása, melyet látott Júda és Jeruzsálem felől, Uzziásnak, Jóthámnak, Akháznak és Ezékiásnak, a Júda királyainak napjaiban.”

Ésaiást, Ámós fiát, a királyi sarjat fiatal korában hívta el Isten a próféta szolgálatra. Ez Uzziás király uralkodásának vége felé történt, amikor Jóthám már beteg apja társuralkodója volt. Ésaiás tevékenysége többnyire Jeruzsálembre korlátozódott, ahol figyelemre méltó befolyást gyakorolt a királyi udvarra is. Próféta szolgálatát – Mikeáséval és Hóseáséval együtt – hozzájárult az Ezékiás király idején beköszöntő csodálatos reformkorszakhoz.

Júda meglehetősen kis ország volt a tőle délre fekvő Egyiptomhoz vagy az észak-keletre elterülő Asszíriához képest. A testvérország Izráellel együtt azonban fontos stratégiai helyet foglalt el az Afrikai Közép- és Távol-Kelettel összekötő szárazföldi útvonalak mentén. Az akkori világ központjában helyezkedett el. Júda és Izráel vallotta, hogy az Úr az igaz Isten, a népek királya. Várták a napot, amikor ez az egész világ előtt nyilvánvalóvá válik.

Uzziás király uralkodásának kezdeti időszaka a katonai sikerek, a politikai stabilitás és a jólét korszaka volt. Amint azonban királysága a végéhez közeledett, Asszíriában egy tehetséges és nagyra törő új

uralkodó, III. Tiglat-piléser került hatalomra. Előrenyomulásának iránya világos volt: vészesen közeledett Júda felé. Ezenfelül a belső viszonyok sem voltak a legjobbak Júdában. Mély repedések szabdalták át az Uzziás hosszú uralma idején kialakult jóléti társadalom belső egységét. Az igazságot adták-vették, vagy éppen figyelmen kívül hagyták, és kizsákmányolással, elnyomással cserélték fel. A vallás gyakorlásának külsőségei nem tudták leplezni a színpalak mögött kiteljesedő belső romlást. Az a hitvallás, hogy „az Úr a király”, üres szólamná vált. Jótám és Akház uralkodása alatt Júda egyik válságból a másikba jutott, miközben az asszír nyomás feltartóztathatatlanul fokozódott. Samária és az északi országrész elesett. Asszírnia egy átmeneti időre meggyengült, de erőre kapott, feldúlta Palesztinát, és végül Jeruzsálemet is ostrom alá vette. Úgy tűnt, hogy itt a vég, és minden bizonyosan így is lett volna, ha az Úr nem lép közbe. Jeruzsálem csodával határos módon megmenekült.

2 Milyen szerepet tölt be a próféta szó, milyen jelentősége van számunkra?

Ésa 1/a. 2/a „Ésaiásnak, Ámós fiának látása, melyet látott Júda és Jeruzsálem felől... Halljátok eget, és vedd füleidbe föld, mert az Úr szól!”

.....

.....

.....

Olyanok ezek a sorok, mint egy monumentális oratórium nyitányának első akkordjai. Felkeltik figyelmünket, és megsejtetnek valamit a mű egészének jellegéből, melyet nemsokára hallani fogunk. Megtudjuk, hogy a látomás közvetítője ember, de eredete isteni. Ez „Ésaiásnak, Ámós fiának látomása” – olvassuk a könyv bevezetésében. Ő látta, ő élte meg Isten üzenetét, ő halt mártírhálált hűséges hirdetése következtében. Ebben az értelemben az ő látomása. (Pál is így használja az „én evangéliumom” kifejezést: Róm 2,16; 16,25; 2Tím 2,8.) Az ő személyén keresztül szűrődik át a mennyei üzenet, az ő emberi érzelmvilága eleveníti meg és nyelve közvetíti számunkra, éppen az

emberi közvetítő által válik érthetővé, megragadhatóvá. Ugyanakkor a látomás nem tőle származik. Valójában az Úr szól.

A második versben az „Úr szól” kijelentés olyan erővel hangzik fel, mint a „legyen világosság” a teremtéstörténetben. A történelemben uralkodó összevisszaságot az isteni kijelentés fénye világítja át. A látomás elhúzza a függönyt, és rámutat arra, hogy a történelem egyfajta színpad, amelyen hatalmas dráma zajlik. Ebben a drámában félelmetesen nyilatkoznak meg a gonoszság erői, de végső fokon Isten tart mindent az ellenőrzése alatt. Ő mindent „elfordít” megváltási műve és népe javára. Asszíria az Úr „haragjának botja” (10,5), az elkövetkezendő szenvedések, így a babiloni fogság is olyan „kohó”, melyben Isten megtisztítja népét (1,25). A végeredmény pedig nemcsak egy új nép lesz, hanem végül egy újjá teremtett föld is (65,17–19). A történelemnek tehát van értelme és célja. A látomásnak az a rendeltetése, hogy a végkifejletet elének állítsa, és arra intsen bennünket, hogy minden pillanatot ennek fényében éljük meg (2,1–5).

A mennyhez és a földhöz intézett felhívás arra hívja fel a figyelmet, hogy milyen nagy a tétje az Úr és az Ő népe közötti pernek. Az egész világegyetem figyeli, hogy a választott nép hogyan válaszol Ura szavára.

3 Milyen hasonlatokkal mutatott rá a próféta az elpártolt nép hálátlanságára és annak következményeire?

Ésa 1,2b–9 „Fiakat neveltem, s méltóságra emeltem, és ők elpártoltak tőlem. Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának jászlát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá! Óh, gonosz nemzetség, hamissággal megterhelhetett nép, gonosz mag, nemtelen fiak! Elhagyták az Urat, megutálták az Izráel Szentjét, és elfordultak tőle.

Miért ostorozzalak tovább, holott a bűnt növelitek? Minden fej beteg, és minden szív erőtlen. Tetőtől talpig nincs e testben épség, csupa seb és dagadás és kelevény, amelyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak. Országtok pusztaság, városaitokat tűz perzselte föl, földeteket szemetek láttára idegenek emésztik, és pusztaság az, mint ahol idegenek dúltak; és úgy maradt a Sion leánya, mint kunyhó a szőlőben, mint kaliba

az ugorkaföldön, mint megostromlott város. Ha a seregeknek Ura valami keveset meg nem hagyott volna bennünk, úgy jártunk volna, mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók.”

A zsidó nép nem tett eleget magasztos küldetésének (2Móz 19,5–6). Az Úr Atyjuk volt ugyan, de ők keményfejű, hálátlan gyermekként fellázadtak ellene. A próféta eléjük tárja lázadásuk végső következményeit: leégett városok, letarolt földek, a főváros mindentől elszigetelve, ostrom alatt.

Az Úr ítélet alá vonta bűnös, pártütő népét, aszerint, amint előre kijelentette nekik, hogy mi lesz a következménye, ha kitartanak az engedetlenségben (5Móz 21,18–21). Ezt azonban nagy fájdalommal tette, mert Ő nemcsak bíró, hanem egyben szülő is. Azt kívánta volna, hogy az emberek tartsanak bünbánatot, s kerüljék el a további szenvedéseket. (Lásd az 5. vers kérlelő hangnemét.) Ez azonban az ő magatartásukon múlt. Vajon tanultak-e eddigi tapasztalataikból és visszafordultak-e az Úrhoz?

Az 5–6. vers egy leprás ember testéhez hasonlítja a választott nép állapotát. (Vö.: Mát 8,1–3; Ellen G. White: *Jézus élete*, 27. fejezet)

4 Hogyan tekint Isten a csupán külsőségekben megnyilvánuló, formai istentiszteletre?

Ésa 1,10–17 „Halljátok az Úrnak beszédét, Sodoma fejedelmei, és vedd füleidbe Istenünk tanítását, Gomora népe! Mire való nékem véres áldozataitoknak sokasága? Ezt mondja az Úr; megelégettem a kosok egészen égőáldozatait és a hizlalt barmok kövérét; s a tulkok, bárányok és bakok véreben nem gyönyörködöm. Ha eljöttök, hogy színem előtt megjelenjete, ki kívánja azt tőletek, hogy pitvarimat tapossátok? Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jóillattétel utálat előttem; újhold, szombat s ünnepre felhívás: bünt és ünneplést el nem szenvedhettek. Újholdaitokat és ünne-

peiteket gyűlöli lelkem: terhemre vannak, elfáradtam viselni. És ha kiterjesztitek kezeiteket, elrejttem szemeimet előletek: sőt, ha megsokasítjátok is az imádságot, én meg nem hallgatom: vérrel rakván kezeitek.

Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szűnjetek meg gonoszt cselekedni; tanuljatok jót tenni; törekedjetek igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét!”

Mik 6,6–8 „Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-é a magasságos Istennek? Egőáldozatokkal menjek-é elébe, esztendő s borjúkkal?! Kedvét leli-é az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezer olajpatakokban? Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?! Megjelentette néked, óh ember, mi legyen a jó, és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járj a te Istennel.”

Sodoma és Gomora nevének ismételt említése jelzi, hogy Jeruzsálem vezetői és népe oly utálatossá lettek vétkeikben az Úr előtt, mint az egykori két hírhedt város.

Az a lázadás, amelyről a 2. vers csak általánosságokban tesz említést, most részleteiben tárul elénk. Az istentisztelet eltávolodott az igazságtól. Azzal, hogy semmibe vették az özvegyek és árvák igazságát, alapjaiban sértették meg a sínai-hegyi szövetséget, és ezt semmilyen vallásos cselekedettel sem lehetett jóvátenni. Egyiptomból való kivonulásuk is azért valósulhatott meg, mert Istennek gondja volt az elnyomottakra (2Móz 2,23–25). Éppen ezért intette őket kezdetől fogva arra, hogy különös figyelmet tanúsítsanak a soraikban élő szegények és védtelenek iránt (2Móz 22,21–24).

Ésaiás – prófétatársával, Mikeással együtt – kitartott amellett, hogy az istentiszteleti szertartás és az imádság értéktelen, ha nem jár együtt

az igazság gyakorlásával. Uzziás hosszú, virágzó uralkodása alatt ez feledésbe merült. A gazdagok még gazdagabbak lettek, a szegények jogaival és szükségleteivel viszont nem törődtek, így a nép egyre inkább megérett az ítéletre.

5 Milyen megoldást kínált népének „Izrael erős Istene”?

Ésa 1,18–20 „No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú. Ha engedellemmel hallgattok, e föld javaival éltek; és ha vonakodtok, sőt, pártot üttök, fegyver emészt meg; mert az Úr szája szólt!”

Júda és Jeruzsálem vétkei skarlátpirosak, bíborvörösek, mint a vér. De pontosan akkor, amikor már az ítéletre számítanánk, az isteni bíró megpróbálja jobb belátásra bírni a vádlottakat, és döbbenetesen nagylelkű ajánlatot tesz: teljes bűnbocsánatot kínál. Amit eddig helytelen módon, lélektelen szertartásaikkal próbáltak kieszközölni, azt most ingyen megkaphatják, egyetlen feltétellel: ha belátják hibáikat és engedelmeskednek. A másik választási lehetőség a teljes pusztulás. Vagy élhetnek az ország javaival, vagy fegyver pusztítja el őket.

Mennyire egyöntetű a Biblia megigazulásról szóló tanítása! Egyetlen reményünk, hogy Isten jósága megtérésre indít, szeretete lefegyverez és magával ragad bennünket. Ha Isten nagylelkűsége bizalmat ébreszt elidegenedett lényünkben, akkor ennek nyomán már el tudjuk és el akarjuk fogadni azt, amit Isten ad. Akár a skarlátpiros vétek helyét is felválthatja az Isten akarata iránti készséges engedelmesség.

„Isten, akinek állításuk szerint szolgáltak, de akinek a jellemét félreismerték, a lélek betegségeinek nagy Orvosaként mutatkozott meg előttük. Minden fej beteg lehet, és minden szív erőtlen. Mit számít, hogy tetőtől talpig nem volt bennük semmi épség, csak sebek, zúzódások, üszkösödő sérülések! (Lásd: Ésa 1,6) Aki makacsul a maga választotta úton járt, meggyógyulhat, ha az Úrhoz fordul. »Utait láttam – mondta az Úr – és meggyógyítom őt, vezetem őt, és vigasztalást nyújtok néki...

Békesség, békesség a messze és közel valóknak, így szól az Úr; én meggyógyítom őt!» (Ésa 57,18–19) *A Végtelen Szeretet sóvárog azok után, akik úgy érzik, hogy képtelenek Sátán csapdájából kiszabadulni, és irgalmasan felkínálja, hogy megerősíti őket.*” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 198–199. o.)

6 Mi lesz a megátalkodottak sorsa?

Ésa 1,21–31 „Mint lett paráznává a hív város! Teljes volt jogossággal, igazság lakozott benne, és most gyilkosok! Ezüstöd salakká lett, tiszta borod vízzel elegyítve: fejedelmid megátalkodottak és lopóknak társai; mind szereti az ajándékot és vesztegetést hajhász, árvát nem pártolnak, és az özvegy ügye nem kerül eléjük.

Ezért azt mondja az Úr, a seregeknek Ura, Izráel erős Istene: Jaj, mert vigasztalást veszek háborgatóimon, és bosszút állok ellenségeimen! És kezemet ellened fordítom, és kiolvasztom mintegy lúggal salakodat, és eltávolítom minden ólmodat, és adok néked oly bírakat, mint régen, és oly tanácsosokat, mint kezdetben, s ekkor azt mondják tenéked: ez igaz város, ez hív város.

Sion jogosság által váltatik meg, és megtérői igazság által, de elvesznek a bűnösök és gonoszok egyetemben, s megemésztetnek, akik az Urat elhagyták. Mert szegény éri őket a cserfákért, amelyekben gyönyörködtek, és pirulni fogtok a kertek miatt, amelyeket kedveltek; és hasonlatosok lesztek az elhullott levelű terpentinfához és a víz nélkül való kerthez. És csepűvé lesz az erős és munkája szikrává: mindketten égni fognak, és oltójuk nem lesz.”

Mintegy gyászénekekben szól a próféta a továbbiakban arról, hogy az emberek szíve nem változott meg. A felajánlott bűnbocsánatot elutasították, ezért az Úr ítéletet hirdet. De még az ítélet is a nép megtisztulását szolgálja, és nem a megsemmisülését.

A nyers, finomítatlan érc a fő hasonlat, mely nemes, tiszta fémként kerül ki a kohóból. Ez a kép áll a 27–28. vers hátterében: a kohóból kikerülő tiszta fém a maradék, amely megbánja bűneit, a többiek azonban elpusztulnak. A szakasz kitér egy fontos tényre: Sion ítélettel váltatik meg, megtérői igazság által. Isten olyan tökéletes megoldást talált az emberi önzés gyógyítására, amelyben az igazság és a jogosság nem szenved csorbát. Olymódon szabadítja meg népét, amely teljes összhangban van az Ő szent lényével. Mindig is így cselekedett.

A bűnnel szemben, bárkiről legyen is szó, „a mi Istenünk megemésztő tűz” (Zsid 12,29). *„Mindazokban, akik alávetik magukat hatalmának, Isten Lelke megemészti a bűnt, de ha az ember ragaszkodik a bűnhöz, akkor végül azonosul vele. Azután pedig Isten dicsősége, amely elpusztítja a bűnt, el kell, hogy pusztítsa a bűnöst is... Krisztus második eljövetelekor az Úr megemészti a gonoszokat »az Ő szájának lebeletével, és megsemmisít az Ő megjelenésének feltűnésével« (2Thess 2,8). Isten dicsőségének fénye, amely életet ad az igazaknak, elpusztítja a gonoszokat.»* (Ellen G. White: *Jézus élete*, 81. o.)

A további hasonlatok (29–31) még jobban megvilágítják a valaha hűség város romlott állapotát. A pogány bálványimádás szertartásai, a szent fáknál és a kertekben bemutatott termékenységi rítusok mindent beszennyeztek. Azok, akik ezekben vétkesek, olyanok lesznek, mint az aszály sújtotta növények, szárazak, mint a tapló, melyet elégetnek. Ez a részlet különleges hangsúlyt helyez a vezetőik megátalkodottságára, és azzal a reménnyel bátorít, hogy olyan bírák és tanácsosok kerülnek majd újra a város élére, hogy ismét ezt fogják mondani: „Ez igaz város, ez hív város!” (26. vers)

„LÉSZEN AZ UTOLSÓ IDŐKBEN...”

Olvassuk el előzetesen Ésaías könyve 2–4. fejezetét!

1 Milyen jellegzetes bibliai kifejezések fordulnak elő ismételtten Ésaías könyve 2–4. fejezetében?

Ésa 2,2/a „Lesz az utolsó időkben.” (vö.: 5Móz 4,30; Jer 23,20; Dán 10,14; Zsid 1,1. Pét 1,4–5 stb.)

Ésa 2,12/a „A seregek Urának napja eljön.” (vö.: Ésa 13,6. 9; Ezék 30,3; Jóel 1,15; Abd 15; Zak 14,1; 1Thess 5,2 stb.)

Ésa 4,1 „Ama napon.” (vö.: Ésa 2,11. 17. 20; 3,8. 19. 28; Sof 1,9–10; Zak 9,16; Mát 7,22; Luk 10,12 stb.)

.....

.....

.....

Az „utolsó idő”, „az Úr napja” vagy „ama nap” kifejezésekkel gyakran találkozunk a Szentírásban. Jelentésük a következő:

- Tágabb értelemben Isten nyilvánvaló történelmi beavatkozásaira – ítéletére és szabadítására – utalnak.

- Szűkebb értelemben a Jézus első eljövételét követő időket, az újszövetségi kort jelölik. (Lásd: Zsid 1,1 stb.)

- Legszűkebb értelemben pedig a második adventtel s az emberiség történelmének lezárulásával kapcsolatos eseményekre mutatnak.

E jelentésbeli árnyaltság az alapja annak, hogy minden korban eleven üzenetet hordoz ez az igeszakasz. Ésaías próféta egykori hallgatói számára is volt mondanivalója, a későbbi nemzedékek részére is, és

úgyszintén számunkra is, akik a történelem végső szakaszában élünk. Egy ószövetségi izraelita ugyanúgy megérthette mindebből, hogy szükséges elhagynia faragott bálványait, mint ahogy a mai ember azt, hogy szükséges elhagynia modern bálványait. Az igék mondanivalójának többrétűsége azért teljesebb, hogy pillanatképek villannak fel, amelyek előrevetítik a később beteljesedő, azonos törvényszerűségű eseményeket vagy jelenségeket.

Számos meggyőző bizonyossága van annak, hogy a mi nemzedékünk a szűkebb értelemben vett utolsó időben él, azaz a történelem lezárulásának közelségében. Mi vagyunk tehát azok, akik előtt feltárulhat e pillanatkép-prófeciák teljes üzenete.

2 Lesz-e fogékonyság az emberekben az Isten kínálta megoldás iránt az utolsó idők viszontagságai közepette?

Ésa 2,2–3 „Lesz az utolsó időkben, hogy erősen fog állani az Úr házának hegye, hegyeknek felette, és magasabb lesz a halmoknál, és özönleni fognak hozzá minden pogányok; és eljönnek sok népek, mondván: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítsa minket az Ő útaira, és mi járjunk az Ő ösvényein, mert a tanítás Sionból jó, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde.” (vö.: Mik 4,1–2)

.....

.....

.....

A 2–4. vers eredetileg ún. Izráel-prófécia, ami azt jelenti, hogy elsődleges jelentésében az ószövetségi, test szerinti Izráelnek szólt. Ha Izráel valóban az „Úr beszédét” képviselte volna a pogány népek között – tisztán és igazán, szóval és cselekedettel egyaránt – akkor a földi történelemben is megmutatkoztak volna ennek jótékony hatásai. Olyan messzeterjedő lett volna a népek között Isten beszédének áldásos befolyása, hogy a 4. versben vázolt békességre törekvés is megvalósulhatott volna addig és annyiban, amennyire Isten beszédét értékelték. A szűkebb és legszűkebb értelemben vett utolsó időben

– a mi időnkben – e próféciáknak már csak a lelki vonatkozásai vannak érvényben. Milyen bátorító üzenet, hogy tömegek fognak hallgatni Isten beszédére, ha az a Lélek erejével igazán felcsendül.

A bizonyágtevéseinket kísérő számos szomorú tapasztalat, a megannyi elutasítás és érdektelenség folytán meglepő, hogy az Úr szava szerint az emberek nagy sokaságában mégis ott lappang a vágy az Isten által kínált megoldás után. Az Úr háza a hozzá kapcsolódó áldozatokkal, jelképes szertartásokkal a megváltás művét jelképezi. A halmok, amelyek az ószövetségi időkben a pogány vallások illetve bálványáldozatok színhelyei voltak, az ember által kieszelt vagy egyenesen démoni sugallatú önmegváltási kísérleteket jelképezik. Az Úr házának kiemelkedése a halmok közül arra mutat, hogy nyilvánvalóvá válik: az emberi lét problémáira egyedül a Bibliában kinyilatkoztatott evangélium nyújt valóságos megoldást.

Az álmelegoldásokat tekintve igen széles a kínálat a mi válságoktól és félelmektől meggyötört, modern világunkban. A bölcséletépítményektől és vallásoktól kezdve, a munkamánián és az élvhajhászáson keresztül, egészen az alkohol, a kábítószer, sőt, az öngyilkosság mélységéig mindennek számos követőt sikerül toborozni.

Itt van a keresztények nagy felelőssége. Isten bennünket bízott meg azzal a magasztos küldetéssel, hogy a Biblia megoldását közvetítsük. Ha mi nem végezzük el ezt a feladatot, a kövek fognak kiáltani! Az örömhírt úgy kell képviselnünk, hogy az abban foglalt megoldás valóban messze kiemelkedjen minden egyéb választás közül. Munkánkban Jézus velünk lesz, ígérete szerint (Mát 28,20).

A prófécia szerint a történelem végső szakaszában nagy sokaság fog Istenhez közeledni. Sajnálatos, hogy mindez nem valósult meg már jóval korábban, olymódon, hogy a szószerinti jeruzsálemi templomhoz is özönlöttek volna a népek. Séba királynője vagy Naámán példája azt bizonyítja, hogy régebben szintúgy Isten akarata lett volna a pogányok hozzá vezetése, akikben élt is a vágy erre. Mégis, Isten népének mulasztása miatt csak néhány ember válhatott a próféciában említett sokaság szerény előképévé. Az apostoli korban egyszer megvalósult már a népek Ésaías által látott megindulása. A történelem lezárulása előtt még nagyobb arányú lesz a népek özönlése, tömeges megtérés fog bekövetkezni e jövődőlés szerint.

3 Milyen – az egész Szentírásón végighúzódo – ígéretekot erősít meg az idézett prófécia?

1Móz 18,18 „Ábrahám nagy és hatalmas néppé lesz, és benne megáldatnak a földnek minden nemzetségei.” (vö.: Róm 4,16–18)

Ésa 49,6 „Kevés az, hogy nékem szolgám légy a Jákób nemzetségének megépítésére és Izráel megszabadultjainak visszahozására: sőt, a népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!”

Mát 24,14 „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyágul minden népnek; és akkor jő el a vég.”

Jel 14,6–7 „És láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait!”

„A föld lakói között – szétszórtan minden országban – ott vannak azok, akik nem hajtottak térdet a Baál előtt. Mint az ég csillagai, melyek csak éjszaka tűnnek elő, ezek a hűségesekek akkor fognak felragyogni, amikor »sötétség borítja a földet és éjszaka a népeket«. (Ésa 60,2) A pogány Afrikában, Európa és Dél-Amerika katolikus országaiban, Kínában, Indiában, a tenger szigetein és a föld minden sötét sarkában Isten készenlétben tartja választott gyermekeit, akik előtűnnek majd a sötétség közepette, és világosan megmutatják a hitehagyó világnak, hogy milyen átformáló ereje van az Ő törvénye megtartásának... Milyen különös munkát végzett volna Illés, ha számba vette volna Izráelt akkor, amikor Isten büntetése utolérte a tőle elpártolt népet! Az Úr oldalán csak egy valakit talált.

*Amikor így szólt: »Egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek«, meglepődött az Úr kijelentésén: »Mehaggyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt.« (1Kir 19,14. 18) Ma se kísérelje meg senki, hogy megszámolja Izráelt, hanem legyen mindenkinek mélységesen együttérző szíve, olyan mint Krisztusé, amely az elveszett világ megmentéséért dobog.» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 119–120. o.)*

4 Milyen változásnak kell végbemennie Isten népe között is ahhoz, hogy e csodálatos ígéretek beteljesedhessenek?

Ésa 2,5–8 „Jákóbnak háza! Jertek, járjunk az Úrnak világosságában! Mert elhagytad, Uram, a Te népedet, Jákób házát; mivel teljesek napkeleti erkölcsökkel, és szemfényvesztők, mint a filiszteusok, és idegenek fiaival kötnek szövetséget. És betelt földje ezüsttel és arannyal, és nincs szere-száma kincseinek; betelt földje lovakkal, és nincs szere-száma szekereinek. És betelt földje bálványokkal, és kezeik csinálmányának hajolnak meg, mit ujjai csináltak.”

Meglepő, hogy a hívőknek szóló felhívás szinte azonos a pogányok között felhangzó felhíváshoz. Isten népének is megtérésre van szüksége. Isten népe is a „halmokon” hódol bálványainak. A prófétai üzenet rámutat arra, hogy mennyi súlyos bűn virágzik „Jákób házában” is, azaz Isten népe között is.

Az erkölcsi megújulás előfeltétele a belső, szívbeli és értelmi megújulás. Miként Pál apostol írja: „Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által.” (Róm 12,2) Egy lélekig ható felismerésen bizonyára keresztülmentünk már egyszer a megtérésünkkor, de mintha az időközben elhomályosult volna... Noha hétről hétre tanulunk, s úgy véljük, hogy nagy ismeret birtokában vagyunk, mindez mégsem vált ki belőlünk kellő elevenséget.

Ennek az oka tanítói és hallgatói oldalon egyaránt keresendő. A végeredmény azonban egy: lelkünk észrevétlenül érzéketlenné válik az Igére. Sokat emlegetett laodíceai langyosságunkban sokszor csak megerősítenek a laodíceai langyosságról szóló, immár ellangyosított üzenetek. A megszokás miatt ezek már szinte képtelenek a súlyukhoz mértén megérinteni bennünket.

Újra fel kell fedoznünk a Szentírást! Újra fel kell fedoznünk azt az *utat*, amire másokat is vezetni kívánunk! Meg kell fogadnunk az apostoli tanácsot: „Változzatok el a ti elméteknek megújulása által!” Számos helyen megtaláljuk a felhívást: „ÉnekeljeteK új éneket!” (Zsolt 33,3; 96,1; 98,1; 149,1; Ésa 42,10; vö.: Zsolt 40,4; 144,9; Jel 5,9. 14,3; Mát 13,52) Az Úr szava azt jelenti, és arra buzdít bennünket, hogy töltsük fel a mécsesünket olajjal, szerezzünk új és friss hálaénekre indító tapasztalatokat.

5 Hogyan vázolja a prófétai üzenet az Úr napján bekövetkező késői kijózanodásokat?

Ésa 2,9–21 „Porba hajtatik a közember, és megaláztatik a főember, és meg nem bocsátsz nékik. Menj be a kösziklába, és rejtőzél el a porba az Úr félelme elől, és az Ő nagyságának dicsősége előtt. A kevély szemű közember megaláztatik, és a főemberek magassága porba hajtatik, és csak az Úr magasztaltatik fel ama napon. Mert a seregek Urának napja eljő minden kevély és magas ellen, és minden felemelkedett ellen, és az megaláztatik. És Libánon minden cédrusai ellen, amelyek magasak és felemelkedettek, s Básánnak minden tölgyfái ellen. Minden magas hegy ellen, és minden felemelkedett halom ellen. Minden magas torony ellen, és minden erős kőfal ellen; és Társisnak minden hajói ellen, minden gyönyörűséges drágaságok ellen.

És porba hajtatik a közember kevélyisége, és megaláztatik a főemberek magassága, és egyedül az Úr magasztaltatik fel ama napon. És a bálványokat teljességgel elveszti. És bemennek a sziklák barlangjaiba, és a föld hasadékaiba az Úr félelme elől és az Ő nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet. Ama napon odadobja az ember ezüstbálványait és aranybálványait, miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon,

a vakondoknak és denevéreknek, hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékiba, az Úr félelme elől és az Ő nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet.”

„A gonoszok rémülten és csodálkozva nézik, az igazak pedig szent örömmel szemlélik szabadulásuk jeleit. A természetben mintha minden a visszájára fordulna. A folyók állóvizekké válnak. Sötét, nehéz felhők jelennek meg, majd egymásra tornyosulnak... Hatalmas földrengés támad, olyan, »amilyen nem volt, mióta az emberek a földön vannak, ilyen földindulás, ilyen nagy«. (Jel 16,18) Úgy tűnik, mintha az ég megnyílna és bezárulna, és az Isten trónjáról áradó dicsőség sugarakat lövellene. A hegyek szélben hajladozó nádként inognak, durva kövek szóródnak szerteszét. Mennydörgés hallatszik. Vihart jelez. A tenger tombol. Forgószél süvölt, mintha öldöklő démonok kiáltoznának. Az egész föld megduzzad, mint a hullámozó tenger. Felszíne széttöredezik. Mintha az alapja kimozdult volna. Egész hegyláncok lesüllyednek. Lakott szigetek eltűnnek. A kikötők környékét, melyet a gonzság Sodomává formált, elnyelik a tajtékozó hullámok. Isten megemlékezik a nagy Babilonról »hogy adjon annak inni az Ő búsult haragja borának poharából«. Hatalmas jégdarabok, »tálatom«-nyi nagyságú puszítanak. (Jel 16,19. 21) A föld legragyogóbb városai összeomlanak... Az égből vad villámok cikáznak, és lángszőnyeggel borítják el a földet...

Akik még nem is olyan rég vakmerők, kérkedők, kihívók voltak... nem tudnak hova lenni a megdöbbenéstől, és reszketnek a félelemtől... A félelemtől fetregő emberek irgalomért esedeznek... A próféta, aki látomásban szemlélte az ítélet napját, ezt mondja: »Ama napon odadobja az ember ezüstbálványait és aranybálványait, miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondoknak és denevéreknek, hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékiba, az Úr félelme elől, és az Ő nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet.« (Ésa 2,20–21) ... Lehetetlen leírni azok rémületét és kétségbeesését, akik lábbal tiporták Isten szent kívánalmait. Az Úr kinyilatkoztatta

nekik törvényét, összemérhették volna vele jellemüket, és megláthatták volna hibáikat, míg alkalmuk volt a megtérésre és megújulásra. De a világ kegyének elnyeréséért elvetették Isten rendelkezéseit, és másokat is törvényszegésre tanítottak... Meg kell látniuk a félelmes valóságot, hogy nincs semmi mentségük. Ők döntötték el, hogy kit fognak szolgálni és imádni.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 566–569. o.)

6 Milyen események és ígéretek bekövetkezését siettethetjük lelki megújulásunk által?

Ésa 4,1–5 „Ama napon az Úrnak csemetéje ékes és dicsőséges lesz, és a földnek gyümölcse nagyságos és díszes Izráel maradékának. És lesz, hogy aki Sionban meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, mindenki, valaki Jeruzsálemben az élők közé beíratott. Ha elmosta az Úr Sion leányainak undokságát, és Jeruzsálem vérét eltisztította belőle az ítélet lelkével, a megégetés lelkével, akkor teremteni fog az Úr Sion hegyének minden helye fölé és gyülekezetei fölé nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűznek fényességét éjjel, mert ez egész dicsőségen oltalma lesz. És sátor lesz árnyékul nappal a hőség ellen, s oltalom és rejtek szélvész és eső elől.”

Az egyház megszentelődése és a népek közötti küldetésének bevégzése, az ítélet és az újjáteremtett világ képei is szorosan összefonódó eseménysorként jelennek meg a Biblia végidőről szóló tanításában.

A történelem lezárulásának bekövetkezését (általában) a gonoszság megsokasodásához és (ritkábban) az Isten népe megszentelődéséhez kötjük. Az első feltétel nagyon is beteljesülni látszik, csak a második feltétel teljesülése várat magára. A világválság fennállását és elmélyülését mi sem jelzi egyértelműbben, mint az, hogy ma már ateista emberek – köztük neves tudósok is – egyre többet beszélnek a közeli világvégeről (elsősorban az ökológiai problémák kapcsán). Ha nem töltjük

be küldetésünket, azt is megérhetjük, hogy a „kövek szólnak” (Luk 19,40), illetve, hogy Isten a „kövekből támaszt fiakat” (Mát 3,9).

Az Úr azonban nem csupán a feddés eszközével akar megtérésre készíteni. Kegyelmének olyan mértékű, csodálatos megnyilvánulását ígéri a vég idejére a megtérő maradéknak, mint amelyet Izráel tapasztalt pusztai vándorlása során (2Móz 13,21–22). A végső célba érkezés közelségével, az eljövendő Éden hívogató képeivel is bátorít.

BEPILLANTÁS A SZENTÉLYBE

1 Mikor kapta Ésaiás próféta a könyve 6. fejezetében megörökített látomást?

Ésa 6,1/a „Amely esztendőben meghalt Uzziás, láttam az Urat.”

Uzziás (más néven Azáriás) i. e. 790-től 739-ig uralkodott. A látomás idején Ésaiás már prófétaként működött (vö. 1,1) Ezt a korszakot gazdasági jólét jellemezte. Uzziás hosszú éveken át megfontoltan uralkodott és a menny megáldotta seregeit. Visszaszerezték a korábban elveszett területeket, városok épültek újjá, védelmi erejük növekedett, az ország helyzete a környező népek között nagyon megszilárdult. Uzziás híre „messzire elterjedt, mert megsegítettett, mígnem megerősödött” (2Krón 26,15)

„A külső jóléthez azonban nem társult ugyanolyan mértékben a lelki képességek megújulása. A templomban folytak az istentiszteletek, mint a korábbi években. Tömegek gyűltek össze, hogy imádják az élő istent. De az alázatosság és őszinteség helyét fokozatosan elfoglalta a hivalkodás és formáság. Uzziásról ezt olvassuk: »Mikor... megerősödött, felfuvalkodott, hogy megfertőztetné magát és vétkezett az Úr ellen, az ő Istene ellen« (2Krón 26,16). Uzziás végzetes bűne az elbizakodottság volt. A király áthágta Istennek azt a világos parancsát, hogy csak Áron leszármazottai teljesíthetnek papi szolgálatot. Belépett a szentélybe, »hogy a füstölő oltáron füstölne«. Azáriás főpap és társai tiltakoztak. Igyekeztek rábírni arra, hogy hagyjon fel szándékával. »Menj ki a szent helyből, mert igen vétkeztél – hangsúlyozták – és dicsőségedre nem lesz« (2Krón 26,16. 18)» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 191. o.)

Uzziás ellenállt, ragaszkodott tervéhez. „És megharagudott Uzziás, akinek kezében volt a füstölő szerszám, hogy füstölne, és mikor megharagudott a papokra, bélpoklosság támadt a homlokán ott a papok előtt, az Úr házában, a füstölő oltár előtt.” (2Krón 26,19) Ekkor rémülten menekült el a templomból. Néhány év múlva bekövetkezett haláláig bélpoklos maradt. A király erkölcsi magatartása rossz kovász volt a nép számára is. Az isteni oltalom fokozatos elvesztése következtében külső veszély is fenyegette az országot. A kívülről jövő veszélyeknél is súlyosabbak voltak azonban azok, amelyek belülről támadtak. *„Isten népének romlottsága nyugtalanította és szomorította el leginkább az Úr szolgáját. Azoknak a hitehagyása és makacssága, akiknek fényhordozóvá kellett volna lenni a népek között.”* (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 192. o.)

2 Milyenek látta látomásában Isten dicsőségét Ésaiás, és hogyan hatott rá?

Ésa 6,1/b–5 „Láttam az Urat ülni magas és felemeltetett székekben, palástja betöltötte a templomot. Szeráfok álltak felette, mind egyiknek hat-hat szárnya volt, kettővel orcáját fedte be, kettővel lábait fedte be, és kettővel lebegett. Kiáltott egyik a másiknak, és mondta: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével! Megrendültek az ajtó küszöbei a kiáltónak szavától, és a ház betelt füsttel. Akkor mondtam: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú népközt lakom, hisz a királyt, a seregeknek Urát látták szemeim!”

Isten nagyságáról dicsőségéről hallani is sokat jelent, de őt meglátni dicsőségében – még ha nem is teljesen szemtől szembe (vö.: 2Móz 33,18–20; Tim 6,16), hanem csak bizonyos távolságból – mindent felülmúló élmény. Az Írás több bizonyágtételt is tartalmaz erre vonatkozóan. Lásd Ésaiáson kívül Mózes, Ezékiel, Dániel tapasztalatát, Jézus három tanítványának az élményét a megdicsőülés hegyén, valamint János apostol látomását a Jelenések könyvében. A felsorolt

személyek mind arról tanúskodnak, hogy élményük megrázó, de egyben csodálatosan felemelő is volt.

Ésaiás próféta az Isten trónja körül álló hatalmas, szent angyalokat is látta, akik mélységes tisztelettel hirdették: „Szent, szent, szent a Seregeknek Ura.” Az a benyomásunk támadhat, hogy monoton, szertartásos liturgiaként hangzik a szeráfok éneke. Ésaiásra azonban nem így hatott, hanem belőle is ugyanazokat az érzéseket váltotta ki, mint amit a szeráfok kifejeztek. A szeráfok időről időre más és más isteni cselekvést és jellembeli megnyilvánulást látnak, aminek a csodálatára már nincs újabb fogalom. Mi is, amikor gyönyörű tájakon járunk, és újabb és újabb szépségek tárulnak elénk, ismételten csak ugyanazt a „jaj, de szép”, „gyönyörű”, „csodálatos” kiáltásokat tudjuk hallatni.

„A trón előtt álló szeráfokat, Isten dicsőségét szemlélve annyira betölti a félelemmel vegyes tisztelet, hogy egy pillanatra sem tekintenek önelégülten magukra, egy pillanatra sem foglakoznak a maguk vagy mások csodálatával. Dicséretük és dicsőítésük a seregek Urának szól, aki magas és felemelt trónon ül, s dicsőségének uszálya betölti a templomot. Amint a jövőt szemlélték, mikor mind az egész föld telve lesz Isten dicsőségével, diadalmas, magasztaló énekük egyiküktől a másikig visszhangzik dallamos karban: »Szent, szent, szent a seregek Ura.« Isten magasztalása teljesen kielégíti őket.” (E. G. White: *Review and Herald*, 1896. december 22.)

„Az ellentét aközött a gyenge magasztalás között, amellyel ő szokta illetni az Alkotót, s a szeráfok lelkes dicsőítése között, meglepte, megdöbbentette és mélyen megalázta Ésaiás prófétát. Abban a csodálatos kiváltságban részesült, hogy az Úr magasztos jelenlétének szeplőtlen szépségét csodálja. Miközben az angyalok énekére hallgatott, amint ezt kiáltották: »Szent, szent, szent a seregek Ura, az egész föld teljes az ő dicsőségével«, elvonult szeme előtt az Úr dicsősége, végtelen hatalma s fölülmúlhatatlan fensége, és ez igen mély benyomást tett lelkére. A páratlan tündöklés fényénél, mely mindent nyilvánvalóvá tett, amit az isteni jellem kinyilatkoztatásából el tudott viselni, Ésaiás előtt lélegzetelállító félreérthetelenséggel lett nyilvánvaló a tulajdon belső tisztátalansága. Még a szava is szennyeknek tűnt előtte.

Eddig mások bűneit kárhoztatta. Most viszont ugyanazon ítélet alatt állónak látta meg magát, mint amit másokra kimondott. Eddig meg volt elégedve istenimádása hideg, élettelen szertartásosságával. Nem látta

a maga istentiszteletét ilyennek, míg csak az Úr ezt a látomást nem adta néki. Milyen jelentéktelennek is tűnt bölcsessége és a képességei, amint a szenthely szentségét és fenségét szemlélte! Mennyire méltatlannak tűnt! Mennyire alkalmatlan volt a szolgálatra!” (Ellen G. White: *Review and Herald*, 1896. dec. 22.)

„Ez nem az az erőltetett alázat és szolgálalkú önbírálat, amelynek a közszemlére állítását sokan erénynek tartanák. Ilyen hamis alázatra a büszkeséggel és a maga nagyratartásával telt szív készlet. Sokan vannak, akik szavaikkal lekicsinylik magukat, ám keserűen csalódnak, ha ez nem vált ki dicséretet és elismerő szavakat másokból. A próféta benső meggyőződése viszont valódi volt. Amint az ember gyengesége és torzult volta az isteni szentség, világosság és dicsőség tökéletességével állított szembe, a próféta mindenestől alkalmatlannak és méltatlannak érezte magát. Hogyan is mehetne, hogyan is szólhatna a néphez az Úr szent követelményeiről?” (E. G. White: *Review and Herald*, 1888. okt. 16.)

3 Milyen különleges mondanivalója van Ésaiás látomásának Isten végidőben élő népe számára?

Jel 11,19 „Megnyilatkozott Isten temploma a mennyben, és megláttatott az ő szövetségének ládája az ő templomában. És lettek villámlások, szózatok, menydörgések, földindulás és nagy jég-eső.”

.....

.....

.....

Addig érezzük magunkat jónak, igaznak, üdvösségre alkalmasnak, amíg távol vagyunk Istentől. Addig könnyen hatalmába keríthet bennünket a templomban imádkozó farizeus lelkiülete. „Isten! Hálát adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím, e vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, dézsmát adok mindenből, amit szerzek.” (Luk 18,11. 12) De ha hitben megpillantjuk az Urat az ő dicsőségében, Ésaiás próféta tapasztalata ismétlődik a mi életünkben is. Milyen lehet imánk

a menny szemében? Mennyi tiszteletlenség jellemez minket! Kérjünk igaz, mély istenfélelmet, a mennyei lényekéhez hasonló lelkületet.

„Az Ésaiásnak adott látomás Isten utolsó napokban élő népének állapotát ábrázolja. Nekik is előjoguk, hogy hit által szemléljék Krisztusnak a mennyei szentélyben folyó szolgálatát. »Megnyílt Isten temploma a mennyben és láthatóvá vált a bizonyágtétel ládája.« Amint hit által betekintenek a szentek szentjébe... ráébrednek arra, hogy ők is tisztátalan ajkú nép – olyan nép, melynek ajkáról gyakran hangzik el hiábavalóság, s akiknek a képességei és tulajdonságai nem szentelődtek meg, mert nem az Úr dicsőségére használják őket.

Aki Isten gyermekének vallja magát, a menny fényénél tartson önvizsgálatot, vizsgálja meg tisztátalan ajkát, mely miatt elveszett állapotban van. A szavak az érintkezés eszközei. Ne használjuk hát arra, hogy... olyan szavakat hozzunk elő, melyek szégyent hoznak Istenre és elcsüggesztik a körülöttünk levőket... Az izzó oltárról vett tisztító parázs megtisztítja a lelkiismeretet a holt cselekedetektől, hogy az élő Istent szolgáljuk. Mikor Jézus szeretete az elmélkedésünk tárgya, szavaink túlcsoordulnak a dicsérettől és hálaadástól Isten és a Bárány iránt. Hány szó hangzik üresen, balgán tréfálkozva! Nem lenne ez így, ha Krisztus követői megértenék e szavak igazságát: »Minden hiábavaló szóért, melyet kiejtenek, számot adnak az emberek.« (Mát 12,36)»

Akik Isten gyermekeinek vallják magukat, azok nem engedik meg maguknak a nyers és rideg szavakat, a gáncsoskodás és a bírálat szavait Isten munkája és hírnökei ellen. Mikor az elővigyázatlanok fölismerik Isten jellemének csodálatraméltó voltát, akkor nem elegyítik többé a saját lelkületüket és jellemvonásaikat Isten szolgálatába. Mikor szemünk hit által a szentélybe tekint, és megértjük az ott folyó tevékenység valóságát, fontosságát és szentségét, akkor irtózni, undorodni fogunk minden önző megnyilvánulástól. A bűn annak fog tűnni előttünk, ami: Isten törvényének megszegése. Jobban meg fogjuk érteni az elfedezés csodálatos művét. Élő, tevékeny hit által be fogjuk látni, hogy az emberiségnek csakis Jézus Krisztusban, a világ Megváltójában létezik bárminemű igazsága.” (Ellen G. White: *Review and Herald*, 1896. december 22; idézi: *A Te Igéd igazság*, 83. o.)

„Krisztus tanítványainak van okuk kétségbeesni, mikor látják az ellentétet gyengeségük, méltatlan voltuk, valamint Krisztus dicsőséges

jellemének tisztasága és szépsége közt. De ha Ésaíashoz hasonlóan ők is elfogadják ezt a benyomást, amit a szentélybe való bepillantás a szívükre tesz, ha megalázzák magukat Isten előtt, akkor van reménység számukra. (Ellen G. White: *Review and Herald*, 1896. dec. 22.)

Az Úr dicsőségének folytonos szemlézése ehhez az eredményhez vezet: „Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Lelkétől.” (2Kor 3,18)

4 Mi volt a következő mozzanat Ésaías próféta látomásában?

Ésa 6,6. 7. „Hozzám repült egy a szeráfok közül, a kezében eleven szén volt, amelyet fogóval vett el az oltárról. Illette számat azzal, és mondta: Íme, ez illette ajkaidat, hamisságod eltávozott, bűnöd elfedeztetett.”

.....

.....

.....

Milyen csodálatos Isten kegyelme! A próféta elismeri méltatlan, sőt elveszett voltát. Isten pedig azonnal egy szeráfot küld az oltárról vett eleven parázzsal és a bocsánatról biztosító üzenettel.

Sok bibliai személy esetében örökíti meg az Ige ugyanezt a tapasztalatot a mi bátorításunkra. Amikor Nátán próféta megintette Dávidot: „te vagy az az ember”, és ő elismerte: „vétkeztem az Úr ellen, azonnal hangzott az isteni bátorítás: „az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni” (2Sám 12,13). Péter apostol a csodálatos halfogás láttán Jézus lábához esett és ezt mondta: „Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok Uram”, az Úr pedig éppen ekkor mondta neki: „Ne félj, mostantól embereket fogsz.” (Luk 5,8. 10/b). Amikor később megtagadta Urát, és a Mester szánó szeretettel ránézett, Péter keserves sírással menekült ki a főpap udvaráról. (Luk 22,60–62) Az Úr azonban ezt a megtisztelő megbízást adta neki nem sokkal később: „Legeltesd az én juhaimat!” (Ján 21,15) Mennyire valóságos ez az isteni ígéret: „Közel van az Úr a megtört szívekhez és megsegíti a sebhedt lelkeket!” (Zsolt 34,19)

Mit jelképez az eleven szén, amellyel az angyal megérintette Ésaías ajkát? Azt a megigazító kegyelmet, amelyet Isten ajándékoz a bűnét bánó, megvalló és hitben Istenhez forduló embernek. Ez a kimondhatatlan szeretet – érdemtelenységünk folytán – éget, mint a tűz, de érintése megtisztít, megszentel. Az ilyen bűnbánat nem felületes szánombánom, nem könnyed, magát a kellemetlenségen túltenni akaró eljárás, hanem mélységes magábaszállás, mélységes szégyenérzet, sóvárgó vágy a szabadulásra, a győzelemre, a tisztaságra. (Vö.: Zsolt 51,3–6. 9–14)

„Ez illette szádat” – hangzott Ésaías prófétához, ami azt jelenti, hogy a bűneivel szembeforduló embert Isten azonnal megbízza, hogy az ő kegyelmének hírnöke legyen. *„Az eleven szén a tisztulás jelképe. Ha ez érinti az ajkat, nem hangzik róla többé tisztátalan szó. Az eleven szén az Úr szolgálói erőfeszítésének az erejét is ábrázolja. Az Úr gyűlöl minden hidegséget, közönyösséget, felületes munkálkodást. Akik Isten művében neki tetszően fáradoznak, azoknak buzgó imaéletet kell élniük, és Istenben végezni munkájukat. Az ilyeneknek sohasem kell szégyellniük a róluk készült feljegyzéseket...* (E. G. White: *Review and Herald*, 1888. okt. 16.; idézi: *A Te Igéd igazság*, 83. o.)

Bárcsak mi is „tüzes ajakkal” tennénk bizonyoságot, és az Úr Igéje is „tűz” lenne az ajkunkon! (Vö.: Csel 2,3; Jer 23,29)

A szentélybe való bepillantás tapasztalatának ismétlődő tapasztalattá kell lennie életünkben, illetve állandóan szívünkben élő látomássá. Mózesről, aki sokat időzött Isten dicsősége közelében, ezt írja Ellen G. White: *„Mózes nemcsak elmélkedett Istenről, hanem látta is Őt. Az Úr folyamatos látomásként volt jelen életében. Arcát sohasem vesztítette el tekintete elől.”* (E. G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, 61. o.)

5 Milyen kérdés hangzott fel közvetlenül ezután, és hogyan válaszolt rá a próféta?

Ésa 6,8 „Ekkor hallottam az Úr szavát, aki ezt mondta: Kit küldjek el, ki megy el nekünk? Én pedig mondtam: Ímhol vagyok én, küldj el engemet!”

„Ésaiás üzenetet hordozott a menny Istenétől, hogy adja át Izráel bűnöke-be visszaesett népének. Tudta, milyen emberekkel van dolga, ismerte szívük konokságát és romlottságát, s hogy milyen nehéz hatni rájuk... Akik Isten munkájával, lelkek megmentésével foglalkoznak, azok előtt úgy tűnik, hogy a megátalkodott embert jóformán lehetetlenség elérni. Ezt érezte Ésaiás is. De amikor látta Istent a kerubok fölött, látta hogy azok készek együttmunkálkodni, akkor ő is kész volt képviselni az üzenetet.”
(E. G. White: Review and Herald, 1887. május 3. idézi: A Te Igéd igazság, 83. o.)

6 Milyen kijelentést kapott ezután a próféta az általa hirdetendő üzenetről?

Ésa 6,9–13 „Mondta nékem: Menj, mondd ezt e népnek: Hallván halljatok és ne értsetek, s látván lássatok és ne ismerjeteK. Kövérítsd meg e nép szívét, füleit dugd be, szemeit kend be, hogy ne lásson szemeivel, ne halljon füleivel, ne értsen szívével, hogy meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon. És én mondtam: Meddig lesz ez Uram?! Felelt nékem: Míg a városok pusztán állnak lakos nélkül, a házak emberek nélkül, s a föld is pusztaság lesz. Az Úr az embert messze elveti, s nagy pusztaság lesz a földön. Ha megmarad még rajta egy tizedrész, ismétlen elpusztul ez is, de mint a terpentinfának és cserfának törzsük marad kivágatás után, az ő törzsük szent mag lesz!”

.....

.....

.....

„Világos volt a próféta feladata: emelje fel szavát, és tiltakozzék az elhatalmasodó bűnök ellen. De valami bizonyosságot akart. Enélkül félt belefogni a munkába. »Meddig lesz ez Uram?!« – kérdezte. Választott néped közül senki sem fogja ezt megérteni? Senki nem fogja megbánni bűnét, és senki sem gyógyul meg?»

A tévelygő Júda sorsa nem hiába nyomta a próféta lelkét. Az Úr bátorította: Küldetése nem lesz eredménytelen. De a nemzedékek óta szaporodó bűnöket nem lehet az ő idejében eltávolítani. Egész életen át

türelmes, bátor tanítónak kell lennie: a reménység és az ítélet prófétájának. Isten szándéka végülis megvalósul. Beérik szolgálja fáradozásának és Isten minden hűséges szolgálja munkájának gyümölcse. A maradék üdvösséget kap. Ennek megvalósulása érdekében az intés és kérlelés üzenetét kell hirdetni az engedetlen népnek – jelentette ki az Úr.

Isten ígérete, amely szerint Izráellel szándéka végül megvalósul, bátorságot öntött Ésaías szívébe. Mit számít, ha földi hatalmak felsorakoznak Júda ellen? Mit számít, ha az Úr követe ellenállásba és visszautasításba ütközik? Ésaías látta a Királyt, a seregek Urát! Halotta a szeráfok énekét: »Teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!« (Ésa 6,3)

A próféta felbátorodott a rá váró munka elvégzésére. E látomás emlékét magával vitte hosszú, fáradságos szolgálata végéig. Hatvan éven át, sőt még tovább a reménység prófétájaként állt Júda fiai előtt, és egyre határozottabban bontakoztatta ki az egyház győzelméről mondott jóvendőléseit.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 194–195. o.)

A prófétához intézett felhívás nem úgy értendő, hogy az Úr akarta volna megkeményíteni a nép szívét, vagy hogy Ésaías üzenethirdetésének erre a célra kellett volna irányulnia. Az Úr csupán arra a tényre mutatott rá a drámai erejű megfogalmazással, hogy a nép túlnyomó többsége vissza fogja utasítani az isteni kegyelem szeretetteljes intését és kérlelését, a megtérésre hívó szót. Ez pedig törvényszerűen szívük megkeményedését fogja eredményezni.

„Nem Isten vakítja meg az embereket, nem ő keményíti meg a szívüket. Az Úr világosságot küld, hogy kijavíthassák hibáikat, ő biztos útra vezeti őket. Ennek a világosságnak az elvetése miatt vakul meg a szem, keményedik meg a szív. A folyamat sokszor fokozatos, szinte észrevehetetlen. Az ember Isten Igéjéből kapja a világosságot, szolgálói által vagy Lelkének ereje által, de ha ezt a fény sugarat nem veszi figyelembe, a lelki felfogás részben eltompul, s a világosság következő megnyilatkozását kevésbé tisztán érzékeli. Így sűrűsödik a sötétség, míg végül is éjszaka lesz a lélekben... Senki sincs úgy megkeményedve, mint az, aki semmibe vette a kegyelmi hívást, és a kegyelem Lelke ellen cselekedett. A Szentlélek elleni bűn leggyakoribb formája az, amikor valaki kitaratóan semmibe veszi a menny bünbánatra hívó szavát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 265, 267. o.)

„DE NEM LESZ MINDIG SÖTÉT OTT, AHOL MOST SZORONGATÁS VAN”

Olvassuk el előzetesen Ésaías könyve 9,1–7. versét!

1 Milyen szorongatást jövendöl meg Ésaías? Ugyanakkor milyen nagy ígéretre irányítja népe figyelmét?

Ésa 8,22; 9,1 „A földre tekint, és ímé mindenütt nyomor és sötétség, és szorongatásnak éjszakája, ő pedig a sűrű sötétben elhagyatva! De nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van; először megalázta Zebulon és Naftali földjét, de azután megdicsőíti a tenger útját, a Jordán túlsó partját és a pogányok határát.”

Mát 4,13–16 „(Jézus) odahagyva Názaretet, elment és lakozott a tengerparti Kapernaumban, a Zebulon és Naftali határain, hogy beteljesedjék, amit Ésaías próféta mondott, így szólván: Zebulonnak földje és Naftalinak földje, a tenger felé, a Jordánon túl, a pogányok Galileája, a nép, amely sötétségben ült, látott nagy világosságot, és akik a halálnak földében és árnyékában ültek, azoknak világosság támadott.”

A 9. fejezet próféciaja szorosan összefügg az előző, 8. fejezettel, melyben Ésaías előre megjövendöli Észak-Izráel AsszírIA általi megsemmisülését. Az ítélet az egész nemzetet megrendítette (Ésa 8,5–8. 22). A tizenkét törzsből tíz szinte nyomtalanul eltűnt a történelem színpadáról. Földjeiket idegen népekkel telepítették be az asszírok (2Kir 17).

A pusztulás és nyomor képeit azonban az isteni ígélet vigasztalása váltja fel a 9. fejezetben. Éppen azon a területen, ahol a legnagyobb lesz a pusztulás, még egyszer „nagy világosság” ragyog fel azáltal, hogy Isten kegyelmi üzenetét maga a Messiás hirdeti majd.

A prófécia bámulatosan pontosan határozza meg Krisztus szolgálatának helyszíneit. „Zebulon és Naftali földje” a Genezáret-tó mellett terült el, a két törzs határán pedig Kapernaum városa állt, Jézus galileai működésének központja. A „tenger útja” (Máté evangéliuma szerint a két törzs „tenger felé” eső területei) megjelölés a Genezáret-tó partvidékét jelöli, melyet a helybeliek a Galileai-tengernek is neveztek. Ez volt az ország legsűrűbben lakott vidéke. A „Jordán túlsó partja” az ún. Tízváros vidékét és Péreát jelöli, ahol Jézus szintén többször megfordult. Az eredeti héber szövegben Ésaiásnál a „pogányok határa” helyett a „pogányok (vagy népek) Galileája” kifejezés áll, úgy ahogy azt Mát 4,15-ben is olvashatjuk. Károlyi Gáspár eredeti fordításában, a vizsolyi Bibliában is a Galilea szót találjuk. Mivel azonban a Galilea szó körzetet, kerületet is jelent, ezért a Károlyi szöveg javításánál – tévesen – szó szerint fordították le a Galilea elnevezést a pogányok határának.

Ismét rácsodálkozhatunk a prófécia tömör, pontos meghatározására! Ésaiás korában ugyanis Galileában még szintiszta zsidó lakosság élt, ám a Messiás megjelenésekor már egy vegyes lakosságú, bálványimádó népet találunk itt. Galilea valóban „pogányok Galileájává” vált.

De milyen hatalmas ajándékot kaptak Istentől! A Messiás közöttük nőtt fel, majd három és fél éves szolgálatából másfél-két évet Galileában töltött el! Legnagyobb beszédei Galilea dombjain hangzottak el. Az itt élő emberek, akik látták és hallották a Megváltót, abban az előjogban részesültek, hogy tökéletesebb kinyilatkoztatást kaptak az isteni jelenlétről és Isten jelleméről, gondolatairól, mint amilyenben valaha is részesült a világ azelőtt.

2 Milyen állapotban lesz a nép Krisztus eljövetelekor a jövődőlés szerint? Miben áll a sötétség és mit jelent a világosság? Vonatkozhat-e ránk is a 2. vers jellemzése?

Ésa 9,2 „A nép, amely sötétségben járt, lát nagy világosságot; akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttük!”

Ján 8,12 „Ismét szólt azért hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.”

„Amikor Jézus a földre jött, sokan pogány eszméket és szokásokat sajátítottak el, és beleszótták ezeket vallásos szolgálatukba. Sok dologban a bálványimádók eljárásaihoz igazodtak. Amint a zsidók eltávolodtak Istentől, egyre inkább elterelődött figyelmük a templomi szolgálatokban rejlő tanításokról. Ezt a szolgálatot maga Krisztus rendelte el. Minden részlete Őt jelképezte, és tele volt élettel, lelki szépséggel. De az izraeliták éppen e szertartások lelki tartalmát hagyták elveszni, és csak a holt formákhoz ragaszkodtak. Az áldozatokban és a szertartásokban bíztak, ahelyett hogy Krisztusra alapoztak volna, akire mindezek mutattak. A lelki üresség pótlására a papok és a rabbik egyre szaporították a maguk szabta követelményeket, s minél merevebben ragaszkodtak a formákhoz, annál kevésbé jutott kifejezésre Isten szeretete. A ceremóniák sokaságával mérték szentségüket, s közben szívük telve volt göggel és képmutatással. A részletekben elvesző előírásokkal megterhelt törvényt lehetetlenség volt megtartani. Aki szolgálni kívánta Istent, és megpróbálta betartani a rabbik szabályait, súlyos teher alatt görnyedt, mégsem volt nyugta megterhelt lelkiismeretének vádjai miatt.

Ebben az időben a pogány vallási rendszerek elveszítették már a népre gyakorolt befolyásukat. Az embereket fárasztotta az üres pompa, és unták a meséket. Olyan vallásra vágykoztak, amely nyugalmat ad szívüknek. Mialatt úgy tűnt, hogy az igazság fénye már-már kialudt az emberek között, még mindig voltak olyanok, akik keresték az igazságot. Tanácstalanok voltak, és szívük megtelt fájdalommal. Szomjajták az élő Isten ismeretét, és bizonyosságot kerestek a síron túli élet felől. Mivel a zsidók eltávolodtak Istentől, hitük megfakult, és reménységük – amely megvilágította a jövőt – majdnem teljesen kialudt... A nép nagy tömege a halált rettegett titoknak tartotta, mögötte bizonytalanságot, homályt érzett... Az emberek vigasztalanul ültek a halál árnyékának völgyében (Zsolt 23,4). Sívár szemmel tekintettek a Szabadító jövedele felé, amikor a sötétség majd eloszlik, a jövőendő titka pedig megvilágosodik.

Emberek milliói kötődnek szorosan hamis vallásokhoz ma is, a szolgai félelem rabságában, lélektelen közömbösségben robotolnak, mint az iga-vonó barmok, megfosztva reménytől, örömtől, kilátásoktól itt a földön, és tompa félelemmel tekintenek a túlvilágra. Egyedül Isten kegyelmének evangéliuma emelheti föl a lelket. Ha Isten szeretetét szemléljük, amely az Ő Fiában nyilvánul meg, szívünk megmozdul, a lélek erői semmi máséhoz nem hasonlíthatóan felébrednek. Krisztus eljött, hogy újjátere-mtse Isten képmását az emberben. Ő az igazi fejlődés forrása, Ő ad az életnek reménységet, célt és dicsőséget.” (Ellen G. White: Jézus élete, 21., 24., 406. o.)

Jézus a világ világossága. Mint Teremtőnknek és Fenntartónknak, neki köszönhetjük a fizikai világosságot, és ezzel együtt magát az életet is. Az élet minden öröme, szépsége és áldása tőle származik, mert „Őbenne van az élet”, a valódi, boldog élet forrása. A bűnei által megkötözött lélek nem tud igazán boldog lenni mindaddig, míg fel nem szabadul a lelkét nyomasztó teher alól. Mindaz, aki Krisztustól távol jár, a boldogságát veszíti el. Ő a világ világosság nemcsak Teremtőként, hanem Megváltóként is. Tanítása, élete és áldozata áraszt ránk lelki világosságot. Hányan keresik ma a boldogsághoz vezető utat? Mi mindig ezen az úton járunk? Vannak-e le nem tett terheink, amelyek nyomasztják szívünket? Jézus így szólt: „Aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága!” Ragadjuk meg ezt az ígéretet!

3 Mikor teljesedett be az hogy a megszabadult nép „az aratók örömeivel fog örvendezni”?

Ésa 9,3 „Te megsokasítod e népet, nagy örömet szerzel néki, és örvendeznek előtted az aratók örömeivel, és vigadoznak, mint amikor zsákmányt osztanak.”

Csel 2,41. 46–47 „Akik azért örömet vették az ő beszédét, megkeresztelkedtek, és hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek... És mindennap egy akarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporította a gyülekezetet az üdvözülőkkel.”

Csel 8,5–6. 8 „És Filep lemenvén Samária városába, prédikálta nékik a Krisztust. A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelmeztetett azokra, amiket Filep mondott, hallván és látván a jeleket, melyeket cselekedett... És lett nagy öröm abban a városban.”

Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába. Aki az élet vizéből iszik, az élet kútfejévé válik. Krisztus kegyelme olyan a léleknek, mint a forrás a pusztának: azért buzog, hogy mindenkit felüdítsen, és vágyat ébresszen az elveszendőben az élet vize után.

„Az evangélium által felkínált ajándékokat nem lopva, titokban kell élveznünk. Ezért hív az Úr, hogy valljuk meg jóságát. »Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok.« (Ésa 43,12)... Mindenkinek a másokétól különböző élete van, tapasztalatai is eltérőek a többiekétől. Méltányolnunk kell Isten kegyelmét, melyet a hajdani szent emberek által ismertetett meg, de ennél is hatásosabb saját tapasztalatainkról bizonyosságot tenni...

Sokan rászorulnak a szerető keresztény szívek szolgálatára. Sokan tönkrementek, akiket meg lehetett volna menteni, ha szomszédaik – egyszerű férfiak és nők – személyesen munkálkodtak volna értük. Sokan személyes elhívásra várnak. Magában a családban, a szomszédságban, a városban, ahol élünk, ott van a misszionáriusi munkánk, amelyet Krisztusért végezhetünk. Ha keresztények vagyunk, ez a munka örömminkre fog szolgálni. Nem mondható el valakiről, hogy megtért, míg fel nem ébred benne a vágy, hogy másoknak is elmondja: milyen hű barát-ra talált Jézusban. A megmentő és megszentelő igazságot nem zárhatja szívébe... Aki pedig vágyik másoknak világosságot nyújtani, az maga is áldásban részesül. »Aki mást felüdít, maga is üdül.« (Péld 11,25)... Azért, hogy beléphessünk Urunk örömébe, hogy az ő áldozata árán üdvözült lelkeket láthassunk, részt kell vennünk a megmentésükért folyó munkában... Az üdvösség jó hírének terjesztésében végzett munkálkodás visz közel a Megváltóhoz...

Mindannyiunknak Jézus tanúvá kell lennünk... Hadd lássa a világ, hogy bennünket nem foglalnak le önzően saját érdekeink, hanem arra vágyunk, hogy másokkal is megoszthassuk az áldásokat és kiváltságainkat. Lássák meg, hogy vallásunk nem tesz minket közömbössé vagy szőrszálhasogatóvá. Mindazok, akik vallják, hogy megtalálták Krisztust, szolgáljanak úgy, ahogyan Ő tette az emberek javáért. Ne legyen rólunk a világnak olyan benyomása, hogy a keresztények bús, örömtelen emberek. Ha tekintetünket Jézusra szegezzük, meg fogjuk látni a könyörületes Üdvözítőt, akinek az arcáról fény árad ránk. Ahol az Ő Lelke uralkodik, ott béke lakozik. Ott öröm is lesz, mert nyugodt, szent bizalom él Istenben. Krisztus örül, ha követői megmutatják, hogy bár emberek, de az isteni természet részesei. Nem szobrok, hanem élő férfiak és nők. Az isteni kegyelem harmatától felfrissült szívük megnyílik, és kitárul az igazság Napja előtt. A rájuk áradó világosságot visszatükrözik másokra a krisztusi szeretettől fénylő tetteikben... Az az öröm, hogy lelkeket lát üdvözülni, örökre megmenekülni, mindenki jutalma lesz, aki e szavak szólójának nyomdokaiba lép: »Kövess engem« (Ján 1,44).» (Ellen G. White: Jézus élete, 154., 286., 110., 281., 120., 440. o.)

4 Milyen későbbi nagy szabadulásról szól a prófécia 4–5. verse? Mire utal a „Midián napjához” hasonló szabadulás ígérete? (vö.: Bírák 7. fejezete)

Ésa 9,4–5 „Mert terhes igáját és háta vesszejét, az őt nyomorgatónak botját összetöröd, mint a Midián napján. Mert a vitézek harci saruja és a vérbe fertőztetett öltözet megég, és tűznek eledele lesz.”

Bír 7,2. 7/a. 22/a „Mondta az Úr Gedeonnak: Több ez a nép, mely veled van, hogysen kezébe adhatnám Midiánt. Izráel még dicsekednék velem szemben, mondván: Az én kezem szerzett szabadulást nékem!... És monda az Úr Gedeonnak: E háromszáz férfiú által szabadítalak meg titeket... És mikor a háromszáz ember belefújt kürtjébe, fordította az Úr kinek-kinek fegyverét az ő felebarátja ellen az egész táborban, és egész Béth-Sittáig futott a tábor.”

Isten nem azt ígérte Izráelnek, hogy megmenekülnek az asszír fogáságtól. Egy sokkal nagyobb szabadulásra utalt: a bűn hatalmát fogja megtörni a lélekben, munkája nyomán végül újra egybeszerkeszti a mennyet és a földet. Amikor a megváltás munkája véget ér, az Úr az Ő ítéletének tüze által eltöröl minden rosszat, minden háborút és kegyetlenséget. Ezt a hatalmas szabadítást ugyanúgy viszi véghez, mint „Midián napján”, Gedeon idejében. Mennyei közbelépés fogja megszabadítani a végidőben Isten maradék népét, Ő fogja előidézni azt, hogy a nekik szegezett fegyvereket ellenségeik egymás ellen fordítsák.

5 Miért csak a Messiás képes erre a szabadításra? Hogyan mutatják be a gyermek nevei Krisztus jellemét? Mit üzennek számkra ezek a nevek?

Ésa 9,6 „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az Ő vállán lesz, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!”

Milyen világosan rámutatott ez az ígélet az eljövendő Messiás személyének csodálatos titkára, az Ő Isten-ember voltára! A várva várt szabadító gyermekként fog megszületni, az emberek gyermekeihez hasonlóan, ugyanakkor joggal neveztetik „erős Istennek” és „örökkévalóság atyjának” is.

Mély értelműek azok a megjelölések is, hogy a Messiás „csodálatos”, „tanácsadó” és a „békesség fejedelme”.

„Jézus a világ számára a gyógyító kegyelem kútforrása volt. Életéből... rokonszenv és gyengédség áradt. Jelenlétében mindenki boldogabb lett – az idősek, a gondterheltek, a bűnösök, az ártatlan örömmel játszó gyermekek... Figyelme semmit sem került el, a legkisebbnek is szolgált...

Minden szív rokonszenvét megnyerte, mert képes volt mindenkivel együtt érezni. A remény és bátorság légköre vette körül, és ez minden házban áldássá tette Őt...

Ártatlanul és szeplőtlenül járt a meggondolatlan, durva, faragatlan emberek között, az igazságtalan vámszedők, a féktelen tékozlók, bűnös samaritánusok, pogány katonák, darabos zsellérek és a tarka sokaság között. Minden megfáradthoz volt egy jó szava, pedig neki is nehéz terheket kellett hordoznia. Osztozott az emberek gondjaiban, elismételte nekik a természetből vett leckét: Isten szeretetét, gyengédségét és jóságát. Mindenkit arra tanított, hogy vegyék észre, milyen értékes képességekkel áldotta meg őket Isten, amelyekkel, ha helyesen használják fel azokat, örök gazdagságot szerezhetnek... Törekedett reményt tölteni a legdurvább, legegyszerűbb emberbe is: elé tárta azt a biztosítékot, hogy feddhetetlenné válhat, olyan jellemet fejleszthet, amely az istenfiúságra jogosít... Az elkedvetlenedett, beteg, megkísértett és elbukott emberekhez Jézus a leggyengédebb együttérzéssel szólt. Úgy beszélt velük, hogy megértsék, azt mondta nekik, amire a legnagyobb szükségük volt... Jézus mind a test, mind a lélek gyógyítója volt... minden szenvedőnek enyhülést hozott. Kedves szavai nyugtató balzsamként hatottak. Amikor nem tett csodát, akkor is az erő és a szeretet gyógyító ereje áradt belőle a betegekre, a nyomorultakra...

Nekünk is több hitre, bizalomra van szükségünk Megváltónk iránt. Ő, akinek hívják nevét »erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békeség fejedelmének«, akiről meg van írva, hogy »az uralom az Ő vállán lesz« (Ésa 9,6), csodálatos tanácsadó. Hív, hogy Tőle kérjünk bölcsességet. Ő »mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja« (Jak 1,5).” (Ellen G. White: Jézus élete, 53., 67., 150., 302. o.)

6 Miért lesz az eljövendő Messiás országa „jogosság és igazság által erős”, valamint „örökkévaló”? Mi indítja Istent arra, hogy megváltsa az emberiséget?

Ésa 9,7 „Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által, mostantól mindörökké. A seregek Urának buzgó szerelme műveli ezt!”

Ésa 1,27 „Sion jogosság által váltatik meg, és megtérői igazság által.”

Mát 9,36 „Mikor pedig látta a sokaságot, könyörületességre indult rajtuk, mert el voltak gyötörve, és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok.”

„A bűn csaló hatalma tetőpontra hágott. Munkába állt minden eszköz, amely csak rombolhatta az emberi lelket. Amikor Isten Fia letekintett a földre, szenvedést és nyomorúságot látott. Szánakozva nézte, hogy miként lett az ember Sátán kegyetlenségének áldozatává. Részvétellel tekintett azokra, akiket Sátán megrontott, tönkretett, akik elveszett állapotban voltak. Ezek az emberek olyan gazdát választottak, aki mint foglyait, szekéréhez láncolta őket. Rémulten és becsapva haladt a szomorú menet az örök pusztulás, a halál felé, amelyben az élet reménye is kihal, az éj felé, amelyre nem köszönt reggel... A bűn tudományszámba ment, s a romlottság a vallás tartozékává vált. A lázadás gyökeret vert a szívben. Az ember gyűlölete a mennyel szemben a legvadabb volt. Bebizonyosodott a világegyetem előtt, hogy az ember Istentől elszakadva képtelen felemelkedni. Új életet és új erőt kell kapnia Istentől, aki a világot teremtette...

Krisztus megváltói munkája alapot vetett Isten uralma helyreállításához. Megtudja a világ, hogy a Mindenható a szeretet Istene. Sátán vádjai alaptalanoknak bizonyulnak, jelleméről lehull a lepel. A lázadás soha többé nem ismétlődhet meg. Bűn soha többé nem hatolhat be a világegyetembe. A hitehagyás ellen mindenki örökre biztosítva lesz. Az önfeláldozó szeretet eltéphetetlen kötelekkel egyesíti a föld és a menny lakóit Teremtőjükkel. A megváltás munkája akkor befejeződik.” (Ellen G. White: Jézus élete, 27., 18., 547. o.)

*Az e beti adomány
a könyvevangélista munkát támogatja*

„AKIN AZ ÚRNAK LELKE MEGNYUGSZIK”

Olvassuk el előzetesen Ésaías könyve 11,1–12 verseit!

1 Hogyan mutat rá a prófécia arra, hogy a Messiás emberként jelenik meg? Mikor teljesedett ez az ígélet?

Ésa 11,1 „Származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy virágszál nevededik.”

1Móz 49,10 „Nem múlik el Júdatól a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdei közül, míg eljön Siló, és a népek néki engednek.”¹

2Sám 7,8. 12–13 „Most azért ezt mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregeknek Ura: én hoztalak ki téged a kunyhóból, a juhok mögül, hogy légy fejedelem az én népem felett, az Izráel felett... Mikor pedig a te napjaid betelnek, és elaluszol a te atyáiddal, feltámasztom utánad a te magodat, aki ágyékokból származik, és megerősítem az ő királyságát. Ő fog házat építeni az én nevemnek, és megerősítem az ő királyságának trónját mindörökké.”

Róm 1,2–3 „(Isten ígélet tett) az Ő prófétái által a szent írásokban, az Ő Fia felől, aki Dávid magyából lett test szerint”

¹ A Siló név jelentése: béke, héber szó régies alakja, a név jelentése: Béke-fejedelem (vö.: Ésa 9,6. Mik 5,2. 5/a)

A „virágszál” szó helyesen fordítva „ágat” vagy „zsenge ágat” jelent. A „törzsök” szó olyan kivágott farönkre utal, amelynek gyökerei a földben maradtak. (Lásd: Ésa 6,13) Isten egy egyszerű képet tár elénk, hogy általa szemléltesse Krisztus földre jövetelének módját. Bemutat egy olyan kivágott fatörzset, melynek oldalából fiatal hajtás nő ki. Ezt a törzset Isai (Dávid apja) családfájával azonosítja. A próféciák szerint a Messiás Júda törzséből származik, és Dávid utóda lesz test szerint. Dávid családjába születve, emberként jelenik meg, majd „vesszőszálként” nő fel – mint minden ember –, gyermekből lesz felnőtté. Gondoljuk csak át, mennyire azonosult Krisztus az emberi családdal! Örökölte ősei természetét és gyengeségeit, éppolyan törvényszerűség szerint, mint ahogy a tölgyből tölgy, a bükkből bükk sarjad ki, a beteg fának pedig beteg csemetéje lesz. Krisztus örökölte édesanyjától Isai családjának külső és belső adottságait, így a bűnre való fogékonyságot, a megkísérthetőséget is.

„Jézus akkor vette magára az emberi természetet, amikor a bűn már négyezer éve gyengítette. Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan alávetette magát mindannak, amit az átöröklés hatalmas törvénye létrehozott. Hogy mi e törvény működésének következménye, azt Jézus földi őseinek történelme mutatja be. Ezzel az örökséggel jött földünkre, hogy osztozzék bánatunkban, kísértéseinkben, s hogy példát mutasson a bűntelen életre... Isten megengedte, hogy Fia emberi gyengeségeknek alávetett, gyámoltalan csecsemőként jöjjön e világba, amelyet Sátán magáénak igényelt. Megengedte, hogy egyszerű emberként szembenézzon az élet veszélyeivel, amelyekkel minden ember találkozik, s hogy megvívja azt a harcot, amelyet az emberiség minden gyermekének meg kell vívnia.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 32. o.)

A prófécia által bemutatott kép egyben kifejezi azt is, hogy mikorra várható a Messiás eljövetele. Akkor, amikor Isai, illetve Dávid királyi nemzetsége már csak egy kivágott fatörzshöz lesz hasonló, amikor Dávid trónja lehanyatló állapotban lesz. Amikor Júda kezéből „elmúlik” (azaz elvételik) a „fejedelmi bot”. Olyan uralkodó ül majd a trónon, akinek semmi köze sem lesz Dávid családjához. És valóban! Krisztus születésekor Júda már hosszú évek óta római tartomány volt, a dicsőséges dávidi királyságnak szinte nyoma sem maradt Palesztinában. A rómaiak által megbízott uralkodó, Heródes király edomita volt, mégcsak nem is Izráel népe közül való.

A jövendölés szövege kettős jelentésű: egyrészt azt mondja, hogy Júda törzse lesz a vezér a 12 törzs között, ebből a törzsből való lesz a királyuk, akinek a családfája a Messiás-királyig fennmarad, de azt is érzékelteti, hogy a királyság vonala a Messiás-király megjelenése előtt megtörik. Azt is jelenti azonban a prófétikus kijelentés, hogy a királyi pálca nem múlik el Júdatól a Messiás-királyig, de akkor, illetve nem sokkal előtte igen.

„Azt gondolhatnánk, hogy azzal a jövendölésükkel, amely szerint a királyi pálca nem múlik el Júdatól egészen az örök Király eljöveteleig, a próféták csupán hízelegni akartak a népnek, és hogy szavaik Heródes esetében hamisnak bizonyultak. Ám annak megmutatására, hogy jövendöléseik értelme nem ez, és hogy nagyon is jól tudták, hogy e földi királyságnak meg kellett szakadnia, megjövendölték, hogy király és fejedelem nélkül maradnak, mégpedig hosszú ideig. (Lásd: Hós 3,4) Tehát Jézus Krisztus valóban a Messiás volt, minthogy már csak egy idegen uralkodott felettük, és nem is akartak maguknak más királyt.” („Nincs királyunk, csak császáruk!”) (B. Pascal: Gondolatok, 719., 720. töredék)

A dávidi királyság megszűnéséről világosan szóltak az alábbi kijelentések is: „Te pedig kezdj gyászéneket Izráel fejedelmeiről... Nincs többé rajta erős vessző, nincs pálca az uralkodásra! Gyászéneket ez, és gyászéneket lesz...” (Ezék 19,1. 14) „És te elvetemedett, te gonosztevő, Izráel fejedelme, akinek napja eljött az utolsó vétek idején: Így szól az Úr Isten: El a süveggel, le a koronával! Nem lesz ez többé. Az alacsony legyen magas, és a magas alacsony! Rommá, rommá, rommá teszem azt; ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, akié az uralkodás, és néki adom azt! (Ezék 22,25–27). Ezek az Ezékiel próféta által közölt jövendölések félreérthetetlenül hivatkoznak 1Móz. 49,10 jövendölésére, és világosan értelmezik azt! Lásd még Ámós jövendölését is, mely szerint a messiási korban „Dávid leomlott sátorát” kell ismét „felemelni” és „kijavítani” (Ámós 9,11)

2 Hogyan teljesedett be az a jövendölés, hogy a Messiáson „az Úrnak Lelke megnyugszik”?

Ésa 11,2 „Akin az Úrnak Lelke megnyugszik: bölcsességnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke.”

Mát 3,16 „Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijött a vízből; és ímé az eget megnyilatkoztak néki, és ő látta az Istennek Lelkét alájönni mintegy galambot, és Őreá szállani.”

Luk 4,18 „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat.”

Ésaiás jövendölése egyrészt keresztségekor teljesedett be Jézus életében, amikor a Szentlélek galamb formájában megnyugodott rajta. Ez volt a jel Keresztelő Jánosnak, hogy felismerje Krisztusban a megígért Szabadítót: „Ez az, akiről én ezt mondtam: Énutánam jön egy férfiú, aki előttem lett, mert előbb volt nálamnál. És én nem ismertem őt, de hogy megjelentessék Izráelnek, azért jöttem én, aki vízzel keresztellek. És bizonysgot tett János, mondván: Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy galambot, és megnyugodott Őrajta. És én nem ismertem Őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, Ő mondta nékem: Akire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, aki keresztel Szentlélekkel. És én láttam, és bizonysgot tettem, hogy ez az Isten Fia.” (Ján 1,30–34) Másrészt, Jézus egész életét betöltötte a Szentlélekkel való kapcsolat. Szolgálatában mindenkor a Lélek vezetésére támaszkodott. Az Atya Lelke segítségével érintkezett Fiával, Krisztus a Lélek által emelkedett fel imáiban Atyjához, hogy tanácsot, útmutatást kérjen tőle.

Ha egyenként megvizsgáljuk azokat a jelzőket, amelyekkel az ige bemutatja a Messiásra alászálló Lélek hatását, akkor azt látjuk, hogy Krisztusban tökéletesen megnyilatkozott az összes, illetve a felsorolt mennyei tulajdonság. A „bölcesség Lelke” lakozott benne, ez már 12 éves korában a templomban is megnyilatkozott, és ugyanez a bölcesség ihlette minden tanítását. Az „értelem Lelke” (a héber

szövegben: *bíná*, a *belátás*, *megkülönböztetés* képessége, a *bin/közt* viszonzyszóból) kifejezés olyan képességre utal, amely azonnal különbséget tud tenni jó és rossz között. Ezt a képességet, a helyzetek gyors és pontos átlátását szintén a Szentlélekkel való szoros közösségben, ima által nyerte el Jézus mint ember fia. (Ján 5,19; 14,10) Krisztus a „hatalom Lelkével” is rendelkezett, noha megüresítette magát a saját isteni hatalmától (Fil 2,6–7). A csodáiban megnyilatkozó természetfeletti erő a Szentlélek életadó ereje volt! Lásd az erre vonatkozó egyértelmű isteni kijelentést: „Izraelita férfiak, halljátok meg e beszédek: A názáreti Jézust, azt a férfiút, aki Istentől bizonytságot nyert előttetek előtt, csodatételek és jelek által, melyeket Őáltala cselekedett Isten tiköztetek, amint magatok is tudjátok.” (Csel 2,22)

A Megváltó Isten Lelke által tudott győzni a kísértések elleni küzdelemben (Zsid 5,7–9). A Lélek megnyugodott rajta úgy is, mint az Úr ismeretének és félelmének Lelke.

Péld 16,32 szerint nincs annál nagyobb hatalom, mintha valaki uralkodni tud önmaga felett. Minden lefelé húzó erő Sátán kísértése, legyen az indulatkitörés, feszültség, ingerültség vagy csüggedés. Saját erőnkől ezt nem is lehet megvalósítani. Krisztus azonban állandó kapcsolatban volt Atyjával. Nem várta meg, hogy elméjébe fészkeljék magukat a kísértő által sugalmazott gondolatok, hanem imában fordult segítségért ahhoz a hatalmas valakihez, aki képes volt megszabadítani őt a gonoszság erőitől.

„Ő egy volt velünk. Gyöngeségeink, szükségleteink tekintetében tökéletesen Istentől függött. Az imádság titkos helyén kereste az isteni erőt, hogy felvértezve indulhasson a szolgálatba, a próbákba. A bűn világában Jézus lelki küzdelmeket, kínzásokat szenvedett el. Az Istennel való közösségben letehetette a bánat nyomasztó terhét, vigaszra és örömmre lelt. Krisztusban az emberiség kiáltása a végtelen irgalmasság Atyjához jutott. Jézus emberként folyamodott Isten trónjához, míg emberi természetét mennyei erő járta át, amely összekötötte az emberit az istenivel. Az Istennel való állandó közösségben életet kapott tőle, hogy életet adhasson a világnak... Komolyság és hit általi könyörgés Istenhez – kizárólag csak ez biztosíthatja a Szentlélek segítségét a fejedelemségek és hatalmasságok, e világ sötétségének hatalmasságai és a világban lakozó gonosz lelkek elleni harchoz.” (Ellen G. White: Jézus élete 302., 367. o.)

3 Hogyan győzhetünk a bűn felett mi is? Hogyan lehet számunkra is öröm és gyönyörűség az Isten parancsolatainak való engedelmesség? Megnyugodhat-e Isten Lelke a mi életünkön is?

Ezék 36,26–27 „Adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. Az én Lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, és az én törvényeimet megőrizzitek és betöltsétek.”

Róm 8,11–14 „De ha annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeteket is az Ő tibennetek lakozó Lelke által. Annakokáért, atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk. Mert ha test szerint éltek, meghaltok, de ha a test cselekedeteit a Lélekkel megöldököltétek, éltek. Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai.”

Luk 11,9–10. 13 „Én is mondom néktek: Kérjetek és megadatik néktek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitvatik néktek. Mert aki kér, mind kap, és aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitvatik... Ha azért ti gonosz létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik.”

.....

.....

.....

Fontos kérdés, hogy az Úr Lelke megnyugszik-e a mi életünkön is vagy sem? A lehetőség mindannyiunk számára adott, hiszen Jézus maga mondta, hogy az Atya az Ő Lelkének ajándékát soha nem tagadja meg azoktól, akik kérik tőle. Mi hát az oka a sok elesésnek, csetlés-botlásnak, ami naponként megesisik? Isten minden eszközt biztosított számunkra, hogy megváltozzunk. A Lélek erői készen állnak, hogy

átformáljanak bennünket, hogy szeretetben, irgalomban és egész jellemünkben Krisztushoz hasonlónak váljunk. Isten Lelke kész szívünkbe írni az Úr törvényét, hogy örömmel engedjünk szavának. Kész arra, hogy elvegye közömbös kőszívünket, és együtt érző hússzívet adjon. Ha Ő mindent megad a győzelemhez, akkor hol a hiba?

Az okot csakis önmagunkban kereshetjük. Ha Krisztushoz hasonlóvá szeretnénk válni, akkor Krisztushoz hasonlóan kell élnünk és küzdenünk. Vizsgáljuk meg egy napunkat! Könyörgünk-e úgy, mint Ő, hogy Isten segítsen legyőzni a bennünk lévő visszahúzó erőket? Igényeljük-e úgy a Lélek vezetését, ahogyan Ő? Minden imánk után a menny békéjét elnyerve állunk-e fel? Mennyi időt szánunk naponta imára és igeolvasásra? Isten csak akkor tud megváltoztatni bennünket, ha időt szánunk Őreára, ha reggelente kinyitjuk előtte szívünk ajtaját és behívjuk Szentlelkét a mindennapjainkba!

Nem test és vér ellen kell hadakoznunk, „hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, akik a magasságában vannak” (Eféz 6,12). Természetfeletti erővel kell harcolnunk, de biztosak lehetünk a természetfeletti segítségben is. A Szentlélek, a mennyei seregek Fejedelmének helyettese lejött, hogy vezesse a harcot. Azok az emberek, akik ebben a küzdelemben részt vesznek, lehetnek tökéletlenek, reájuk nehezhetnek bűneik és hibáik, de Isten kegyelme mindenkié, aki töredezten keresi Őt. A Mindenható ereje azok oldalán áll, akik bíznak Istenben.

„Az összes ajándék közül a Szentlélek volt a legmagasabb rendű, akiért Krisztus az Atyához könyörgött népe felemelése érdekében. Azért adta nekünk Lelkét, hogy megújító erőforrásunk legyen. Nélküle Krisztus áldozata nem jelentene számunkra segítséget. A gonosz hatalma évszázadok óta erősödik, és bámulatos, ahogy az emberek alávették magukat ennek a sátáni fogságnak. Csak az istenség harmadik személyének hatalmas erejével tudunk ellenállni a bűnnek, és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön hozzánk, hanem isteni hatalma, ereje teljességével. A Lélek teszi eredményessé mindazt, amit a világ Megváltója végbevit.

A Lélek az, aki megtisztítja szívünket. A Lélek által a hívő ember részese lesz az isteni természetnek. Krisztus isteni hatalomként, erőként

adta Lelkét, hogy segítségével győzzük le a gonoszra való minden öröklött vagy szerzett hajlamunkat, és hogy egyházába belevésődjön az Ő jelleme. »A Krisztus Jézusban való élet Lelke«, avagy »az Ő feltámadásának ereje« (Fil 3,10), megszabadítja az embert a »bűn és a halál törvényétől« (Róm 8,2). A gonosz hatalma megtörik, és az ember hit által oltalomban részesül a bűn ellen. Aki megnyitja szívét Krisztus Lelkének, az annak a hatalmas erőnek részesévé lesz, amely kihozta Jézus testét a sírból.» (Ellen G. White: Jézus élete, 291., 578., 167. o.)

4 Mit tudunk meg még a Messiás jelleméről? Milyen ígéret rejlik abban számunkra?

Ésa 11,3–5 „Gyönyörködik az Úrnak félelmében, nem szemeknek látása szerint ítél, és nem füleinek hallása szerint bíráskodik: igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességben bíráskodik a föld szegényei felett. Megveri a földet szájának vesszejével, ajkai lehetével megöli a hitetlent. Derekának övezője az igazság lesz, és veséinek övezője a hűség.”

Ján 1,14 „Az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk. Láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.”

A Messiás „gyönyörködött az Úr félelmében”, öröm volt számára az Isten útmutatásai iránti engedelmisség. Ugyanakkor irgalommal tekintett minden elesett emberre. Láta a szív indítékait, látta a jóra való készséget, a megváltozás reménységét. Nem a külső cselekedetek, a „szem látása”, a „fül hallása” szerint ítélte, hanem egy sokkal magasabb rendű igazságosság által, amely figyelembe veszi a körülményeket, a külső és belső küzdelmeket. Nem a látható tények alapján hozott felszínes ítéletet a megkísértettek és elesettek felett, mint ahogyan mi tesszük ezt oly sokszor. (Gondoljunk Máté evangélistára, Zákeusra, Mária Magdalénára vagy a házasságtörő nő esetére.) Krisztus szeretettel fordult az erkölcsileg „gyengékhez és szegényekhez”, a bűnösökhöz és a megvetettekhez. Bizalma bizalmat ébresztett bennük.

Milyen hatalmas ígérete ez a Bibliának, hogy olyan isteni személy bíraskodik életünk felett, aki „minden szívbe belelát és minden emberi gondolatot jól ért” (1Krón 28,9), tudja mit jelent küzdeni a kísértésekkel, belülről ismeri az emberi gyengeségeket, a bűnre való hajlamok visszahúzó erejét! (vö.: Ján 5,22. 27) Az Ő ítélete tökéletes lesz. Minden térd elismerően hajol meg ítéletének végzése előtt az utolsó napon (Jel 15,3–4).

A prófécia együtt ábrázolja az első és második adventet. Krisztus első eljövetelekor „szájának vesszejével”, vagyis Igéjével, tanításaival hadakozott a bűn ellen. Nyíltan rámutatott a visszaélésekre, a színlelt vallásosság veszélyeire. Amikor másodsor jön el, „ajkai leheletével megöli a hitetlent”, vagyis elpusztítja mindazokat, akik Isten ellenségévé lettek. (vö.: 2Thess 2,8) Eljön a nap, amikor Krisztus igazságot szolgáltat, és ténylegesen végrehajtja a felettük kimondott ítéletet. A világot megítélő Messiás minden cselekedetében „igazságos és hűséges” (avagy szeretetteljes, a hűségnek fordított szó szeretetet is jelent) lesz.

5 Hogyan mutatja be a prófécia a Messiás országát, az újjáteremtett földet? Mi lesz a béke alapja?

Ésa 11,6–9 „Lakozik a farkas a báránnyal, és a párduc a kecskefiúval fekszik, a borjú, az oroszlánkölyök és a kövér barom együtt lesznek, és egy kisgyermek őrzi azokat. A tehén és medve legelnek, és együtt fekszenek fiaik. Az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik. Gyönyörködik a csecsszopó a viperák lyukánál, és a csecstől elválasztott a baziliszkusz lyuka felett terjengeti kezét. Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén, mert teljes lesz a föld az Úr ismeretével, mint a vizek a tengert beborítják.”

Az újjáteremtett földön helyreáll a béke az emberek és az állatok között is. Amint az ember megbékél Istennel és emberekkel, úgy szűnik meg az állatok között is az ellenségeskedés. Ragadozókat, veszé-

lyes kígyókat mutat be a prófécia, amelyek az új földön szelídekké válnak, olyannyira, hogy közelükben és lakhelyük mellett a legkisebb gyerekek is biztonságban játszhatnak.

A világ számára hön óhajtott békesség és biztonság csak Krisztus második eljövetele után, az újjáteremtett földön valósul meg teljességében. Isten erkölcsi lényének megismerésén nyugszik majd minden, mert „teljes lesz a föld az Úr ismeretével”. Isten szeretetteljes és igazságos lényének megismerése ma is átformálja a szívet. Bizalmat ébreszt Teremtőnk iránt, és elcsitít bennünk minden kételyt vagy lázadást. Mennyivel inkább akkor, amikor szemtől szembe találkozhatunk vele, amikor teljes mélységében és szépségében feltárul majd előttünk Isten irántunk tanúsított szeretete a megváltás csodájában!

„Mivel Jézus által nyerjük el a nyugodalmat, a menny már itt elkezdődik. Ha engedünk hívásának – »jöjjetek, tanuljátok meg tőlem« –, akkor ezzel elkezdődik számunkra az örök élet. A menny szüntelen közeledik Istenhez Krisztus által. Amennyivel többet időzünk a menny fényességében, annyival nagyobb és nagyobb dicsőség tárul fel előttünk, s minél többet tudunk meg Istenről, annál inkább növekszik boldogságunk. Mivel már ebben az életben Jézussal járunk, eltölthet szeretete, megeléghet jelenléte. Amit csak befogadhat az emberi természet, azt itt megkaphatjuk. De mi ez ahhoz képest, ami ezután következik? Ezrek és ezrek lesznek Isten királyiszéke előtt, és »szolgálnak néki éjjel és nappal az Ő templomában, és aki a királyi széken ül, kiterjeszti sátorát felettük. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé, sem a Nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség, mert a Bárány, aki a királyi szék közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket, és eltöröl Isten az ő szemükről minden könnyet« (Jel 7,15–17).” (Ellen G. White: Jézus élete, 274. o.)

6 Mi előzi meg a második adventet? Hogyan jelenik meg Krisztus „ama napon”, és mit cselekszik népéért?

Ésa 11,10–12 „Lesz ama napon, hogy Isai gyökeréhez, aki a népek zászlója lesz, eljönnek a pogányok, és az Ő nyugodalma dicsőség lesz. És lesz ama napon: az Úr másodszer nyújtja ki kezét, hogy népe maradékát megvegye... Zászlót emel a pogányok előtt, és összegyűjti Izráel elszéledt fiait, és Júdának szétszórt leányait egybegyűjti a föld négy szárnyáról.”

Jel 22,16 „Én, Jézus küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyosságot tegyen néktek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága, ama fényes és hajnali csillag.”

„Ama napon” Krisztus egybegyűjti népét. Hatalmas Istenként jelenik meg, akit a prófécia immár nemcsak Dávid családjából sarjadt ágnak, hanem „Isai gyökerének” mond. Jézus ága, azaz leszármazottja is Dávidnak, és gyökere, azaz Teremtője is. Első eljövetelekor Dávid „ága lett”, azaz emberként jelent meg. Másodszor viszont Isai vagy Dávid „gyökereként”, azaz hatalmas teremtő Istenként fog megjelenni.

Eljön a Messiás, és mielőtt végrehajtaná ítéletét a népeken, felemeli az Ige „zászlaját”, hogy aki akar, odagyülekezhessek. Jézus eljövételét egy nagy evangéliumhirdetés előzi meg (Jel 14,6–12), melynek nyomán mindenki szabadon dönthet, hogy kit kíván szolgálni.

Érdekes a kép, hogy egyrészt Krisztus a zászló, másrészt Ő emeli fel ezt a zászlót. A nagy evangéliumhirdetést Isten olyan emberekre bízta, akiket az Ő Lelke vezérel. Ezek az emberek megtanultak engedelmeskedni a Lélek indításának, és jól ismerik Teremtőjüket, nemcsak elméletben, hanem gyakorlati tapasztalataik által is. Őket jelképezi az ég közepén repülő angyal Jelenések könyvében. Tisztán és világosan mutatják be az embereknek Krisztust úgy, mintha maga a Messiás járna közöttük. Senki sem marad ki Isten ígéretének megismeréséből, mert maga az Úr emeli fel ezt a zászlót. Ő gondoskodik arról, hogy az evangélium hívása minden néphez meggyőző erővel szóljon. Aki a szíveket vizsgálja, szolgálai által még egyszer, utoljára szól majd a szívhez. Az örökkévaló evangélium az egész világon, minden néphez eljut. „A föld mind a négy széle” felől egybegyűlnek azok, akik vágyakoznak Isten országába, és engedik, hogy Isten keze átformálja szívüket. Ki lesz a maradék? Kik vesznek részt ebben a hatalmas szolgálatban? Mindazok, akik már ma a Szentlélek vezetése alatt kívánnak élni, akik életén az Úr Lelke láthatóan megnyugodott.

„A szabadulás napja közel van. »Mert az Úr szemei áttekintik az egész földet, és Ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi« (2Krón 16,9). Minden nép között lát olyan férfiakat és nőket, akik vilá-

gosságért és ismeretért imádkoznak. Lelkük éhes. Az igazság ellensége félrevezette őket, és most vakként tapogatódznak. De őszinték, és szeretnének megismerni valami jobbat. Jóllehet a pogányság sötétségében élnek, és nem ismerik Isten írott törvényét, sem pedig Fiát, Jézust, mégis sokféleképpen tanúsítják, hogy Isten hatalma formálja értelmüket és jellemüket. A Szentlélek Krisztus kegyelmét árasztja az igazság sok nemes szívű keresője szívébe. Természetüket és korábbi neveltetésüket megcáfoló rokonszenvet kelt bennük »az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert, Ő jött el a világra« (Ján 1,9), és bevilágít lelkükbe... A menny megváltási terve oly széles, hogy átfogja az egész világot. Isten szeretné az élet leheletét lehelni a porba sújtott emberiségbe. Nem engedi, hogy bárki is csalódjon, aki őszintén sóvárog valami szebb és nemesebb után, mint amit a világ tud kínálni. Isten állandóan küldi angyalait azokhoz, akik – miközben a legcsüggesztőbb körülmények között élnek – hittel imádkoznak azért, hogy náluk erősebb hatalom vegye birtokba őket, szabadulást, békességet hozón. Isten különböző utakon nyilatkoztatja ki önmagát. Olyan helyzetet teremt, amely bizalmat ébreszt Krisztus iránt, aki önmagát adta váltságul mindenkiért, hogy Istenbe vessék bizalmukat, ne felejtsek el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait... A pogány földeken mindazoknak, akik szívük mélyén becsületesek, becsületesek a menny előtt, »világosság ragyog a sötétben« (Zsolt 112,4). (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 234. o.)

Az Üdvözítő tanítványainak adott megbízatása kiterjed minden hívő emberre. Magában foglal minden Krisztusban hívő embert az idő végéig... Krisztus mindazokat megbízta az evangélium hirdetésével, akikhez eljutott a mennyei ismeret. Az egyházat e munka végzésére alapították, és mindazok, akik ünnepélyes és szent fogadalmat tettek az egyháznak, arra kötelezik el magukat, hogy együtt munkálkodnak Krisztussal. »És a Lélek és a mennyasszony ezt mondják: Jöjj! És aki hallja, mondja: Jöjj!« (Jel 22,17) Mindenkinél, aki hallja, meg kell ismételnie a megbírást. Legelső kötelessége legyen, hogy lelkeket nyerjen meg Krisztusnak...

Pusztán szavakkal nem tudjuk elmondani azt, hogy ki Ő, kicsoda nekünk Krisztus. Életünk által kell kinyilvánítanunk az Ő jellemét az emberek előtt. Krisztus láthatóvá kíván lenni minden követője életében, Isten minden gyermekét illetően azt rendelte el, »hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek« (Róm 8,29). Mindenkiiben Krisztus

hosszútűrő szeretetének, szentségének, alázatosságának, irgalmának és igazságosságának kell megmutatkoznia, feltárulnia a világ számára...

Mindazok, akik Istennek szentelik lelküket és testüket, állandóan megkapják majd a Lélek újabb és újabb testi és lelki ajándékát. Kimeríthetetlen mennyei készletek állnak rendelkezésükre. Krisztus nekik adja saját Lelke lehetét és életét az Ő életéből. A Szentlélek a legnagyobb erejét fejt ki, így munkálkodik emberek szívében és elméjében. Isten kegyelme megnöveli és megsokszorozza tehetségeiket. Az isteni természet tökéletessége jön segítségükre a lelkek megmentéséért végzett munkájukban. Krisztussal való együttműködésük útján részesülnek Krisztus teljességében. Emberi gyengeségükben is képesek lesznek megcselekedni a Mindenható tetteit.” (Ellen G. White: Jézus élete, 727., 733–734. o.)

„ÍMÉ A MI ISTENÜNK, AKIT MI VÁRTUNK”

Olvassuk el előzetesen Ésaías könyve 25–26. fejezetét!

1 Milyen megrázó leírás előzi meg Ésaías könyvében a 25–26. fejezetben foglalt vigasztaló ígéreteket?

Ésa 24,4–6 „Gyászol és megromol a föld, elhervad és megromol a földnek kereksege, elhervadnak a föld népének nagyjai. A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték, megtörték az örök szövetséget. Ezért átok emészti meg a földet, és lakolnak a rajta lakók, ezért megégnek a földnek lakói, és kevés ember marad meg.”

Ésa 24,17–20 „Rettegés, verem és tör vár rád földnek lakója! És lesz, hogy aki fut a rettegés szavától, verembe esik, és aki kijön a veremből, megfogatik a törben, mert az egek csatornái megnyílnak, és megrendülnek a föld oszlopai. Romlással megromol a föld, töréssel összetörik a föld, rengéssel megrendül a föld, inogva meging a föld, miként a részeg, és meglódul, mint a kaliba, és reá nehezedik bűne, és elesik; és nem kél fel többé!”

Mély, vigasztalhatatlan szomorúsággal telik meg a szív, amikor az emberi bűn és önzés okozta pusztulást szemléli. A 24. fejezet kifejezései igen szemléletesen ábrázolják azt az állapotot, amikor az élet feltételei teljesen megsemmisülnek, amikor „a bűn teljességre jutva halált nemz” (Jak 1,15). Minden azt igazolja, hogy az önzésében kitartó, azzal azonosuló ember képtelen és alkalmatlan az élet szolgálatára.

Minden érték megsemmisül a kezei között. A dicsőséggel és tiszteséggel megkoronázott emberi lény, akit Isten úrrá tett kezei munkáin, és mindent lábai alá vetett, bebizonyította, hogy önzéstől megromlott gondolkodása és tettei nyomán halál és pusztulás jár.

A végső romlás és hervadás jelei már akkor is mutatkoznak, amikor Isten angyalai még fékezik a pusztulás erőit. Amikor pedig „elengedik a szeleket” (Jel 7,1–3), akkor „romlással megromol a föld, töréssel összetörik a föld... reá nehezedik bűne, és elesik; és nem kél fel többé”. „Az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik, és nyög mindidáig... mi magunk is fohászkodunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását.” (Róm 8,22–23) E reménység megvalósulását vetíti elénk a 25–26. fejezet.

2 Milyen felismerés készítette Ésaiást az Úr dicséretére? Milyen képekkel ábrázolja a jövődőlés a Megváltó és megváltottai találkozását?

Ésa 25,1–7 „Uram, te vagy Istenem, magasztallak, dicsérem nevedet! Mivel csodát cselekedtél, örök tanácsaid hűség és igazság. Mert a városból kőrakást csináltál, az erős városból romot, az idegenek palotáját olyaná ttedd, hogy nincs többé város; soha örökké meg nem épül. Ezért dicsőítnek téged erős népek, erőszakos pogányok városai félnek téged! Mert erőssége voltál a gyöngének, erőssége a szegénynek szorongásában; a szélvész ellen oltalom, árnyék a hévség ellen, mikor az erőszakosok haragja olyan volt, mint kőfalrontó szélvész. Mint hévséget száraz földön, megalázod az idegeneknek háborgását, mint a hévség sűrű felleg miatt, megszűnt a pogányoknak éneke. És szerez a seregek Ura minden népnek a hegyen lakodalmat kövér eledelekből, lakodalmat erős borból, velős, kövér eledelekből, megtisztult erős borból; s elveszi e hegyen a fátyolt, mely beborított minden népet, és a takarót, mely befedett minden népséget.”

Hítvallással kezdődik ez az Istent dicsőítő ének, mégpedig a legszemélyesebb formában. Olyan valaki szól, aki ismeri Istent és azonosítja magát Teremtője szándékaival. Az Úr tetteinek szemlélése önmagában is lenyűgözi („csodákat vittél véghez”), de még nagyobb hatással van rá azok tervszerűsége és erkölcsi minősége („örök tanácsaid hűség és igazság”). A megváltottak énekét szólaltatja meg a próféta, mintegy előrevetítve a végső diadalt, amikor mély vágy, belső kényszer ösztönzi majd őket Isten iránti hálájuk és dicséretük kifejezésére (vö.: Jel 5,8–14; Zsolt 30,12–13). A korábbi sóhajtozást boldog dicséret és hálaadás váltja fel. Az összes teremtmények közül mi emberek vagyunk leginkább hálára és a magasztalásra kötelezettek Isten iránt. Az isteni megváltás valóban csodálatos és tökéletes mű, mert azok a teremtmények, akik messzire eltávolodtak Istentől, ekkor a legmélyebb szeretetet tanúsítják az Atya és a Fiú iránt.

A lakoma az Isten és tanítványai közötti közösség jelképe a Bibliában. Jézus egyik példázata is arról szól, hogy Isten „lakomára” hív. Régtől fogva készíti elő ezt a nagy „szeretetvendégséget”. Sokan elutasították, megvetették ezt a hívást, de most – az igazi „sátoros ünnepen”, amikor „maga az Isten lesz velük, az ő Istenük” (Jel 21,3) – célba ér Isten emberek iránti és a megváltott emberek Isten iránti vágyakozó szeretete.

Jelenések könyve így szól a beteljesülés e nagy ünnepéről: „Hallottam, hogy minden teremtett lény, amely van a mennyben és a földön, és a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondta: A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség, és dicsőség és hatalom örökkön örökké.” (Jel 5,13) „Hallottam mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok víz zúgását, mintegy erős mennydörgés szavát, mondván: Alleluja! Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható. Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az Ő felesége elkészítette magát. Adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei.” (Jel 19,6–8)

A 7. versben szereplő „fátyol” kettős jelentést hordoz. Az egyik értelmezés szerint mi bűnös emberek nem láthatjuk Istent színről-színre. Az Isten színe előtt el kellett takarni az arcukat a papoknak is. A Sínai hegyen Mózesnek is be kellett fednie arcát az Úr jelenlétében.

Most azonban „látják az Ő orcáját, és az Ő neve homlokukon lesz” (Jel 22,4). Isten jelenléte megemésztő tűz a bűnre és a bűnével azonosuló bűnösre vonatkozóan egyaránt. A bűneiktől megszabadult és újjáteremtett emberekben azonban nincs már semmi, amit Isten jelenléte megsemmisítene. A másik értelmezés szerint a lepel a gyász és a szégyen jele (Jer 14,3/b). Krisztus, aki gyalázatunkat és bűneink szégyenét magára vállalta, ezáltal örökre eltávolította „népe gyalázatát” (8. vers).

A „kövér eledel” nem szó szerinti értelmében szerepel itt, nem zsíros ételre utal. A megfelelő héber szó „gazdag”-ot is jelent. A helyes fordítás ez lenne: „gazdag eledelekből”. A „megtisztult erős bor” szintén nem szeszes italt jelent, hanem a legjobb minőségű szőlőlevet, amely az izraeliták szemében a legértékesebb „életnedűnek” számított.

3 Mi lesz a helyreállítás és az újjáteremtés legelső megnyilatkozása?

Ésa 25,8; 26,19 „Elveszti a halált örökre, és letörli az Úr Isten a könnyhullatást minden orcáról, és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről, mert az Úr szólt... Megelevenednek halottaid, és holttesteim fölkelnek. Serkenjetez föl és énekeljetez, akik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat!”

1Thess 4,16 „Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből, és feltámadnak először, akik meghaltak volt a Krisztusban.”

Jel 21,4 „Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről, és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.”

A helyreállítás legelső tette Isten együttérző szeretetéről tanúskodik. Mindenekelőtt a halál köteleit oldja meg, hogy megsemmisítse

mindazt, ami szenvedést okoz. A tőle elválasztó falat már lerontotta Krisztus áldozata által, most pedig a felmentő ítélet meghozatalával lerontja azt is, ami szereteteinktől elválasztott: „eltörli a halált örökre”. Visszaadja elhunyt szereteteinket. „Letörli a könnyhullatást minden arcról”, megszűnik a gyász és a bánat örökre.

„A föld rázkódása, a villámok cikázása és az ég zengése közepette hívja elő Isten Fia az alvó szenteket. Kezét az ég felé emeli, és az igazak sírjára tekintve kiáltja: Ébredjetek, ébredjetek! Akik alusztok a porban, keljetek fel! A halottak az egész földön meghallják ezt a hangot, és akik hallják – mérbetetlenül sokan minden nemzetségből, ágazatból, nyelvből és népből – életre kelnek. A halál tömlöcéből lépnek elő, hervadhatatlan dicsőségben. Lépésük zajától reng a föld. »Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?« – kiáltják (1Kor 15, 54). Az élő igazak és a feltámadt szentek hangja boldog győzelmi kiáltásban olvad össze.

A halottak olyan természettel támadnak fel, amilyennel a sírba szálltak. Ádám is a feltámadt sokaság között áll. Alakja méltóságteljes, alig kisebb, mint Isten Fiáé. Élesen különbözik a későbbi nemzedékétől. Ez is mutatja, hogy az emberiség elkorcsosult. De az igazak az örök ifjúság frissességével és elevenségével támadnak fel. Isten kezdetben nemcsak a maga jellemének, de alakjának és arcának hasonlatosságára is teremtette az embert. A bűn azonban eltorzította Isten képmását, és majdnem kitörölte az emberből. De Krisztus eljött, hogy visszaadja azt, ami elveszett. Át fogja változtatni nyomorúságos testünket, hasonlóvá teszi az Ő dicsőséges testéhez. A halandó, romlandó test, amelyet eltorzított és beszennyezett a bűn, tökéletesen szép és halhatatlan lesz. Minden fogyatékosság és rútság a sírban marad. A rég elveszett Édenbe és az élet fájához visszavitt üdvözültek növekedni fognak, mígnem eléri kezdetben kapott méltóságteljes magasságukat. A bűn átkának utolsó maradványa is eltűnik, és Krisztus hű gyermekei »az Úrnak, a mi Istenünknek« szépségét fogják viselni. Testben, lélekben, értelemben Uruk tökéletes hasonmását fogják tükrözni. Ó, sokat emlegetett, régóta remélt, türelmetlenül várt, de igazán soha nem értett csodálatos üdvösség!

Az élő igazak „nagy hirtelen, egy szempillantásban elváltoznak”. Isten szava nyomán megdicsőülnek, Isten halhatatlanná teszi, és a feltámadt szentekkel együtt elragadja őket az Úr elé, a levegőbe. Az angyalok egybegyűjtik az Ő választottait a négy szelek felől, a föld egyik végétől

a másik végéig. A kicsi gyermekeket szent angyalok helyezik anyjuk karjába. Barátok, akiket régen elszakított egymástól a halál, újra találkoznak, hogy soha többé el ne váljanak.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 573. o.)

4 **Hogyan szól a Szentírás a megváltottak öröméről és örömeikéről? Hol találunk a Szentírásban másutt is kijelentéseket „a szabadulás öröméről”?**

Ésa 25,9 „És szólnak ama napon: Ímé Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örülnék és örvendezzünk szabadításában!”

Tit 2,13 „Várván ama boldog reménységet, és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését.”

Jel 15,3–4 „Énekelik Mózesnek, az Isten szolgájának énekét, és a Báránynak énekét, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Királya! Ki ne félne téged, Uram! És ki ne dicsőítené a Te nevedet? Mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok, és meghajolnak előtted, mert a Te ítéleteid nyilvánvalókká lettek.”

2Móz 15,2 „Erősségem az Úr és énekem, szabadítómmá lett nekem. Ez az én Istenem, Őt dicsérem, atyámnak Istene, Őt magasztalom.”

Az édeni ígéret ott izzott sokak szívében minden történelmi korszakban. Várták a megígért Szabadítót. Várták „a boldog reménységet, a nagy Istennek és a szabadító Jézus Krisztus dicsőséges megjelenését.” A Veres-tengeren való átkelés után felcsendülő diadaléneket is átszővik a végső szabadulásra utaló motívumok. A bűntől való szabadulás azzal a végső eseménnyel válik teljessé, amikor Krisztus felkel népe szabadítására.

„Isten népe vágyakozva vár Királya közeledtének jeleire. A „meddig még az éjszaka” kérdésre az örök határozottan válaszolják: Közeleg a reggel, de még éjszaka van! (Ésa 21,11–12) Fény ragyog a hegycsúcs felett átvonuló felhőkön. Nemsokára látható lesz Királyunk dicsősége és az Igazság Napja felragyog. A reggel és az éj küszöbén vagyunk – az igazak végtelen napjának és a gonoszok örök éjjelének kezdetén.

Isten gyermekei – egyesek börtöncellákban, mások az erdők és a hegyek eldugott rejtekében – Istenhez könyörögnek védelemért... De amikor a válság tetőzik, Izráel Istene közbelép, hogy megszabadítsa választottait... Amikor a diadalittas, gúnyolódó, átkozódó gonosz tömeg már-már ráront zsákmányára, az éj sötétjénél sűrűbb feketeség ereszkedik a földre. Majd egy szivárvány, mely az Isten trónjáról áradó dicsfényben ragyog, átíveli az eget, és úgy tűnik, mintha körülzárna minden imádkozó csoportot. A dühös sokaság megtorpan. Elhal a gúnyos kiáltás. Elfelejtkeznek gyilkos dühük célpontjáról. Szörnyű balsejtelmek között merednek Isten szövetségének jelére, és szeretnének elrejtőzni megsemmisítő fényessége elől.

Isten népe ekkor egy csengő, tiszta hangot hall, amely ezt mondja: Nézzetek fel!... Megpillantják Isten dicsőségét és a trónon ülő Emberfiát, akinek mennyei alakján a megalázás jelei láthatók, ajkáról pedig hallják a kérést, amelyet Atyja és a szent angyalok előtt mond: »Akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is velem legyenek!« (Ján 17,24) Ismét egy zengő, győzedelmes hang hallatszik: »Jönnék!« Jönnék a szentek, az ártatlanok és makulátlanok, akik megtartották Isten béketűrésre intő beszédét, és angyalok között fognak járni. A szilárd hitűek halvány, remegő ajkáról ekkor győzedelmes kiáltás hangzik... Csodálatos változás történik velük, akik a halállal farkasszemet nézve is szilárdan megőrizték feddhetetlenségüket... Arcukon, mely nemrég még sápadt, gondterhelt és elgyötört volt, most a csodálat, a hit és a szeretet ragyog. Ajkukon felcsendül a diadalmas ének: »Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe, zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai, hegyek rendülhetnek meg háborgásától« (Zsolt 46,2–4).

A Megváltó minden korszakban a megpróbáltatás iskolájában nevelte és fegyelmelte választottait. Keskeny ösvényen jártak, megtisztultak

a szenvedések kohójában. Jézusért elviseltek támadást, gyűlöletet, rágalmat. Harcok és fájdalmak árán is követték Megváltójukat. Megtagadták önmagukat, és keserves csalódásokban volt részük. Fájó élményeikből megismerték a bűn utálatosságát, hatalmát, terhét, keservét, és meggyűlölték a bűnt. Annak a végtelen áldozatnak tudata, amelyet gyógyulásukért hozott a menny, szégyennel tölti el őket, Isten iránt pedig olyan hálával és dicsőítéssel telik meg szívük, amit az el nem bukott lények nem tudnak teljesen felfogni. Mélységesen szeretnek, mert Isten sok bűnt bocsátott meg nekik. Akik osztoztak Krisztus szenvedésében, azok részeseülhetnek dicsőségében is...

Most már mindig az Úrral lesznek. A föld legnagyobb méltóságai nem viseltek gazdagabb öltözéket annál, mint amilyenben ők állnak a trón előtt. Földi uralkodók homlokára soha nem helyeztek olyan tündöklő fejéket, amilyen az ő fejüket koronázza.” (E. G. White: Korszakok nyomában, 40. fejezetéből).

5 Milyen felismerés segít megnyugváshoz mindenkit Isten igazságos ítélete láttán?

Ésa 26,9–10 „Szívem utánad vágyott éjszaka, lelkem is bensőmben Téged kerestem, mivel ha ítéleteid megjelennek a földön, igazságot tanulnak a földnek lakosai. Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát.”

Nem a bosszú hangja szólal meg itt, hanem az a meggyőződés, hogy ha az Isten jósága nem volt képes valakinek a szívét megváltoztatni, akkor az önzésében megrekedő ember kárt és szenvedést okozna továbbra is önmagának és környezetének. Isten ítéleteinek igazságos voltát még az elbukottak, sőt, végül maga Sátán is elismeri (Jel 15,3–4). A megváltás műve beíródik a teremtett lények szívébe valamennyi tanulságával együtt, mintegy annak biztosítékául, hogy ne legyen kétszer veszedelem.

„Büntelen állapotában közösséget ápolt az ember azzal a valakivel, »akiben a bölcsesség és az ismeret minden kincse van elrejtve« (Kol 2,3). Bűne elkövetése után azonban már nem talált örömet a szentségben, és azon igyekezett, hogy elrejtőzzék Isten színe elől. Az újjá nem született szív ma is ebben az állapotban van. Mivel nincs összhangban Istennel, nem talál örömet a vele való közösségben. A bűnös nem tud boldog lenni Isten jelenlétében, visszariadna a szent lényekkel való közösségtől. Még ha engedélyt nyerne is, hogy belépjen a mennybe, nem lenne öröm számára. Az önzetlen szeretetnek az a légköre, ami ott uralkodik – mivelhogy ott minden szív együtt dobog Isten végtelen szeretetével – nem találna visszhangra lelkében. Gondolatai, érdekei, indítékai ellentétesek lennének azokkal a gondolatokkal, érdekekkel és indítékokkal, amelyek a menny büntelen lakóit uralják. Disszonáns hang lenne a mennyei dallamban. Kínszenvedés helye volna számára a menny, mert elrejtőzni kívánna az elől a valaki elől, aki a menny világossága, örömének forrása és középpontja. Nem Isten önkényes határozata zárja ki a bűnösöket a mennyből, hanem saját alkalmatlanságuk rekeszti ki őket a mennyei lények közösségéből. Isten dicsősége megemésztő tűz lenne számukra. Üdvözölnék a megsemmisítő pusztulást, csakhogy elrejtőzhessenek annak tekintete elől, aki meghalt értük, hogy megváltsa őket.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 16–17. o.)

6 Milyen különleges védelem és gondviselés érvényesül abban az időben, amikor Isten ítéleteivel látogatja meg a földet?

Ésa 26,20–21 „Menj be népem, menj be szobáidba, zárd be ajtóidat utánad, és rejtsd el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a bús harag! Mert ímé az Úr kijön helyéről, hogy meglátogassa a föld lakóinak álnokságát, s felmutatja a föld a vért, és el nem fedi megöletteit többé!”

2Móz 12,22–23. 27 „Vegyetek egy kötés izsópot, és mártsátok a vérbe, amely az edényben van, és hintsétek meg a szemöldökfát és a két ajtófelet abból a vérből, amely az edényben van. Tiközületek pedig senki se menjen ki az ő házának ajtaján reggelig. Mikor általmegy az Úr, hogy megverje az egyiptombelieket, és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélen, elmegy az Úr az ajtó

mellett, és nem engedi, hogy a pusztító bemenjen öldökölni a ti házaikba... Akkor mondjátok: Páska-áldozat ez az Úrnak, aki elment az Izráel fiainak házai mellett Egyiptomban, mikor megverte az egyiptombelieket, a mi házaikat pedig megoltalmazta. És a nép meghajtotta magát és leborult.”

Zsolt 27,5 „Bizony elrejt engem az Ő hajlékába a veszedelem napján, eltakar engem sátrának rejtekében, sziklára emel fel engem.”

Amikor Isten ítéleteivel és csapásaival látogatta meg Egyiptomot, Gósen földje különleges védelmet élvezett. A *páska-ünnep* elnevezés jelentése: az *elkerülés ünnepe*, ami azt a bizonyosságot hirdeti, hogy Isten az övéinek oltalma és erőssége. Nem lesz ez másként az utolsó napokban sem.

„Isten népe sem menekül meg a szenvedéstől. Üldözni és nyomorgatni fogják őket, nélkülözni és éhezni fognak, de nem pusztulnak el. Az az Isten, aki Illésről gondot viselt, egyetlen önfeláldozó gyermekét sem hagyja magára. Annak, aki számon tartja fejük hajszárait, gondja lesz rájuk, az éhínség idején is eledelt ad nekik. Míg a gonoszok az éhségtől és a ragálytól pusztulnak, az igazakat angyalok védik, és megelégtetik őket. Mindazoknak, » akik igazságban járnak«, szól az ígélet: »Kenyerét megkapja, vize el nem fogy... A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvük a szomjúságban elepedt: én, az Úr, meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket.« (Ésa 33,15–16; 41,17)

»Mert a fügefafa nem fog virágozni, a szőlőkben nem lesz gyümölcs, megcsal az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az istállóban.« De azok, akik félik Őt, »örvendezni« fognak »az Úrban«, és vigadnak szabadításuk Istenében (Hab 3,17–18). »Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékod a te jobb kezed felől. Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold. Az Úr megőriz téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet.« »Ő szabadít meg téged a madarásznak töréből, a veszedelmes dögvésztől. Tollaival fedez be téged,

és szárnyai alatt lesz oltalmad, pajzs és páncél az Ő hűsége. Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal, a dögvéstől, amely a homályban jár, a döghaláltól, amely délben pusztít. Elesnek mellőled ezren, jobb kezed felől tízezen, de hozzád nem is közelit. Bizony szemekkel nézed és meglátod a gonoszok megbüntetését! Mert azt mondtad: az Úr az én oltalmam, a Felséget választottad hajlékoddá. Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz» (Zsolt 121,5–7; 91,3–10)» (Ellen G. White: Nagy küzdelem/Korszakok nyomában, 559–560. o.)

„KÉSZÍTSÉTEK AZ ÚR ÚTJÁT!”

Olvassuk el előzetesen Ésaías könyve 40. fejezetét!

1 Mikor van helye a vigasztalásnak Isten Igéje szerint? Mi idézi elő az emberi életben a legnagyobb nyomorúságokat, amelyek kiváltják Isten együttérzését és vigasztaló üzeneteit?

Ésa 40,1–2 „Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek! Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott, hiszen kétszeresen¹ sújtotta őt az Úr keze minden bűneiért.”

.....

.....

.....

„A 40. fejezettel veszi kezdetét Ésaías könyvének harmadik és egyben utolsó szakasza... Főképpen a 40–66. fejezeteknek köszönheti Ésaías az »evangéliumi próféta« nevet. A legfennköltebb stílusban, amely valaha is ékesítette ihletett szónok ajkait, Ésaías felvázolja Izráelnek mint Isten hűséges „szolgájának” dicsőséges jövőjét, megszabadulását minden ellenségétől, a Messiás eljövételét, és a messiási uralom megalapítását.” (SDA Bibliakommentár, 244. o.)

1 A héber kifejezés nem azt jelenti, hogy kétszer annyi büntetést kapott, mint amennyit megérdemelt volna, hanem azt, hogy „teljes” vagy „elégéses” büntetést kapott minden bűnéért, annyit, amennyi szükséges volt megtisztulásához. (vö.: 1Móz 41,32; Ésa 51,19; 61,7)

„Ez a fejezet napjainkhoz szóló tanításokkal telített. Az Úr ma így szól hozzánk: »Tartsatok bűnbánatot, készítsétek elő az utat munkám újjáéledése előtt! «” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek VIII.*, 1. o.)

„Ésaiás látta, amint Krisztus diadalmasan bevonul Jeruzsálembe a nép magasztalása és örvendezése közepette... Szorgalmasan kutassuk Ésaiás könyvének zárófejezeteit, hiszen tele vannak Krisztus örömeivel. Feltárják előttünk, hogy Izráel teljes, hiánytalan tanításban részesült az eljövendő Üdvözítő felől.” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 85. o.)

Ésaiás könyve utolsó szakaszában jövendölést olvashatunk Jeruzsálem lerombolásáról (44,26) és a babiloni fogságról (39,5–7). A próféta Júda népet profetikusan már Babilonban látja (43,14; 48,20). Ennek ismeretében igazán megrendítő és elgondolkodtató az itt közvetített üzenet. Istennek soha nincs vigasztaló üzenete a bűneiben megmaradó ember számára, hiszen Ő pontosan tudja, hogy a bűn alapvető támadás az ember élete és boldogsága ellen. Istennél – az ember érdekében – helye van az intésnek, de mindenkor helye van a szeretet vigasztalásának is (vö.: Fil 2,1). „Ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak.” (Jób 5,18)

Ésaiás próféta előre meghirdette a nép megtisztítását szolgáló fogságot, majd e nyomorúság végét. Már ekkor meghirdette a bűnök bocsánatát, mivel tudta, látta előre, hogy a fogság majd eléri célját, megtisztítja őket a nyomor kemencéjében, kiolvaszt a jellemükből minden salakot (48,10; 1,25). Látta, hogy a fogságban átélt megaláztatottság elgondolkodtatja a népet (illetve annak megtérésre készséges maradékát), és szembefordítja őket bűneikkel.

„Isten nem azért küld követeket, hogy hízelegjenek a bűnösnek. Nem hirdet békeüzenetet, hogy végzetes biztonságérzetet nyújtson a meg nem szentelt embereknek. Mély büntudatot kelt a bűnös lelkében, a meggyőzés nyilaival járja át szívét. A szolgáló angyalok Isten félelmetes ítéleteit tárják elé, hogy elmélyítsék hiányérzetét, és mielőbb ezt kiáltja: »Mit kell tennem, hogy üdvözüljek?« Akkor az a kéz, amely porig alázza, felemeli a megtérőt. A hang, amely megfeddte a bűnt, megszégyenítette a büszkeséget és a becsvágyat, gyengéd részvétellel kérdi: »Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?«” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 77. o.)

Az itt megnyilvánuló vigasztalás a „minden vigasztalás Istenének” sajátja, „aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy

mi is megvigasztalhatunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket” (2Kor 1,4).

A Biblia szerint – és ezt saját tapasztalataink is megerősíthetik – a legnagyobb nyomorúság az emberi életben a bűn nyomorúsága (vö.: Róm 2,9). A bűneikkel való fájdalmas szembesüléstől „megtört szív-vekhez” azonban mindig „közel van az Úr” (Zsolt 34,19). Ő bátorít: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, és megszabadítalak téged, és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,15) A Szentlélek a legfőbb vigasztaló (Ján 14,26), aki eszünkbe juttatja Isten bátorító üzeneteit, amikor azokra az önmagunkkal és a sötétség erőivel vívott nagy küzdelemben a legnagyobb szükségünk van.

2 Mi jelenthette a legfőbb vigasztalást a nép számára Ésaiás üzenetei közül? Milyen változásnak kellett végbemennie bennük ahhoz, hogy magunkra vonatkoztathassák ezeket az üzeneteket?

Ésa 40,3–5 „Egy szó kiált a pusztában: Készítsétek az Úr útját, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek! Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé és a bércek rónává! Megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt, mert az Úr szája szól.”

.....

.....

.....

A vigasztaló üzenetek folytatódnak a „vigasztalások könyvében”². Vigasztaló volt a nép számára, hogy Isten nem veti el őket megátalkodottságuk miatt. Megtisztítja őket a babiloni fogságban, ezt követően visszaviszi őket atyáik földjére, és azt a boldog reménységet, azt a legfőbb vigasztalást (vö.: 1Thess 4,18) nyújtja nekik, hogy hamarosan „*megjelenik az Úr dicsősége*”. Feladatuk most már

² A „vigasztalás”, „megvigasztalt”, „vigasztal” kifejezések 13-szor fordulnak elő a 40–66. fejezetben. Ez indokolja ezt a széles körben elterjedt elnevezést.

az, hogy erre a nagy eseményre készüljenek fel, ennek az eljövételnek útját készítsék. Mindenekelőtt a lelkükben, azáltal, hogy éberen őrzik a fogság megtisztító tapasztalatait és tanulságait. Sajnos ezt elmulasztották megtenni. Ezért a „kiáltó szónak”, Keresztelő Jánosnak (Ján 1,23; Luk 3,3–6) újra a leghatározottabb megtérésre hívást kellett közvetítenie.³

„Látta népét becsapottan, önelégülten és bűneiben szunnyadva. Arra vágyott, hogy szentebb életre ébressze őket. Az Istentől rábízott üzenet célja az volt, hogy felrázza őket közönyükből, és félelmet keltsen bennük mérhetetlen gonoszságuk miatt. Mielőtt az evangélium magva megfelelő helyre kerülne, fel kell törni szívük talaját. Mielőtt Jézusnál gyógyulást keresnének, rá kell ébredniük, milyen veszedelmesek a bűn sebei.” (Ellen G. White: Jézus élete, 77. o.)

„A régi időkben, ha egy király országának gyéribben lakott vidékein utazott, embereket küldtek a királyi fogat elé, hogy kiegyenesítsék a meredek részeket, feltöltsék a mélyedéseket, és a király akadálytalanul, biztonságban utazhasson. Ezt a szokást használta föl a próféta az evangélium munkájának illusztrálására: »Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon« (Ésa 40,4). Amikor Isten Lelke érinti a szívet, csodálatos serkentő erejével megalázza az emberi büszkeséget. A világi örömök, rang és hatalom értéktelennek tűnnek. »Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak« (2Kor 10,5). Akkor az alázatosságot és az önfeláldozó szeretetet, amit az emberek oly kevésbé értékelnek, egyedüli értéké emelik. Ez az evangélium munkája, amely János üzenetének része volt.» (Ellen G. White: Jézus élete, 104. o.)

„Mi a feladatunk? Ugyanaz, ami Keresztelő Jánosé volt... Aki ezekben az utolsó napokban valóban részt vesz az Úr munkájában, az határozott üzenetet fog hirdetni... Gördítsünk el minden akadályt Isten népe megváltásának útjából azáltal, hogy megnyitjuk az Igét, s hirdetjük a világos »Így szól az Úr« üzenetet.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek VIII., 1. o.)

3 Ésa 40,1–11 messiási próféciáját a „kiáltó szóról” és az „útkészítőről” Keresztelő János mintegy élete vezérigéjének, a saját feladatát meghatározó döntő próféciának tekintette. (Sola Scriptura Főiskola, Jézus élete jegyzet, 33. o.)

3 Hogyan igyekszik Isten ráébreszteni az embert mulandó voltára? Hogyan próbálja meg figyelmét a maradandó, örök értékekre irányítani?

Ésa 40,6–8 „Szózat szól: Kiáltst! És mondta: Mit kiáltstak? Minden test fű, és minden szépsége, mint a mező virága! Megszáradt a fű, elhullt a virág, ha az Úr szele fuvallt reá, bizony fű a nép. Megszáradt a fű, elhullt a virág, de Istenünk beszéde mindörökre megmarad!”

Tanulságos, hogy a prófétának „kiáltva”, határozott hangon kellett szembesítenie népét földi életük mulandó, elillanó voltával. Így kellett felhívnia a figyelmüket arra, hogy ne akarjanak ezen a földön berendezkedni, hogy az „odafelvalókkal törődjenek, nem a földiekkel” (Kol 3,2). „Keressék először Isten országát és az Ő igazságát” (Mát 6,33), tekintsék magukat „idegeneknek és vándoroknak” ezen a földön, mint azt ősatyáik és hitbeli elődeik tették (Zsid 11,13), akik „félelemmel töltötték jövevényességük idejét” (1Pét 1,17). Ez az üzenet az Úr dicsőségének megjelenésére épül, amelyről épp az előző versben volt szó. Isten népe figyelmének erre a megjelenésre, s az általa elhozott „örökkévaló országra” (Dán 7,27) kell irányulnia, ennek fényében, ennek alárendelve kell szemlélniük és irányítaniuk életüket.

„Isten Lelke állandóan azon munkálkodik, hogy megtörje azt az elvakító varázst, amely az embert a világ fogságában tartja. Megpróbálja felébreszteni benne a maradandó kincsek utáni vágyat.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 33. o.)

„Napjainkban - a nagy végső válság küszöbén – az emberek ugyanúgy belemérülnek az élvezetekbe és az érzéki életbe, mint a világ első pusztulása előtt. Mivel csak a látható és a mulandó dolgok kötik le figyelmüket, elvesztik szemük elől a láthatatlant és örökkévalót. A veszendő-kért feláldozzák a múlthatatlan gazdagságot. Gondolataikat fel kellene emelniük, életszemléletüket ki kellene szélesíteniük! Fel kell ébredniük világi ábrándjaik álomkórjából! A nemzetek keletkezéséből és bukásából – ahogyan azt a Szentírás megvilágítja mindenki előtt – meg kelle-

ne tanuljunk, hogy milyen értéktelen a csupán külső és világi dicsőség. Babilon minden hatalmával és nagyságával – amelyhez hasonlót azóta se látott a világ – maradandónak és állandónak látszott az emberek előtt, mégis mily gyorsan elenyészett! Elpusztult, elhullott, mint a fű virága! Így vész el minden, aminek alapja nem az Isten. Csak az maradhat meg, ami összekapcsolódik az Ő szándékával, és kifejezésre juttatja jellemét. Egyedül az Ő alapelvei maradandóak a világon.

Ezeket a nagy igazságokat ifjúnak és öregnek egyaránt meg kell tanulnia. Tanulmányoznunk kell Isten szándékainak és terveinek megvalósulását a nemzetek történetében és a bekövetkezendő dolgok kinyilatkoztatásában, hogy valódi értéke szerint becsüljük fel a láthatót és a láthatatlant, hogy megtanuljuk, mi az élet igazi célja, a mulandó dolgokat az örökkévalóság fényében szemléljük, a legjobban és legnemesebben használjuk fel ezeket! Így, miután megtanuljuk az Ő országának alapelveit, és országának alattvalóivá, polgáiraivá leszünk, elkészülhetünk eljövételére, és bemehetünk az Ő tulajdonába. Ama nap közeledik! Csak nagyon rövid idő áll rendelkezésünkre ahhoz, hogy megtanuljuk a szükséges leckéket, elvégezzük a munkát, átformáljuk jellemünket!” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, 182–183. o.)

„Egyedül Isten szava maradandó e világon. Isten Igéje a legbiztosabb alap. »Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.« (Mát 24,35)” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 153. o.)

„Emberek milliói fogtak össze a Biblia elleni harcban, de annyira eredménytelenül, hogy ahol korábban száz volt, most tízezer, sőt százezer példány van Isten könyvéből. Az egyik korai reformátornak a keresztyény egyházzról mondott szavai szerint »a Biblia olyan üllő, amely már sok kalapácsot elkoptatott.« Így szól az Úr: »Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárboztatsz.« (Ésa 54,17). »Istenünk beszéde mindörökre megmarad!« »Minden Ő végzése tökéletes. Megingathatatlanok örökké és mindvégig, hívségből és egyenességből származottak.« (Ésa 40,8; Zsolt 111,7–8) Ami emberi tekintélyen alapszik, megghiúsul, de ami Isten változhatatlan szavának sziklájára épül, örökké megáll.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 257. o.)

További bibliai kijelentések, amelyek ezzel a kérdéskörrel foglalkoznak, s az idézett igében foglalt tanítást támasztják alá: Jób 14,1–2; Zsolt 9,21; 39,5; 49,12–14; 103,15–18; Zsolt 111,7–8; 119,89. 142. 152; 1Pét 1,23–25; 2Ján 2.

4 Milyen örömhír jelenti mindenkor a legfőbb vigasztalást Isten népe számára? Hogyan kell ezt az örömhírt hangoztatnia és képviselnie a világban?

Ésa 40,9–11 „Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! Emeld fel szavadat magasan, örömmondó Jeruzsálem! Emeld föl, ne félj! Mondd Júda városainak: Ímhol Istenetek! Íme, az Úr Isten jön hatalommal, és karja uralkodik! Íme, jutalma vele jön, és megfizetése Őelőtte. Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat, és ölében hordozza, a szoptatósokat szelíden vezeti.”

„Örömmondó Sion”, „örömmondó Jeruzsálem” – Isten „örömmondó” keresztényeket szeretne látni. *„Minél többet tudunk Istenről, annál inkább növekszik a boldogságunk.”* (Ellen G. White: *Jézus élete*, 274. o.) *„Isten ismerete a legcsodálatosabb ismeret, amit csak megszerezhetünk.”* (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk, I.*, 268. o.) Alá tudjuk támasztani e kijelentések igazságát a saját tapasztalatunkkal?

„Magas hegyre menj fel... emeld fel szavadat magasan!” A Bibliából megismert igazságokat soha nem kell, és soha nem szabad szégyellnünk a világ előtt. *„Sohasem kell bocsánatot kérnünk a világtól azért, hogy keresztények vagyunk, és az igazság útján merünk járni.”* (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk III.*, 1315. o.)

„Isten félreismerése sötétségbe borítja a földet. Az ember elfelejti, hogy milyen Isten jelleme. Félreérti és félremagyarázza. Olyan üzenetet kell hirdetniünk, amelynek fénye megvilágosít, és ereje megment. Isten jellemét kell bemutatnunk. A világ sötétségében szét kell sugározniunk Isten dicsőségének fényét, jóságának, irgalmának világosságát... A Völegényre várakozók hirdessék az embereknek: »Íme, Istenetek!« Az irgalmat hordozó utolsó fénysugár, a világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet Isten jellemének – a szeretetnek – megláttatása. Isten gyermekei mutassák meg Uruk dicsőségét! A saját életükkel és jellemükkel tegyenek bizonyosságot arról, amit Isten hatalma tett értük!” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 257. o.)

„A pásztor szorgalmával és gondoskodásával, a gondjaira bízott tehetetlen teremtmények iránti együttérző szeretetével illusztrálják az

ihletett írók a Megváltóra vonatkozó csodálatos ígéreteket. Krisztus viszonyulását az övéihez a pásztor és a nyáj kapcsolatához hasonlítják... Jézus Krisztus fáradhatatlanul gondoskodik nyájáról. Erősíti a gyengéket, enyhít a szenvedésen, karjára veszi és keblén hordozza a bárányokat. (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Jákób menekülése és számkivetése című fejezetből)

„Szövetségéhez hű Istenünk a pásztor gyengédségével és gondoskodásával egyesíti a királyok királyának hatalmát.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek VIII.*, 2. o.)

5 Hogyan részletezi a próféta a továbbiakban a Teremtő hatalmát? Milyen kérdések felvetésével érzékelteti Isten hasonlíthatatlan voltát, valamint a hamis istenek és istenképek hiábavalóságát? Mit tanulhatunk ezekből?

Ésa 40,12–24 „Ki mérte meg markával a vizeket, ki mértékelt az eget arasszal, a föld porát ki foglalta mércébe, a hegyeket ki tette körtefontra⁴, és a halmokat a mérlegserpenyőbe? Kicsoda igazgatta az Úr lelkét, és ki oktatta Őt, mint tanácsosa? Kivel tanácskozott, hogy felvilágosítsa Őt, és tanítsa Őt igazság ösvényére, tanítsa ismeretre, és oktassa Őt az értelem útjára?

Ím a népek, mint egy csöpp a vederben, és mint egy porszem a mérlegserpenyőben, olyanoknak tekintetnek; íme a szigeteket mint kis port emeli föl! A Libánon nem elég a tűzre, és vadja sem elég az áldozatra. Minden népek semmik Őelőtte, a semmiségnél és ürességnél alábbvalóknak tartja.

Kihez hasonlítottátok Istent, és milyen képet készítették Őróla? A bálványt a mester megönti, az ötvös megaranyozza azt, és olvaszt ezüstláncot reá. Aki szegény ily áldozatra, oly fát választ, amely meg nem rothad, okos mestert keres, hogy oly bálványt állítson, amely meg nem ingadozik.

Hát nem tudjátok és nem hallottátok, hát nem hirdettetett néktek eleitől fogva, hát nem értettétek meg a föld fundamentumait? Ki ül a föld kereksege fölött, amelynek lakói mint sáskák előtte,

4 Körtefont = mérleg

ki az egeket kiterjeszti, mint egy kárpitot, és kifeszíti, mint a sátort, lakásra. Ki a fejedelmeket semmivé teszi, és a föld bírait hiábavalókká változtatja. Még alig plántáltattak, még alig vettek el, alig vert gyökeret a földben törzsük, Ő csak rájuk fuvall, és kiszáradnak, mint polyvát, forgószél ragadja el.”

„Az emberek olykor azt gondolják, hogy új tudományos igazságokat fedeznek fel; mégsem tudják Istent semmire sem tanítani. Ő a végtelen tudás Istene... Ezek a kérdések ugyanúgy nekünk is szólnak, mint a régi izraelitáknak. Meg tudunk-e felelni azokra?” (Ellen G. White: A Te Igéd igazság, 85. o.)

„A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk, és a mi fiainké mindörökké.» (5Móz 29,29) Azt kell tanulnunk és megértenünk, amit Isten önmagáról igéjében kinyilatkoztatott. De azon túl nem szabad keresgelnünk. A legnagyobb koponya addig terhelheti magát, amíg belefárad az Isten természetével kapcsolatos találgatásokba, de igyekezete nem jár eredménnyel. Ezt a problémát nem feladatunk megoldani. Egyetlen emberi értelem sem képes Istent felfogni. Senki se bocsátkozzék Isten természetével kapcsolatos spekulációkba. A hallgatás itt ékesszólás. A mindentudó Isten vitán felül áll.

Még az angyalok sem vehettek részt az Atya és a Fiú közötti tanácskozásban a megváltás tervének lefektetésekor. Emberi lények nem hatolhatnak a Magasságos Isten titkaiba. Mi olyan keveset tudunk Istenről, mint a kisgyermek, de kisgyermekként szerethetjük Istent, és engedelmeskedhetünk neki. A természetéről vagy előjogairól való találgatás helyett ügyeljünk azokra a szavakra, amelyeket Ő mondott...

Sem a föld zugainak kutatásával nem leszünk okosabbak, sem azzal, hogy megpróbálunk Isten lényének titkaiba behatolni. A bölcsesség inkább Isten kinyilatkoztatásainak alázatos elfogadásában és az Ő akaratára szerinti életben található. A legértelmesebb emberek sem értik meg Jahve titkait, ahogyan ezeket a természetben kinyilatkoztatta. Az ihletett Ige sok olyan kérdést vet fel, amit a legnagyobb tudós sem tud megválaszolni. Ezek a kérdések nem azért hangzottak el, hogy megválaszoljuk azokat, hanem hogy felhívják figyelmünket Isten titkaira, és megtanít-

sanak bennünket arra, hogy tudásunknak határa van... Kétkedő emberek azért nem hisznek Istenben, mert nem tudják felfogni azt a végtelen hatalmat, amely által kinyilatkoztatja magát. Istent azonban épp úgy kell elfogadni abból, amit nem nyilatkoztatott ki önmagáról, mint abból, ami korlátolt megértésünk számára is megnyílt. Mind az isteni kinyilatkoztatásban, mind a természetben olyan titkok tárulnak elénk, amelyek hitünket igénylik. Ennek így kell lennie. Örökké kutathatunk, örökké érdeklődhetünk, mindig tanulhatunk, a végtelenség mégis megmarad.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 304–306. o.)

6 Milyen tanácsot tolmácsol a próféta a csüggedőknek és a hitben gyengélkedőknek?

Ésa 40,25–31 „Kihez hasonlítottok hát engem, hogy hasonló volnék? – szól a Szent. Emeljétek fel a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremtette azokat? Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevéen szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen.

Miért mondd Jákób és szólj ekként Izráel: Elrejtetted az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?! Hát nem tudod és nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremtette a föld határait? Nem fárad és nem lankad el, végéremehetetlen a bölcsessége! Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. Elfáradnak az ifjak, és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!”

„Isten teremtett művei értékes tanításokat közvetítenek nekünk az engedelmességről és a bizalomról, ha odafigyelünk azokra. A természet világában, a csillagoktól kezdve – amelyek korszakokon át folyvást róják nyomtalan pályájukat a végtelen térben – a legkisebb atomig minden engedelmeskedik a Teremtő akaratának. Isten pedig mindenről gondot visel, mindent fenntart, amit teremtett.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 73–74. o.)

„A csillagoknak is bátorító üzenetük van minden emberhez. Azokban az órákban, amelyek mindenkit utolérnek, amikor szívünk ellankad és a kísértések súlyosan ránk nehezednek, amikor az akadályok legyőzhetetlennek látszanak, és úgy tűnik, hogy életcélunkat lehetetlen elérnünk... hol találhatnánk olyan bátorítást és biztos menedéket, mint abban a leckében, amelyet Isten parancsára meg kell tanulnunk a zavar-talanul pályájukon haladó csillagokról?” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, 113. o.)

„Isten felszólítja az embereket, hogy tekintsenek fel az égre. Ismerjék fel Őt a csillagos ég csodáiból. Ne csupán szemléljük az eget, hanem gondolkodjunk el kezének művéről... Sátán eltereli a figyelmet, hogy az emberek ne gondoljanak Istenre. A játékot, a sportot és az élvezeteket szerető világ egyre újdonságokra, új izgalmakra vágyik, és csak kevés időt szentel az ég és a föld Teremtőjére. Isten felhívja teremtményeit, hogy fordítsák el figyelmüket a körülöttük lévő nyüzsgésről és aggodalmakról, s az Ő kezének munkáit csodálják... Amint az Isten-alkotta csodálatos művekre tekintesz, büszke, balga szíved érezze át a maga kicsinységét. Amint ezekről elméledsz, Isten leereszkedésének tudatára ébredsz.” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 86. o.)

„Isten munkásai izgalmakkal, kellemetlenségekkel, és fáradtsággal találják szemben magukat. Olykor kétségek gyötrik őket, zaklatottak és csaknem a kétségbeesés határát súrolják. Amikor ez a nyugtalan idegesség telepszik rájuk, emlékezzenek Krisztus hívására: „Jertek el... valamely puszta helyre, és pihenjete meg egy kevésé.” (Márk. 6,31) Az Úr »erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja.« (Ésa 40,29)” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek VII.*, 170. o.)

„Vigyázz, soha ne beszélj kétségbeesetten, csüggedten! Ilyen beszéddel sokat veszítesz. Hited gyengeségéről teszel bizonyosságot, ha a látszathól ítélsz, ha a nehézségek és bajok miatt panaszkodsz. Úgy beszélj, és úgy cselekedj, mint akinek kudarcot nem ismerő hite van! Az Úr erőforrásai gazdagok. Ővé a világ. Nézz hittel a menny felé! Építs reá, akinél fény, erő és tudás van! Az őszinte hittel olyan emelkedettség, elvhűség és állhatatosság jár együtt, amely sem az idő múlásával, sem a fárasztó munkával nem csökken. »Elfáradnak az ifjak, és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is, de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!« (Ésa 40,30–31)” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 97. o.)

„AZ ÚR SZOLGÁJA, AKI A TÖRVÉNYT IGAZÁN JELENTI MEG”

Olvassuk el előzetesen Ésaiás könyve 42,1–7 verseit!

1 Hogyan szólt az Atya a Messiásról földre jövétele előtt? Hogyan tett róla bizonyosságot földi léte idején?

Ésa 42,1 „Íme az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel.”

Mát 3,16–17 „Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijött a vízből. Íme az eget megnyilatkoztak néki, és Ő látta az Isten Lelkét alájönni, mint egy galambot, és Őreá szállni. És íme egy égi hang ezt mondta: Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.”

Az „Ebed Jahve” (az „Úr Szolgája”) prófeciák Ésaiás egyedülállóan szép énekei, amelyek úgy mutatják be a Messiást, mint az Úr engedelmes szolgáját. E szép énekek sorát a 42. fejezetben található jövendölés nyitja meg.

A 42. fejezet prófeciája ezzel a bemutatással kezdődik: „Íme az én Szolgám!” Az Atya mintegy rámutat Fiára: Ő az, akit elhívtam. Krisztus földi szolgálata ezzel a bemutatással kezdődött, amikor keresztségekor az Atya mindenki számára félreérthetlenné tette, hogy ki a Szabadító: „Ez az én szeretett Fiam” (Mát 3,17).

Figyeljük meg, milyen személyes szeretettel szól az Atya a Messiásról. Isten támogató jelenlétére utal a „gyámolítok” kifejezés, arra, hogy az Atya erősen megtartja, támogatja Krisztust, mellette áll

feladatában. Majd ezt mondja róla: Ő az, akit „szívem kedvel”, avagy akiben „az én lelkem gyönyörködik”. Krisztus jelleme gyönyörűséges volt. Az Atya nem csupán azért gyönyörködött Őbenne, mert engedelmes volt, hanem azért, mert ugyanaz a mély, megmentő szeretet hatotta át őt is teremtményei iránt, mint az Atyát.

Az „íme az én Szolgám, akit szívem kedvel” prófécia visszhangzik tehát egyértelműen a Jézus keresztségekor elhangzott mennyei szózatban: „Ez az én szeretett fiam, akiben én gyönyörködöm.”

2 Milyen küldetést bízott Isten a Messiásra? Miért volt erre szükség?

Ésa 42,1/b. 3/c. 4/b. 21 „Lelkemet adtam Őbelé, törvényt beszél a népeknek... A törvényt igazán jelenti meg... A földön törvényt tanít... Az Úr az Ő igazságáért azt akarta, hogy a törvényt nagygyá teszi és dicsőségessé.”

Mát 15,6–9; 23,4 „Erőtlenné tettétek Isten parancsolatát a ti rendeléseitek által. Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaiás, mondván: Ez a nép szájjával közelget hozzám, és ajkával tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai... Mert ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállaira vetik.”

„A papok és rabbik látszólagos lelkesedése Isten iránt csak tettetés volt, mely elfedte az öndicsőítés vágyát. A népet becsapták. Olyan terheket vetettek a népre, amelyeket nem Isten helyezett rájuk... (Krisztus) kijelentette: a rabbik saját kívánalmaik isteni előírások fölé helyezésével Isten fölé helyezték magukat...”

A jeruzsálemi küldöttek nem vádolhatták Krisztust a Sínai-hegyen kapott törvény megszegésével, mert annak védelmezőjeként lépett fel hagyományaikkal szemben. A törvény előírásai, amelyeket Ő képviselt,

éles ellentétben álltak az emberi hagyományokból származó kicsinyes szabályokkal. (Jézus rámutatott arra, hogy) a gonosz tett, a gonosz szó, a gonosz gondolat, Isten törvényének áthágása szennyezi be az embert, nem pedig a külső, ember alkotta ceremóniák elhanyagolása... Isten különleges előjogokkal ruházta fel a népet, s emiatt minden más népnél igazabbnak tekintették magukat. A világ szeretete és a nyereségvágy azonban megrontotta őket. Dicsekedtek ismereteikkel, de tudatlanok voltak Isten kívánalmait illetően, s képmutatás jellemezte őket... A zsidó vallásból – csodás temploma, szent oltárai, süveges papjai, lenyűgöző szertartásai mellett... hiányzott az alázatosság, a szeretet és a jóindulat...

»Az embernek Fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az Ő életét váltságul sokakért.« (Márk 10,45)... Isten azért adta Jézust ennek a világnak, hogy Ő legyen az emberi nemzetség feje, és hogy példájával megtanítsen bennünket arra, hogy mit is jelent másokért élni. Egész életét a szolgálat törvénye szerint élte. Mindenkin segített, mindenkinek szolgált... így töltötte be Isten törvényét. Példájával megmutatta, hogy miként kell nekünk is engedelmeskednünk Isten törvényének...

Az irgalmas samaritánus történetével Jézus Krisztus az igaz vallás természetét szemlélteti. Bemutatja, hogy az nem rendszerekből, hitvallásokból vagy szertartásokból áll, hanem abból, hogy a szeretetet tettekkel fejezzük ki... Isten gyermekeitől tetteket, nem pusztán szavakat vár el... Ha látjuk, hogy egy ember bajban van – akár betegség, akár bűn miatt –, sohase mondjuk: nem tartozik rám. Sose haladjunk el egyetlen szenvedő lélek mellett sem anélkül, hogy ne nyújtanánk neki azt a vigaszt, mellyel minket is megvigasztalt Isten. Mindez nem egyéb, mint a törvény alapelveinek betöltése – azé az elvé, melyet az irgalmas szamaritánus története is példáz, s amely Jézus Krisztus életében lett nyilvánvaló. Jelleme megmutatja a törvény igazi jelentőségét, s hogy mit jelent úgy szeretni felebarátunkat, mint magunkat. Amikor Isten gyermekei irgalmasságot, kedvességet és szeretetet tanúsítanak mindenki iránt, ezzel bizonyítást tesznek a menny alaptörvényének jellegeről. Bizonyítják, hogy »az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket« (Zsolt 19,8). Aki nem valósítja meg ezt a szeretetet, az áthágja a törvényt, melyet állítólag tisztel.» (Ellen G. White: Jézus élete, 333., 490–491., 462., 555., 420., 424–425. o.)

3 Milyen módon közelített a Megváltó az emberekhez?

Ésa 42,2–3 „Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg.”

„Az a tisztelet, melyet a világ megad a rangnak, gazdagságnak, tehetségnek, idegen volt az Emberfia számára. Jézus egyet sem használt azokból az eszközökből, melyekkel az emberek hűséget akarnak biztosítani maguknak vagy tiszteletet parancsolni. Évszázadokkal születése előtt megjövendölték róla: »Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg. Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít.« (Ésa 42,2–4) A farizeusok szerettek kitűnni a formások aprólékos betartásával. Azzal bizonyították valósi lelkesedésüket, hogy erről vitatkoztak. A szembenálló felek közötti érvelések hangosak és hosszúak voltak, s nem volt szokatlan esemény a dühös ellenkezés hangjait hallani az utcákon a törvény tudós doktortól. Mindezzel szöges ellentétben állt Jézus élete. Az Ő életében nem fordult elő zajos vita, kérkedő imádkozás, sem pedig dicséretet igénylő cselekedet. Krisztus Istenben rejtőzött el, és Isten megnyilatkozott Fia jellemében. Jézus erre a kinyilatkoztatásra akarta irányítani az emberek figyelmét és tiszteletét...

Maga Krisztus nem erőltette az igazság egyetlen szavát sem... Emberekkel való érintkezésében a legnagyobb tapintattal, előzékeny, kedves figyelemmel járt el. Sohasem volt durva, sohasem szólt szükségtelenül egyetlen szigorú szót sem, sohasem okozott szükségtelenül fájdalmat érzékeny lelkeknek. Nem bírálta az emberi gyöngeségeket. Félelem nélkül leplezte le a képmutatást, a hitetlenséget, a bűnt, de súlyos feddéseit is fájdalmas hangon mondta... Szemében minden lélek értékes volt. Miközben mindig isteni méltósággal viselkedett, szeretetteljes tiszteletet tanúsított Isten családjának minden egyes tagja iránt. Mindenkiiben elesett lényt látott, akinek megmentése az Ő feladata... Gyengéd részvéte gyogyírként hatott a fáradt, elgyötört szívekre. Még a dühös ellenség

háborgása közepette is a béke légköre lengte körül... A hozzá jövő szentvédők úgy érezték, ügyüket hű és szelíd barátként magáévá teszi, és még többet kívántak tudni az általa tanított igazságokból.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 209., 291–292., 203. o.)

Fontos megjegyeznünk, hogy Krisztus a Szentlélek által töltötte be szolgálatát. (Lásd 42,1 utolsó mondatát.) Az evangéliumok és a fenti idézetek alapján megállapíthatjuk, hogy a Szentlélekkel való közösség nem tette Őt harsánnyá! Akikben az Ő Lelke van, azokat arról ismerhetjük fel, hogy szolgálatukat ugyanazzal a tapintatos, szelíd lelkülettel végzik, mint a Mester.

„Aki vallást akar tenni Krisztusról, abban Krisztusnak kell lakoznia. Nem adhat olyasmit, amit nem kapott. A tanítványok folyékonyan mondhatják a tantételeket, ismételhetik Krisztus szavait, de ha nincs bennük krisztusi gyöngédség és szeretet, nem tesznek vallást róla. A Krisztus lelkületével ellentétes lelkület megtagadja Őt, bármi legyen is hitvallásának tartalma.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 110., 296. o.)

Idegileg túlhajszolt világunkban különösen fontos, hogy Krisztus gyermekei az együttérzés, a vigasztalás és bátorítás szavaival keressék meg az embereket, anélkül, hogy a törvényt hatálytalanítanak!

4 **Hogyan egyeztethető össze a szelídség a határozottsággal? Kikre utal a „szigetek” kifejezés?**

Ésa 42,4 „Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít, és a szigetek várnak tanítására.”

Bár Jézus mindenkivel együtt érzett, Ő maga mégis erős volt, nem tört össze. Szelídség és rendíthetetlen hűség jellemezte. Isten törvényét, az Igét megalkuvás nélkül képviselte hallgatói és ellenségei előtt egyaránt. Tanításai által vonzóvá tette Isten törvényét az emberek előtt.

A „szigetek” kifejezés az Ószövetségben távoli országokra utal. A Megváltó szolgálata során nem volt sem hivalkodó, sem erőszakos,

az általa képviselt üzenet mégis eljutott a távoli országokba. Az elvetett mag kihajtott. Lehet, hogy munkamódszereink nem tűnnek túl látványosnak és hatásosnak, de Isten Lelke megáldhatja a leggyengébb próbálkozásunkat is, ha vele együtt indulunk el.

„Jézus kétségbevonhatatlan tekintéllyel tanította az Írásokat. Bármiről beszélt, hatalommal tette, mint akinek szavát nem lehet vita tárgyává tenni. Úgy szólt, mint aki határozott célt követ. Az örök élet valóságát mutatta be. Bármiről beszélt, Istent nyilatkoztatta ki. Jézus igyekezett megtörni azt az ámitó varázst, mely az embert a földi dolgokhoz láncolja. Az e világi dolgokat igazi helyükre tette, s alárendelte az örök érdeknek... Krisztus sohasem hízelt az embernek... Sohasem vásárolt békét megalkuvással. Szíve túlcsoordult a szeretettől az egész emberiség iránt, de sohasem volt elnéző bűneikkel szemben. Túlságosan a barátjuk volt ahhoz, hogy csendben maradjon, ha ők lelket romboló utat követtek, és azokat a lelkeket is pusztították, akiket a saját véréen vett meg. Jézus azért munkálkodott, hogy az ember hűséges legyen önmagához, és magasabb rendű, örökkévaló érdekeihez. Krisztus szolgáló ugyanerre a munkára hívtak el. Óvakodniuk kell, nehogy lemondjanak az igazságról, miközben meg akarják akadályozni a viszályt. Törekedniük kell »azokra, amik a békeségre valók« (Róm 4,19), igazi béke azonban sohasem biztosítható elvek feladásával.» (Ellen G. White: Jézus élete, 202., 294. o.)

„Jézus Krisztus az általa közölt isteni tanításokat megvalósította a saját életében. Buzgósága sosem tette szenvedélyessé. Állhatatos volt, de nem csökönyös, jóindulatú, de nem gyenge, gyengéd és együttérző, de nem érzelgős. Valóban társas lény volt. Együttal helyénvalóan tartózkodó, nem adott alkalmat illetlen bizalmaskodásra. Mértékletessége sosem vezette vakbuzgóságra, vagy szigorúságra. Nem szabta magát e világhoz, de nem volt közömbös a legegyszerűbb ember szükséglete iránt sem. Éberen figyelte mindenki szükségletét.» (Ellen G. White: 132. sz. kézirat, 1902.)

5 Hogyan bátorítja az Atya Szolgáját? Milyen fontos feladatot bíz rá?

Ésa 42,5–6 „Így szól az Úr Isten, aki az egeket teremtette és kifesztette, és kiterjesztette termésével a földet, aki lelket ad a rajta lakó népnek, és lehetetet a rajta járóknak: Én, az Úr, hívtalak el

igazságban, és fogom kezedet, megőrizlek, és népnek szövetségévé teszek, pogányoknak világosságává.”

Az Atya a maga isteni teremtő hatalmára hivatkozva erősíti Szolgáját. Bátorítja Őt, hogy elhívta erre a feladatra, és bizonyosan mellette fog állni, hatalmasan fogja a kezét, megőrzi Őt. Bátorító tudnunk azt, hogy ha Isten feladattal bíz meg bennünket, akkor a hozzá való erő is mindig megadja.

„Mindazok, akik testüket, lelküket és értelmüket Isten szolgálatára szentelték, állandóan új testi, lelki és szellemi erőt nyernek. A menny kimeríthetetlen kegyelmi eszközei állnak rendelkezésükre. Krisztus Lelkének leheletét adja nekik, életet az Ő életéből. A Szentlélek a legnagyobb erővel működik szívükben és értelmükben.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 311. o.)

A „népnek szövetségévé teszek téged” kifejezés az újszövetségre utal, melyet az Atya Krisztus által köt gyermekeivel. Ez a szövetség minden népre kiterjed, mert a Megváltó nemcsak a zsidó néphez küldetett, hanem a „pogányok világosságául” is. Krisztus áldozata és tanításai egyetemes érvényű meghívásként hangzottak el, minden embert az üdvösségre hívtak korra, nemre, származásra való tekintet nélkül! Milyen csodálatos, hogy Isten nem személyválogató!

6 Mi volt Krisztus küldetésének a célja? Kikre utal a „fogoly” és a „vak” kifejezés?

Ésa 42,7 „Hogy megnyisd a vakok szemeit, hogy a foglyot a tömlőből kihozzad, és a fogházból a sötétben ülőket.”

Megrendítő ez a kép: az emberiség tehetetlen, bűnei által megkötözött fogoly. Rabja a rossz szokásoknak, pénznek, erkölcstelenségnek, alkoholnak irigységnek, indulatoknak, önsajnáltnak, féltékenységnek stb.

Ki oldja meg köteleit? A prófécia szerint az a nép, amely azért hívatott el, hogy az istenismeretet képviselve bemutassa a bűntől való szabadulás útját, ugyanúgy fogoly, mint a szabadulásra várók. Vakká, süketté, érzéketlenné vált Isten iránt, Isten szolgálata és az emberek szolgálata iránt.

Egyedül Krisztus szeretete tudja átformálni a lelket. Megszabadulhatunk, ha Őhöz megyünk. Az érzéketlen kőszívbe egyedül Isten tud új életet lehelni. Krisztus felajánlja nekünk szövetséges társi segítségét. Élünk a lehetőséggel, és ragadjuk meg Isten kinyújtott kezét! Gyakoroljuk a bűnbánatot, a bűnvallást, a bűnök elrendezését. Ne a magunk mentegetése, ne az öngazolás kössön le, hanem lássuk meg a körülöttünk élő, Isten szabadító hatalmára váró tömegeket. Engedjük, hogy áthassa szívünket a részvétteljes megmentő szeretet!

„Az Üdvözítő drága életét adta oda azért, hogy megalapítson egy egyházat, amely képes lesz arra, hogy törődjék a megszorodott és megkísértett lelkekkel... Mivel ezt a munkát nagyon sokszor figyelmen kívül hagyják, Krisztus nagyon sok fiatal tanítványa sohasem jut túl a keresztyény tapasztalat ábécéjén. Azt a világosságot, azt a tüzet, amely saját szívükben izzott fel, mikor Jézus így szólt hozzájuk: »Megbocsáttattak néked a te bűneid« (Mát 9,2, Luk 7,48), csak akkor tarthatják meg égő tűznek, ha segítik a szükségben lévőket. Önmagunkról csak akkor tudunk elfeledkezni, ha komoly munkával kezdünk el mások javára tenni valamit... Amikor rájövünk, hogy Istennel munkálkodunk együtt, akkor ígéreteit nem közömbösen mondjuk el. A szívünkben égnek és ajkunkon lángra lobbannak az Ő igéi.» (Ellen G. White: Jézus élete, 546. o.)

*Az e beti adomány
a könyvevangélista munkát támogatja*

„AZ ÚR SZOLGÁJA, AKIBEN Ő MEGDICSŐÜL”

Olvassuk el előzetesen Ésaías könyve 49,1–13 verseit!

1 Miben különbözik az „Úr szolgájáról” szóló második jövendölés az elsőtől, és miben hasonlít ahhoz (42,1–7)? Milyen kapcsolat van az Úr és az Ő Szolgája között?

Ésa 49,1 „Hallgassatok reám, ti szigetek¹, és figyeljeteK távol való népek: anyám méhétől hívott el az Úr, anyám szíve alatt már emlékezett nevről.”

.....

.....

.....

Míg az előbbi énekben az Atya szólt az Ő Szolgájáról, a Messiásról, itt a Messiás szól önmagáról és az Atyáról, kettőjük kapcsolatáról, valamint az Atyától nyert megbízásáról. A Messiás küldetése itt is úgy jelenik meg, mint ami univerzális, Izráel népén kívül „a szigeteket”, a távol való népeket is érinti. A Messiás úgy szól, mint akit az Atya hívott és küldött el szolgálatára, az emberek megmentésére. Jézus egész földi életében vallotta, hogy Ő az Atyától nyert megbízását teljesíti földi szolgálatának minden tetteivel: az Ő terveit és akaratát valósítja meg, az Ő szeretetét közvetíti. (Ján 5,30. 36; 7,16. 18; 8,42; 9,4)

1 A „szigetek” szó jelentését az Ószövetség fogalomvilágában lásd a VIII. tanulmány 4. kérdésénél.

2 Milyen kettős hasonlattal jellemzi az „Úr Szolgája” az Atyához való viszonyát? Mire tanít ez bennünket?

Ésa 49,2–3 „Hasonlóvá tette számat az éles kardhoz, keze árnyékában rejtett el engem, fényes nyíllá tett engem, és tegzébe zárt be engem. Mondta nékem: Szolgám vagy te, Izráel, akiben én megdicsőülök.”

A Messiás méltán neveztetik „Izráelnek”, azaz „Isten harcosának”. (Emlékezzünk arra, hogy Jákób hitbeli győzelme nyomán kapta ezt az új nevet Istentől. 1Móz 32,28) A bűnök és tévtanítások sötét tömkelegével szembeszállva kellett képviselnie Isten igazságát. „Éles karddá” és „fényes nyíllá” kellett válnia küldetése során, hogy a bűn démoni erőivel és ezek emberi eszközeivel szemben megalapozza Isten országát. (Emlékezzünk Jel 1,16-ra. János apostol is úgy látta látomásában Jézust, mint akinek szájából jelképesen „kétélű éles kard” jön ki.)

Ezt a küzdelmet azonban csak úgy tudta vívni, hogy napi harcai előtt és után mindig elrejtőzött „az Atya kezének árnyékában”. Úgy tudott csak minden tekintetben győzelmet aratni, hogy miután „nyílvesszőként” befutotta az Isten tervében számára kijelölt aznapi pályát, visszatért az Atya „tegzébe”. Ezek a kifejező hasonlatok hűen mutatják be az eljövendő Messiás életritmusát, és egyben győzelme titkát: Kimerítő munkás napok előtt és után, kora hajnalokon és késő esteiken imádságban kereste Atyját mint lelki menedékét és erőforrását. Ez volt a titka annak, hogy élete végén, imádságában elmondhatta az Atyának: *„Én dicsőítettelek téged e földön, elvégeztem a munkát, amelyet reám bízta, hogy végezzem azt.”* (Ján 17,4)

„Senki életében nem volt annyi munka, olyan nagy felelősség, mint Jézuséban, mégis hányszor találjuk Őt imában! Mennyire folytonos kapcsolatban állt Istennel! Földi életének történetében újra és újra ilyen feljegyzéseket találunk: »Kora reggel pedig, még szürkületkor, felkelvén kiment, elment egy puszta helyre, és ott imádkozott.« (Márk 1,35) »Nagy

sokaság gyűlt egybe, hogy Őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak betegségeikből. De Ő félrevonult a pusztába, és imádkozott.« (Luk 5,15–16) »Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte.« (Luk 6,12)» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 301. o.)

„Emberi mivolta szükségletté és kiváltsággá tette számára az imádkozást. Vigasztalást és örömet talált az Atyával való közösségben. Ha az emberiség Megváltója, Isten Fia szükségesnek érezte az imát, mennyivel inkább éreznünk kellene nekünk, erőtlén, bűnre hajló halandóknak, hogy állandó, buzgó imádkozásra van szükségünk.» (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 81. o.)

„Amikor minden más hang elcsitul, s nyugodtan várakozunk előtte, a lélek csendje még érthetőbbé teszi Isten hangját. »Csendesedjetek, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!« (Zsolt 46,11) – int bennünket az Úr. Egyedül itt találunk igazi nyugalmat. Mindenki munkája ez a gyakorlati felkészülés, aki Istenért munkálkodik. A rohanó tömeg közepette, az élet feszültségében, az intenzív munkában a világosság és béke légköre lengi körül az így felfrissült lelket. Élete illatot lehel, isteni erő nyilatkozik meg, mely eléri az emberi szíveket.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 302. o.)

3 Hogyan szól a jövendölés arról, hogy a csüggedés erősen kísérti majd a Messiást földi szolgálata során? Hogyan fog ellenállni ezeknek a kísértéseknek?

Ésa 49,4–5 „Mondtam: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet. De az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istenemnél. Most így szól az Úr, aki engem anyám méhétől szolgájává alkotott, hogy Jákóbot Őhözát megtérítsem, és hogy Izrael hozzá gyűjtessék, hiszen tisztelt vagyok az Úr szemeiben, és erősségem az én Istenem!”

Milyen döbbenetes bepillantást nyújt ez a prófécia az emberré lett Isten Fia rejtett lelki küzdelmeibe! Az evangéliumok is jelzik, olykor nyomokban, hogy Jézus lelke nagyon megfáradt, és aggódott szolgálátának eredménytelensége miatt, mivel az emberek hitetlensége és keményszívűsége olyan kirívóan és lelket gyötrően nyilatkozott meg. Így sóhajtott fel egy alkalommal: „Ó hitetlen és elfajult nemzetség! Vajon meddig leszek még veletek? Vajon meddig szenvedlek titeket?” (Mát 17,17) Más esetben így szólt tanítványaihoz: „Ti is értelem nélkül valók vagytok-é még? Mégsem értitek-é?” (Mát 15,16–17) „Mit tanakodtok magatok között, ó kicsinyhitűek? Mégsem értitek-é, nem is emlékeztek?” (Mát 16,8–9)

„A világ Megváltójaként Krisztus állandóan látszólagos kudarcral találta szembe magát. Ő, aki az irgalmasság követe volt világunk számára, látszólag csak keveset tudott elvégezni abból a szolgálattól, amelyet szeretett volna elvégezni szíve szerint, vagyis abból, hogy embereket emeljen ki és fel ebből a világból, hogy megmentse őket. A sátáni erők állandóan azon munkálkodtak, hogy elállják az útját. Krisztust azonban ezek az akadályok nem bátortalanították el. Ésaiás próféta könyvében ezt írja: »Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet, de az Úrnál van ítéletem és jutalmam Istennél.«... Jézus Istennek emez ígéréteiben bízott, és nem adott Sátánnak semmi esélyt arra, hogy eredményt érjen el... Fülei már felfogták a távoli zenét, a győzelem kiáltásait, amelyek felhangzottak a mennyei udvarokban. Tudta, hogy Sátán birodalmának sorsa eldőlt, és Krisztus nevét hirdeti majd az egész világegyetem...

Bizonyossággal beszélt, hiszen tudta, hogy még a világ megteremtése előtt Isten örökérvényű határozatot hozott... Tudta, hogy győzni fog a gonosszal vívott harcában, hogy a vérfoltos zászló diadalmasan leng majd követői felett. Krisztus tudta, hogy benne bízó tanítványainak élete éppolyan lesz, mint az Ő élete: meg nem szűnő győzelmek sorozata, amelyek bár nem látszanak győzelmeknek a földön, de győzelemnek ismerik majd el azokat a mennyben, az örökkévalóságban...

Krisztus nem szenvedett kudarcot, nem vesztette el a bátorságát, és követőinek ugyanazt a minden nehézséget elhordozó hitet kell tanúsítaniuk a világ előtt. Úgy kell élniük, ahogy Jézus élt, és úgy kell munkálkodniuk, ahogy Jézus munkálkodott, mert mint nagy Mesterüktől és

Tanácsadójuktól, tőle függnek. Bátorságnak, energiának és állhatatosságnak kell jellemeznie őket. Ámbár látszólagos akadályok állnak majd útjukban, az Ő kegyelmével tovább kell menniük. A nehézségekről való panaszkodás helyett Uruk arra szólítja fel őket, hogy győzzék le a nehézségeket. Nem kell semmitől kétségbeesniük, és mindig reménykedniük kell. Krisztus Isten trónjához láncolta őket páratlan szeretete aranylánccával.” (Ellen G. White: Jézus élete, 586–587. o.)

4 Az 5. vers szerint a Messiás feladata lesz, hogy „Jákóbot”, azaz Izrael népét az Úrhoz térítse. Meddig terjed még szolgálatának hatósugara ezen kívül?

Ésa 49,6 „Így szól [az Úr]: Kevés az, hogy nékem szolgám légy a Jákób nemzetségének megépítésére és Izrael megszabadultjainak visszahozására. Sőt, a népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!”

Eddig az eljövendő Messiás szólt önmagáról, az Ő hitvallását ismerjük meg. A 6. verstől viszont az Atya szól, mintegy feleletül Szolgája hitére, amellyel a csüggedés ellen küzdött. Ünnepeles kijelentéseket tesz a megváltás műve kiterjedéséről és végső diadaláról.

Jézus eljövetele idejére elsötétült a választott nép előtt az a küldetés, amellyel Isten megbízta őket, hogy tanúságtevői legyenek minden nép körében. Elzárkóztak a pogányoktól, vélt felsőbbrendűségük tudatában. Különösen élesen világítanak rá erre az alábbi igék: Mát 15,21–28 (az igeszakasz helyes értelmezését lásd: a *Jézus élete* c. könyv 43. fejezetében); Csel 11,2–3; 21,39–22,1. 17–18. 21–22.

„Isten nem azért hívta el, áldotta meg és magasztalta fel Izraelt minden nép fölött, hogy engedelmessége által kizárólagos élvezője legyen jóakarátának és áldásainak, hanem azért, hogy kijelenthesse magát a föld minden népének. E cél érdekében megparancsolta népének, hogy különüljön el a körülötte lévő bálványimádó népektől...

Megparancsolta, hogy ne szövetkezzenek más népekkel. Megtiltotta nekik a pogányokkal való házasságkötést, nehogy szívük elforduljon az Úrtól... De nem azt akarta, hogy népe önigazságában büszkélkedve elzárkózzék a világtól, hogy azután semmiféle hatást ne tudjon gyakorolni rá. Izráelt saját, Sátántól uralt gonosz és hitetlen szíve készítette arra, hogy elrejtse világosságát, ahelyett, hogy fényleni hagyta volna a környező népek között. Vakbuzgó lelkületük szüleménye volt csupán, hogy vagy követték a pogányok istenetlen szokásait, vagy pedig gögös merevséggel elkülönítették magukat tőlük, mintha Isten szeretete és gondviselése kizárólagosan az ő tulajdonuk lett volna.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 390–392. o.)

„A zsidók és pogányok közti válaszfalat felépítő lelkület ma is tevékeny. A büszkeség és az előítélet erős válaszfalakat épített az emberek különböző rétegei közé. Krisztust és küldetését félreértelmezik, tömegek érzik úgy, hogy gyakorlatilag el vannak zárva az evangélium javaitól... Az osztálytagozódás gyűlöletes Isten előtt. Ő az ilyen jellegű dolgokat semmibe veszi. Szemében minden ember lelke egyenértékű.” (Ellen G. White: Jézus élete, 339. o.)

Ha Izráel tanulmányozta volna a Messiásra vonatkozó sok-sok ószövetségi kijelentést, megérthették volna, hogy a Messiás minden nép üdvéért jön. Lásd hogyan szóltak erről Ésaías próféciáin kívül más prófétái jövendölések is: 1Móz 49,10/b; Zak 9,9–10; Agge 2,6–9. Csak kevesen látták olyan tisztán a Messiás küldetését az ószövetségi ígéretek tanulmányozása alapján, mint az agg Simeon, aki ezt mondta a templomban Jézus bemutatásakor, a kisgyermeket karjában tartva: „Most bocsátod el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békeségben. Mert látták az én szemeim a te üdvösségedet, amelyet készítettél minden nép szeme láttára. Világossággal a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izráelnek dicsőségére.” (Luk 2,29–32)

5 **Hogyan szól az Úr szózata a Messiás mélységes megaláztatásáról, és azt követő felmagasztaltatásáról is?**

Ésa 49,7–8 „Így szól az Úr, Izráel Megváltója, Szentje, a megvett lelkűhöz, a nép undorához, a zsarnokok szolgájához: Látják királyok! Majd felkelnek fejedelmek, leborulnak az Úrért, aki hű, Izráel Szentjéért, aki téged elválasztott. Így szól az Úr: Jókedvem

idején meghallgattalak, és a szabadulás napján segítettelek, megtartlak és nép szövetségévé teszek, hogy megépítsd a földet, és kioszd az elpusztult örökségeket.”

A Messiás egyedülálló jellemzője, hogy megjárja a megvetettség és a szenvedések legnagyobb mélységeit, de utána – mintegy ezzel arányosan – a lehetséges legnagyobb megtiszteltetésben és felmagasztaltatásban lesz része. A Messiást sokan – egyszerű emberek és az emberek nagyjai közül valók is – mindenkinél jobban fogják gyűlölni, és sokan mások – ugyancsak a legkisebbek és a legnagyobbak közül egyaránt – mindenkinél jobban fogják szeretni. Figyelemre méltó, hogy a prófécia szerint a „zsarnokok” (a papi fejedelmekre, Heródesre, Pilátusra egyaránt illik ez a megjelölés) kiszolgáltatottja lesz a Messiás, szenvedései után azonban királyok és fejedelmek is hódolva hajolnak meg előtte.

Legfőképpen azonban maga Isten igazolja Őt azáltal, hogy megszabadítja és felmagasztalja. A 8. vers bizonyára utalás Jézus feltámasztására, közbenjáró szolgálatának elfogadására. A „nép szövetségévé teszek” kifejezés pedig, amellyel már 42,6-ban is találkozunk, bizonyára arra utal, hogy Jézus az újszövetségi egyház alapjává és fejévé lesz. Egyedülállóan szép és jelentőségteljes kifejezés, hogy az Atya felhatalmazza a Messiást arra is, hogy „megépítse a földet és kiossza az elpusztult örökségeket”. Isten az embernek adta a földet a teremtéskor (1Móz 1,28), a bűn lázadása nyomán azonban Sátán fejedelemségévé és az emberi bűn pusztításának színterévé lett. Jézus megváltói munkája azáltal lesz teljes – azon túl, hogy embereket ment ki a bűn és a halál fogságából –, hogy még eltékozolt örökségüket, a földet is kiveszi Sátán kezéből, és újjáteremtett, tökéletes állapotban odaadja, visszaadja megváltottainak: Dán 7,22. 27; Mát 25,34.

„Mindazok bűneire, akik a Jézus Krisztus véérébe vetett hit által győztek, a mennyei Közbenjáró bocsánatot igényel, hogy visszajuthassanak édeni otthonukba, és megkoronázott társaikkal ők is »az előbbi hatalom«

(Mik 4,8) örökösei lehessenek. Sátán azt gondolta, hogy az ember elámtásával és megkísértésével megghiúsíthatja azt a tervet, amelyet Isten az ember teremtésével meg akart valósítani. Krisztus pedig most azt kéri, hogy ez a terv úgy váljon valóra, mintha az ember soha nem bukott volna el. Népe számára nemcsak bocsánatot és megigazítást kér, hanem részt is dicsőségéből és helyet a trónján.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/ Korszakok nyomában*, 431. o.)

6 Hogyan vázolja a jövődélés az „Úr szolgája” fáradozásának és áldozatvállalásának végső eredményeit?

Ésa 49,9–13 „Így szólván a foglyoknak: Jöjjetek ki! És azoknak, akik sötétben ülnek: Lépjetek elő! Az utakon legelnek, és minden halmokon legelőjük lesz. Nem éheznek, nem szomjúhoznak, nem bántja őket délibáb és a nap, mert aki rajtuk könyörült, vezet és vizek forrásaihoz viszi őket. Teszem minden hegyemet úttá, és ösvényeim magasak lesznek. Ímé, ezek messziről jönnek, ímé, amazok észak és a tenger felől, és amazok Sinnek földjéről! Ujjongjatok egek, föld örvendezz, ujjongva énekeljeteK hegyek, mert megvigasztalta népét az Úr, és könyörül szegényein!”

Úgy tűnik, hogy a 9. vers a halál fogságából való szabadításra utal Jézus dicsőséges visszatérésekor, a további leírás pedig az Isten országába való belépés és az újjáteremtett föld birtokbavételének örömről szól. A 10. verset ilyen összefüggésben szó szerint idézi Jel 7,16. A 12. vers a föld minden részéből való megváltott seregre utal, a 13. vers pedig arra, hogy az Úr szolgájának megdicsőülése és megszabadított népe boldogsága nem csak a föld, de a menny öröme is lesz.

AZ ÚR SZOLGÁJA, AKI „NEM FORDUL HÁTRA”, ÉS AKIN „AZ ÚR LELKE VAN”

Olvassuk el előzetesen Ésaías könyve 50,4–7 és 61,1–3 verseit!

1 Honnan származnak azok a képességek és az az erő, amellyel az Úr Szolgája eredményesen fáradozik majd emberek megmentéséért?

Ésa 50,4 „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel. Felserkenti minden reggel, felserkenti fülemet, hogy hallgassak, miként a tanítványok.”

Mát 11,28 „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.”

Ján 14,10 „A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki énbennem lakik, Ő cselekszi e dolgokat.”

Az Emberfiává lett Isten Fia az Atyával való bensőséges közösségből merített erőt, a Szentlélek segítsége képesítette arra, hogy fáradhatatlanul munkálkodjék a bűn szolgaságában megfáradt, bűnnel megterhelt emberekért.

„Szüntelen Jézusra kell tekintenünk, s felismernünk, hogy az Ő ereje végzi a munkát. Miközben komolyan dolgoznunk kell az elveszettek megmentéséért, időt kell szakítanunk az elmélkedésre, imádkozásra, Isten ígéjének tanulmányozására is. Csak a sok imával megvalósított

és Krisztus érdemeivel megszentelt munka bizonyul végül elégségesnek, jónak. Senki életében nem volt annyi munka, olyan felelősség, mint Jézuséban, mégis hányszor találjuk Őt imában!...

Teljesen mások javára szentelt életében a Megváltó szükségesnek ítélte, hogy visszavonuljon... az Őt nap mint nap követő sokaságtól. El kellett fordulnia a szüntelen tevékenykedéstől, az emberi szükségletekkel való foglalkozástól, hogy nyugalomban, zavartalanul együtt lehessen Atyjával...

»Jertek el csupán ti magatok« (Márk 6,31) – parancsolja nekünk. Ha megfogadjuk szavát, erősebbek, hasznosabbak lehetünk. A tanítványok keresték Jézust, és mindent elmondtak neki, Ő pedig bátorította, oktatta őket. Ha ma szakítanánk arra időt, hogy Jézushoz menjünk, és elmondjuk, mire van szükségünk, nem csalódnánk. Jobb kezünkön állna, hogy segítsen. Egyszerűbbnek kellene lennünk, több hitre, bizalomra van szükségünk Megváltónk iránt.» (Ellen G. White: Jézus élete, 301., 302. o.)

2 Milyen utat jelölt ki az isteni megváltási terv „az Úr Szolgájának”? Milyen hatalmas mondanivalót hordoz az a hitvallása, hogy Ő „nem fordult hátra” ezen az úton?

Ésa 50,5–6 „Az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam. Hátamat odaadtam a verőknek, orcámat a szaggatóknak, képepet nem fedeztem be a gyalázás és köpdösés előtt.”

Márk 8,31 „[Jézus] kezdte őket tanítani, hogy az ember Fiának sokat kell szenvedni, megvettetni a vénektől, a főpapoktól és írástudóktól, megöletni, és harmadnapra feltámadni.”

Luk 9,51/a „Amikor az idő elközelgett, hogy Ő felvitessék, eltökelte magát, hogy Jeruzsálembe megy.”

Luk 12,50 „Keresztséggel kell nékem megkereszteltetnem, és mely igen szorongattatom, míglen az elvégeztetik.”¹

¹ Az ige nem vízkeresztségre, hanem „tűzkeresztségre” utal, azaz a megpróbáltatásokban való „alámerítettésre”. Lásd az idézett vers szöveggösszefüggését.

Ján 12,24. 27 „Bizony, bizony mondom néktek, ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem... Most az én lelkem háborog, és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától. De ezért az óráért jöttem e világra.”²

Márk 14,32. 33. 35. 36 „Mentek ama helyre, amelynek Getsemáne a neve... Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és kezdett rettegni és gyötrődni... Egy kevésé előre menve, a földre esett, és imádkozott, hogy ha lehetséges, múlték el tőle ez az óra. Ezt mondta: Abba, Atyám! Minden lehetséges néked. Vidd el tőlem ezt a poharat. Mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.”

.....

.....

.....

Jézus földre jövele és helyettes áldozata a kereszten tökéletesen önkéntes volt kezdettől fogva mindvégig, amint erről maga is világosan szőlt: „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt magamtól. Van hatalmam letenni, és van hatalmam ismét felvenni. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.” (Ján 10,17–18)

Jézusnak azonban egyáltalán nem volt könnyű „hátra nem fordulni” ezen az úton, hiszen a mi szenvedéstől visszariadó, önmagának kedvezni vágyó természetünket vette magára (vö.: Róm 15,3; Zsid 12,2). Jézus isteni értelemmel tudta, hogy mi vár rá, hiszen Ő maga adott kijelentéseket erről a próféták által (lásd: 1Pét 1,10). Nem tudjuk felmérni mekkora áldozat volt „hátra nem fordulnia” a kimondhatatlan szenvedések felé vezető úton, hanem céltudatosan, folyvást előrehaladnia, önmagát megtagadva. Nem tudjuk felmérni, hogy mekkora szeretet készítette Őt irántunk, hogy megmentésünkért ezt vállalta!

2 Ján12, 27 utolsó mondatát helyesbített fordításban idéztük.

Ugyancsak az önkéntességet fejezi ki az a megfogalmazás, hogy Jézus „odaadta az arcát és a hátát a verőknek, illetve a köpdösőknek”. Isteni hatalmát használva bármikor kiléphetett volna a borzalmas szenvedésekből. Még a keresztről is leszállhatott volna, ezért kísértette Sátán Őt erre. De Ő „nem fordult hátra”, „odaadta”, kiszolgáltatta magát a testi és lelki szempontból egyaránt kegyetlen bántalmazásoknak, hogy minket megmentsen az isteni igazságszolgáltatás jogos büntetésétől, amelyet el kellene szenvednünk bűneinkért. Valóban felfoghatatlan szeretet és önfeláldozás!

Figyeljük meg a jövendölés pontosságát abban a tekintetben is, hogy a Messiás „a hátát és az arcát” adja oda a „verőknek és köpdösőknek”. Emlékezzünk arra, hogy Pilátus megostoroztatta Jézust (a hátára mérték az ütések), kihallgatásai során kiszolgáltatták a csöcseléknek és a római katonáknak, akik arcul ütötték és leköpdösték Őt.

„[Mielőtt elindult volna utolsó útjára Jeruzsálem felé] Krisztus szívének nagyon fájtt szeretett tanítványai félelme, csalódása és hitetlensége, de ennek ellenére útnak indult. Nehéz volt a Jeruzsálemben rájuk váró fájdalom felé vezetni őket. Sátán a sarkában volt, hogy rákényszerítse kísértéseit. Miért kellene most Jeruzsálembé mennie, a biztos halálba? Körülötte mindenfelé lelkek ébeztek az élet kenyerét. Mindenütt szenvedők várták gyógyító szavát. A kegyelmének evangéliuma által elvégzendő munka épphogy csak elkezdődött, Ő pedig most van legszebb férfikorában. Miért nem megy el a világ hatalmas területeire kegyelme igéivel, gyógyító ereje érintésével? Miért nem szerez örömet magának azzal, hogy világosságot és boldogságot áraszt a sötétben búslakodó milliókra? Miért hagyja a termés begyűjtését a tanítványokra, akik gyengék a hitben, felfogásuk nehézkes, s oly késedelmesen cselekszenek? Miért néz szembe most a halállal, és hagyja ott a munkát a kezdet kezdetén?

Az ellenség, aki a pusztában szembeszállt Krisztussal, most is heves, álcázott kísértésekkel ostromolta. Ha Jézus csak egy percre is enged, ha a legkisebb mértékben is változtat útján, hogy mentse magát, Sátán ügynökei diadalmaskodnak, a világ pedig elvész. De Jézus »eltökélte magát, hogy Jeruzsálembé megy« (Luk 9,51). Életének egyetlen törvénye az Atya akarata volt.» (Ellen G. White: Jézus élete, 410–411. o.)

„A görögök üzenete, amely előrevetítette a pogányok begyűjtését (utalás Ján 12. fejezetére), emlékeztette Jézust küldetésére. Elvonult előtte

az egész megváltási terv attól kezdve, hogy a mennyben eltervezték, egészen a halálig, mely oly hamar várt rá... Krisztus a jövőbe tekintve már itta is a keserű poharat. Ember volta megborzongott az elhagyatás órájától, amikor látszólag még Isten is elhagyja, amikor mindenki látja Őt ostoroztatni, verettetni és kínoztatni. Visszaertent a nyilvános megszégyenítéstől és a szégyenletes, meggyalázó haláltól, amikor mint a legnagyobb bűnnel bánnak vele. A sötétség erőivel vívott küzdelmének előrevetülése, az emberi törvényszegés szörnyű terbének és az Atya bűn miatti haragjának átérzése okozta, hogy Jézus lelke elalélt, arcát a halál sápadtsága lepte el.

Mégis engedelmséget mutatott Atyja akarata iránt. »De ezért az óráért jöttem e világra. Atyám, dicsőítsd meg a Te nevedet!« (Ján 12,27–28). Sátán uralmát egyedül Krisztus halála törhette meg. Csak így lehetett az embert megváltani, Istent megdicsőíteni. Jézus beleegyezett a haláltusába, vállalta az áldozatot.” (Ellen G. White: Jézus élete, 528. o.)

„Az Üdvözítő lassan ment a Getsemáne-kert felé vezető úton tanítványai társaságában... Amikor megközelítették a kertet, a tanítványok észrevették azt a változást, amely Mesterükön végbement. Soha azelőtt nem látták Őt ilyen végtelenül szomorúnak és hallgatagnak. Minél közelebb kerültek a kerthez, annál jobban fokozódott Jézus különös szomorúsága... Amikor Krisztus úgy érezte, hogy megszakadt, összetört az Atyával való egysége, és félt, hogy emberi természetében nem lesz képes elviselni a sötétség hatalmasságaival szemben reá váró nagy küzdelmet... Amikor maga előtt látta az összeütközés összes lehetséges következményeit, a lelke megtelt rettegéssel, mert tudta, hogy esetleges veresége az Istentől való végleges elválasztást jelentené számára...

Mit nyerhetett Krisztus ezzel az áldozattal? Mennyire reménytelennek látszott az, hogy az ember kigyógyul a hálátlanságból! Sátán a legnehezebb útszakaszon ezekkel kísértette a Megváltót! Azok az emberek, akik azzal az igénnyel léptek fel, hogy több joguk van az áldásokra, mert embertársaik felett állnak, elvetettek téged. Arra törekszenek, hogy megsemmisítsenek, alapját, középpontját és pecsétjét azoknak az ígéreteknek, amelyeket mint különleges, kiválasztott embereknek, nekik tettél. Tanítványaid egyike, aki hallgatta oktatásaidat, utasításaidat, és egyike volt munkatársaid legkiválóbbjainak, elárult téged! Legbuzgóbb követőd megtagad! Tanítványaid elhagynak! Krisztus egész lényé visszaborzadt

mindennek még a gondolatától is. Éles törként szúrt szívébe az a gondolat, hogy éppen azok, akik megmentéséért minden áldozatot vállalt, éppen azok, akiket olyan nagyon szeretett, közreműködnek a Sátán által tervezett és kirobbantott összeesküvésben.

A küzdelem, az összeütközés szörnyű volt... Az emberek bűne súlyosan nehezedett Krisztusra, és Isten bűn miatti haragjának tudata összerőrt benne az életet. Gondolkozzunk el azon, milyen árat kellett fizetnie az emberiség megmentéséért!...

Az emberiség sorsa még függőben volt. Krisztus még most is megtagadhatta volna a bűnös emberi nemzetségért meghatározott és elrendelt pohár kiívását. Még nem volt túl késő. Jézus még letörölhette volna arcáról a véres verejtékcseppeket, és hagyhatta volna, hogy az emberek elveszenek bűneikben. Még mondhatta volna: A bűnös hadd kapja meg büntetését bűnéért, én pedig visszamegyek az én Atyámhoz...

Jézus... emberi lénye háromszor riadt vissza ettől az utolsó, minden ténykedését megkoronázó áldozattól. A világ Megváltójának szeme előtt lélekben még egyszer elvonult az emberi nemzetség egész története. Láta, hogy a törvény megszegőinek el kell veszniük, ha magukra hagyja őket. Láta az emberek tehetetlenségét, a bűn hatalmát. Az elkárhozott világ jajkiáltásai és panaszkodásai a szíve mélyéig hatoltak. Láta a világ fenyegető végzetét, és meghozta döntését. Megmenti az embereket a kárhozattól, bármibe is kerül ez neki! Elfogadja vérrel való megkeresztelését, hogy általa az elkárhozásra ítélt milliók örök életet nyerhessenek!” (Ellen G. White: Jézus élete, 590–596. o.)

3 Milyen hitbeli reménység segítette a Megváltót abban, hogy hátra ne forduljon?

Ésa 50,7 „Az Úr Isten megsegít engem, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettem képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok.”

Jézusnak igen nagy hitet, hősiés hitet kellett gyakorolnia ahhoz, hogy küldetése végső győzelmében és eredményességében bízni tudjon. Még a legkülönbek, a tanítványok is olyan „lelki restséget” (Luk 24,25) tanúsítottak, hogy nehéz volt hinni abban, hogy valaha is igazán érteni fogják a megváltás isteni művét, és értékelni fogják az értük hozott kimondhatatlan áldozatot. Azonkívül „külső sötétség” vette körül a kereszten függő Jézust, elemi erővel érezte át elhagyatottságát, Isten jelenlétéből és kegyelméből való kitaszítottságát. Mégis átküzdötte magát a mély csüggedésből ahhoz a bizalomhoz, amelyről Ésa 50,7 beszél. Jézus valóban a „hit fejedelme”! (Zsid 12,2)

„Egyetlen szem sem tudott áthatolni azon a homályon, amely körülvette a keresztet, és senki sem tudta áttörni azt a még mélyebb homályt, amely beburkolta Krisztus szenvedő lelkét. Úgy látszott, hogy a haragos villámok éppen rá csapnak le, amint ott függött a kereszten. Ekkor »nagy fennszóval kiáltott Jézus, mondván: Éli, Éli! Láma Sabaktáni! Azaz: Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engem?«... A sötét homály birtelen felszállt a keresztről, és Jézus érthető, tiszta hangon – a trombita hangjához hasonlóan, amely úgy tűnt, hogy az egész teremtett világ-mindenségen áthangzott – így kiáltott fel: »Elvégeztetett!« (Ján 10,30) »Atyám, a Te kezedbe teszem le az én lelkemet« (Luk 23,46)...

Szörnyű sötétség közepette, Istentől nyilvánvalóan elhagyatva, Krisztus fenéig kiürítette az emberi jaj poharát. E félelmetes órákban arra a korábban kapott ígéretre támaszkodott, hogy az Atya elfogadja Őt. Krisztus ismerte mennyei Atyja jellemét, igazságosságát, irgalmát és nagy szeretetét. Hittel megnyugodott Istenben, mert az iránta való engedelmség mindig örömet okozott néki. Amint alázatos hódolattal és engedelmséggel rábízta magát Istenre, lassanként eltűnt szívéből az az érzés, hogy az Atya elhagyta Őt. Krisztus hit által győzött.” (Ellen G. White: Jézus élete, 662–664. o.)

4 Hogyan szól a Messiás a maga küldetéséről egy másik helyen Ésaías könyvében?

Ésa 61,1–2 „Az Úr Isten Lelke van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak, elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást és a megkötözötteknek megoldást. Hogy hirdessek

az Úr jókedvének esztendejét, és Istenünk bosszúállása napját³, megvizsgáltják minden gyászolót.”

Megfigyelhettük az eddig tanulmányozott messiási jövendölésekben, hogy szinte valamennyi hangsúlyozza a Szentlélek szerepét az Emberfiává lett Megváltó életében. Ez a jövendölés egyértelműen a Messiásra utal, azért is, mert a héber Messiás név jelentése: „Felkent”. Izráelben a prófétát, a királyt és a főpapot úgy iktatták be szolgálatába, hogy fejére olajat öntöttek. Az olaj a Szentlélek szimbóluma volt (Zak 4,6), azt fejezte ki, hogy e szolgálatok betöltésére csakis a főpap képesíthetett. A Messiás/Felkent név arra utal, hogy aki ezt viseli, Szentlélekkel teljes lesz, és próféta, király és főpap is egy személyben.

A „fogylok megszabadítása és a megkötözöttek feloldása” is ismétlődő ígértet, az előző messiási próféciákban is talákoztunk már ezzel (Ésa 42,7; 49,9).

Csodálatos megfogalmazás, hogy a Messiás „bekötözi a megtört szívűeket”, azaz tökéletes szakértelemmel kezeli az emberi lélek sebeit. A Szentlélek által mi is elnyerhetjük ezt az igen szükséges lelki képességet!

5 Mikor és miképpen idézte Jézus ezt a jövendölést földi szolgálata idején?

Luk 4,16–21 „Názáretbe ment, ahol felneveltetett, és bement, szokása szerint szombatnapon a zsinagógába és felállt olvasni. Ésaiás próféta könyvét adták néki, és a könyvet feltárván, arra a helyre nyitott, ahol ez volt írva: Az Úr Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a fogyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeknek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy

3 Az eredeti szöveg szerint: „igazságszolgáltatása napját”.

hirdessem az Úr kedves esztendejét. Behajtván a könyvet, átadta a szolgának, és leült. A zsinagógában mindenek szemei Őreá voltak függesztve. Ő pedig kezdett hozzájuk szólni: Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallásotokra.”

„Ha írástudó volt jelen a zsinagógában, elvárták, hogy ő tartsa a beszédet, de a próféták könyveiből bármelyik izraelita felolvashatott. Ezen a szombaton Jézust kérték meg, hogy vegyen részt a szolgálatban... Jézus úgy állt az emberek előtt, mint a reá vonatkozó jövődölések élő értelmezése. Magyarázta a felolvasott igéket, beszélt a Messiásról mint az elnyomottak, a foglyok szabadítójáról, a betegek gyógyítójáról, a vakok szemének megnyitójáról, arról, aki az igazság világosságát árasztja a világra. Megnyerő modora és szavainak csodálatos jelentősége olyan erővel ragadta meg hallgatóit, amit még sohasem éreztek...

De amikor Jézus így szólt: »Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallásotokra« (Luk 4,21), mintegy hirtelen felébredve, magukra, valamint Jézus hozzájuk intézett kijelentéseire kezdtek gondolni. Őket, izraelitákat, Ábrahám gyermekeit foglyoknak nevezte. Jézus rabokhoz szólt, akiket meg kell szabadítani a gonosz hatalmából, akik sötétségben vannak, és szűkségük van az igazság világosságára. Büszkeségük csorbát szenvedett, félni kezdtek. Jézus szavai megmutatták, hogy értük végzett munkája teljesen eltér attól, amire vágytak... Kicsoda ez a Jézus? – kérdezték. Ő, aki a Messiás dicsőségét igényelte, egy ács fia volt, s együtt dolgozott a műhelyben atyjával, Józseffel... Milyen ellentétes az Ő új országgal kapcsolatos tanítása azzal, amit a vénektől hallottak! Jézus egy szót sem szólt arról, hogy megszabadulnak a rómaiaktól...

Amikor Jézus a zsinagógában a jövődölésekből olvasott, hirtelen megállt a Messiás munkájára vonatkozó utolsó kitételnél. Miután felolvasta: »hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét«, az ezt követő szavakat kihagyta: »és Istenünk bosszúállása napját«. (Ésa 61,2) Ez éppen annyira igaz volt, mint a prófécia első fele, hallgatásával Jézus nem tagadta ezt az igazságot. Ez utóbbi kifejezés az volt, amelyet hallgatói

oly örömmel hangoztattak, amelynek teljesedésére vágyakoztak. Ítéletet mondtak a pogányokra, s észre sem vették, hogy saját bűneik nagyobbak másokénál. Nekik maguknak volt a legnagyobb szükségük a kegyelemre, melyet oly készségesen tagadtak meg a pogányoktól... Az Ószövetség írásai világosan kijelentették Krisztus szolgálatának minden részletét, Ő pedig újra és újra idézte a prófétákat, és ezt mondta: »Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallásotokra.« (Luk 4,21) Ha őszintén kutatták volna az Írásokat, és elméleteiket Isten igéjéhez mérik, Jézusnak nem kellett volna sírnia megtéretlenségük miatt.» (Ellen G. White: Jézus élete, 188–189., 192–193. o.)

6 Mikor teljesedik be a jövendölés utolsó szép ígérete?

Ésa 61,3 „Hogy tegyek Sion gyászolóira, adjak nékik ékességet a hamu helyett, örömmek kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett, hogy igazság fáinak neveztessenek, az Úr plántáinak, az Ő dicsőségére!”

Jézus behajtotta a könyvtekereszt egy mondat közepén, mert addig teljesedett be a jövendölés első adventje idején. Második adventjekor fog eljönni „az Ő igazságszolgáltatásának napja”, azután pedig újjáteremtí a földet. Ekkor teljesedik be az idézett jövendölés utolsó ígérete, hogy a megváltottak teljes vigasztalást nyernek a bűn tragédiája után, és ezután örökre az „igazság fáí” lesznek „Isten dicsőségére”.

„AZ ÚR SZOLGÁJA, A NÉMÁN SZENVEDŐ ISTEN BÁRÁNYA”

Olvassuk el előzetesen Ésaías könyve 52,13–15 verseit és 53. fejezetét!

1 Hogyan hangzik a legmagasabb rendű megdicsőítés ígérete az Úr Szolgájára vonatkozóan? Előbb azonban milyen mélységet kell megjárnia?

Ésa 52,13–15 „Ímé, jó szerencsés lesz szolgám, magasságos, felséges és dicső lesz nagyon. Miképpen eliszonyodtak tőled sokan, oly rút, nem emberi volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaié volt, akképpen ejt ámulatba sok népet. Fölötte a királyok befogják szájukat, mert amit nékik nem beszéltek, azt látják, és mit nem hallottak, arra figyelnek.”

Az Ebed Jahve (az Úr Szolgája) ének, amely a teljes 53. fejezetet kitölti, valójában az 52. fejezet 13. versében kezdődik.

Ellen G. White így mutat rá arra, hogy milyen jelentősége van ennek a Krisztus helyettes áldozati halálát középpontba állító messiási jövendölésnek minden keresztyény számára:

„Tanulmányozzuk ezt a fejezetet, amely mint Isten Bárányát állítja eléink Krisztust. Akik büszkén, kevélyen felfuvalkodtak, a lelkük hiúsággal van tele, tekintsenek a Megváltóra, ahogy ez a fejezet eléink rajzolja

Őt, s alázzák meg magukat a porig. Az egész fejezetet kívülről megtanulhatnánk. Hatása lecsillapítja és alázatra készíti a büntől megfertőzött, önhitt, felfuvalkodott lelket.” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 87. o.)

„Amiképpen” megaláztatott, „akképpen” dicsőül meg, amilyen mélységbe szállt alá, olyan magasságba emelkedik fel – jelenti ki a prófécia. Ugyanerre – a Messiás személyére, illetve sorsára olyannyira jellemző vonásra – mutat rá a 49. fejezetben található Ebed Jahve (Az Úr Szolgája) ének is, amelyet előzőleg már tanulmányoztunk. (Lásd a 7. verset)

Mi volt az a mélység, amelybe Jézus alászállt? *„Isten Fia megkezdte az ember üdvösségéért alkotott terv végrehajtását, tudva minden lépést, melyet meg kell tennie, és mind lejjebb szállva annak érdekében, hogy engesztelést szerezzen a bűnei miatt megterhelt, nyögve sóhajtozó világnak... Nyelv nem írhatja le, a képzelet nem ragadhatja meg: az örök Ige beleegyezett abba, hogy testté legyen. Isten emberré lett. De még ennél is alább szállt: Mint embernek meg kellett aláznia magát, hogy elviselje a sértést, a szidalmazást, a szégyenletes vádakat és a durva bántalmazást. Nem volt elegendő, hogy meg kellett halnia, hogy szembetalálkozzék a megszegett törvény ítéletével, szükséges volt, hogy szégyenletes halállal haljon meg... Az ember helyére állt, aki árulóként és lázadóként kerül a törvény ítélete alá. Ennélfogva Krisztus mint helyettes, gonosztevőként halt meg a hitszegők helyett úgy, hogy isteni lelkére halmozódott azok minden bűne. »A bűnösök közé számláltatott.« (Ésa 53,12)... Lejjebb és lejjebb szállt megalázottságában, hogy kiemelje az embert erkölcsi lealacsonyodottságából, míg végül már nem volt nagyobb mélység, amit elérhetett volna.» (Ellen G. White: 141. sz. kézirat, 1901)*

A 14. vers jövendölése a Getsemáne-kertben, majd pedig a Golgotán teljesedett be, amikor szenvedései külsőképpen is eltorzították az Üdvözítőt. A keresztnél a körülötte lévők megvetéssel tekintettek rá, mint akin Isten átka van, mert lám, nem szabadítja meg Őt.

Milyen magasságba emelkedett az Úr Szolgája szenvedései és megaláztatása után e jövendölés beteljesedéseként? Népek és királyok lettek hódoló imádóivá és követőivé, amikor megkezdődött a róla szóló evangéliumhirdetés diadalfutása. Ami pedig ezenfelül van: „Annakokáért Isten is felmagasztalta Őt, és ajándékozott neki oly nevet, amely minden név fölött való. Hogy a Jézus nevére minden térd meghajol-

jon, menyeeiké, földieké és föld alatt valóké.” (Fil 2,9–10) „Láttam és hallottam a királyiszék, az élőlények [pontosított fordítás szerint], és a Vének körül sok angyal szavát, az ő számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt. Nagy szóval ezt mondták: Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot, bölcsességet, hatalmasságot, tisztességet, dicsőséget és áldást. Sőt, hallottam, hogy minden teremtett lény, amely van a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás, tisztesség, dicsőség és hatalom örökkön-örökké.” (Jel 5,11–13)

2 Hogyan mutat rá a jövendölés arra, hogy bár királyok és népek fogják dicsőíteni az Úr Szolgáját, mások viszont kitartanak az iránta tanúsított hitetlenségben?

Ésa 53,1–3 „Ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinek jelentetett meg? Felnőtt, mint egy vesszőszál Őelőtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem volt ábrázata kívánatos! Utált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmas férfia és betegség ismerője! Mint aki elől orcánkat elrejtjük, utált volt, és nem gondoltunk vele.”

Ján 12,37–38 „Noha Ő ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek Őbenne. Hogy beteljesedjék Ésaías próféta beszéde, amelyet mondott: Uram, ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinek jelentetett meg?”¹

Róm 10,16 „De nem mindenek engedelmeskedtek az evangéliumnak. Mert Ésaías azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi beszédünknek?”

1 Az „Úr karja” kifejezés jelentése: az Úr hatalma. Utalás arra az isteni hatalomra, amely Jézus által megnyilatkozott.

A „nem volt néki alakja és ékessége” részlet mögött álló héber kifejezés pontosabban így fordítható: „Nem volt néki tekintélyes és előkelő megjelenése.”

„Ezek a szavak [Ésa 53,1–3] nem azt jelentik, hogy Krisztus személye visszataszító lett volna. A zsidók szemében Krisztusban nem volt vonzerő, szépség, melyre áhítoztak volna. Olyan Messiást vártak, aki külső pompával, hivalkodással és világi dicsőséggel jön. Aki nagy dolgokat művel a zsidó nemzetért, a föld összes nemzete fölé emelve őket. Krisztus ellenben úgy jött el, hogy istenségét emberi voltának öltözékébe rejtette, visszahúzódva, szerényen, alázatosan. Összehasonlították Őt az eddig hangoztatott büszke dicsekvésekkel, s nem láttak benne kívánatosat. Nem ismerték fel jelleme szentségét, tisztaságát. Az Urunk életében megnyilvánuló kegyesség és erény nem vonzotta őket.” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság, 87. o.*)

E képies beszéd: „felnőtt, mint egy vesszőszál Őelőtte [az Úr előtt], mint gyökér a száraz földből”, a Messiás származására és semmit sem ígérő környezetére utal, ahol felneveltetett, ahonnet kiemelkedett. Lásd az erre vonatkozó megjegyzéseket az evangéliumokban: „Amint eljött a szombat, tanítani kezdett a zsinagógában, és sokan, akik Őt hallották, elálmélkodtak, mondván: Honnét vannak ennél ezek? És mely bölcsesség az, ami néki adatott, hogy ily csodadolgok is történnek általa? Avagy nem ez-é az az ácsmester, Máriának a fia, Jakabnak, Józsnak, Júdásnak és Simonnak pedig testvére? És nincsenek-é itt közöttünk az Ő nőtestvérei is? És megbotrántkoztak Őbenne.” (Márk 6,2–3) „Találkozott Filep Nátánaellel, és mondta néki: Aki felől írt Mózes a törvényben és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát. És mondta néki Nátánael: Názáretből támadhat-é valami jó?” (Ján 1,46–47) „Feleltek [a szanhedrin tagjai Nikodémusnak], és mondták néki: Vajon te is galileus vagy-é? Tudakozódjál és lásd meg, hogy Galileából nem támadt próféta.” (Ján 7,52)

Az a jelképes ábrázolás, hogy a Messiás egyszersmind lesz „vesszőszál és gyökér”, Jézus személyiségének titkára utal. A Messiás Emberfiává lesz, kisgyermekké, aki felnő, mint a vesszőszál, mint az emberek gyermekei, de a valóságban ősatya, Dávid gyökere, azaz Teremtője is Ő, mint minden emberé is. Jézus „Dávid gyökere és ága” (Jel 22,16; vö.: Ésa 11,1. 10)

„A jövendölés megmondta, hogy Krisztus földből kiálló száraz gyökérnek fog tűnni. »Nem volt alakja és ékessége [tekintélyes, előkelő megjelenése, pontosabb fordítás szerint] – írja Ésaiás –, és néztünk rá, de nem volt ábrázata kívánatos. Utált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmaik férfiája, betegség ismerője, mint aki elől orcánkat elrejtjük, utált volt, és nem gondoltunk vele.«” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 87. o.)

A 3. versben foglalt kijelentés, mely szerint a Messiás „emberektől elhagyott és utált” lesz, részben Jézus szolgálata során teljesedett be, amikor sokan elfordultak tőle, mert nem felelt meg önző, földi elképzeléseiknek és reményeiknek (lásd: Ján 6,60. 66), legfőképpen azonban Jézus kereszthalálakor, amikor addig hűséges tanítványai is elhagyták (Ján 16,32; Mát 26,32). Úgy halt meg, hogy „senkije sem volt” (Dán 9,26).

Beteljesedett tehát, hogy a Megváltó próbakővé lett, egyesek hittek, mások pedig megütköztek benne. Erre mutatott rá Simeon Jézus bemutatásakor a templomban: „Megáldotta őket Simeon, és mondta Máriának, az Ő anyjának: Ímé, Ő vettetett sokaknak elestére és felátadására Izráelben, és jegyül, akinek sokan ellene mondanak. Sőt, a te lelkedet is áthatja az éles tőr, hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek.” (Luk 2,34–35)

3 Mi okozza az Úr Szolgájának szenvedéseit a valóságban?

Ésa 53,4–6 „Betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozta, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyultunk meg. Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, mindnyájan a magunk útjára tértünk, de az Úr mindnyájunk vétkeket Őreá vetette.”

Mát 8,16–17 „Az est beálltával hozzávittek sok ördögöset. Egy szóval kiűzte a tisztátalan lelkeket, és meggyógyított minden beteget, hogy beteljesedjék, amit Ésaiás próféta mondott, így szólván: Ő vette el a mi erőtlenségünket, és Ő hordozta a mi betegségünket.”

2Kor 5,21 „Mert azt, aki bűnt nem ismert, [Isten] bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.”

Ján 1,29 „Másnap látta János Jézust őhozzá menni, és mondta: Ímé Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!”

1Pét 2,24–25 „Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk, akinek sebeivel gyógyultatok meg. Mert olyanok voltatok, mint tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához.”

Az 5. vers első része pontos fordítás szerint így hangzik: „Átszúrták Őt a mi bűneink miatt.” Ez az ige megjövendöli tehát – több más ószövetségi próféciával együtt (lásd: Zsolt 22,17; Zak 12,10; 13,6. 7) – azt a módot is, ahogyan a Messiást megölik.

Jézus egész földi életében viselte a mi „betegségeinket és fájdalmainkat”, abban az értelemben is, hogy együtt érzett minden emberi testi-lelki szenvedéssel és nyomorúsággal, amely körülvette, és úgy is, hogy tulajdon testében, lényében hordozta a megromlott, bűnre hajló, erőtlen emberi természetet. Közvetlen tapasztalatból ismerte meg a kísértések okozta emberi szenvedést: „Mert amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” (Zsid 2,18)

A Getsemáne-kertől fogva, kihallgatásai alatt, és főképpen a kereszten mindez megtetéződött azzal, hogy bűneink isteni jogrend szerinti büntetését, az Atya bűneinket sújtó haragját, kárhoztató ítéletét is magára vette. Az Atyának is kimondhatatlan fájdalom volt Jézuson, szeretett Fián megbüntetni bűneinket, de mégis „mindnyájunk vétkét őreá vetette” azért, hogy megmentsen bennünket. Ezzel adta bizonyosságát, hogy úgy szeret bennünket, ahogy Fiát szereti, amint ezt Jézus is vallotta főpapi imájában: „Hogy megismerje a világ, hogy Te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettedél.” (Ján 17,23/b)

„Mindaddig elviselte a sértegetést, gúnyt, a szégyenteljes gyalázkodást, míg csak »sokan meg nem borzadtak láttán«, míg csak »alig volt emberi ábrázata«. Ki tudná megérteni a kereszten megnyilvánuló szeretetet!

Az angyalok serege csodálattal és megtört szívvel látta, hogy a menny fensége, a dicsőség koronájának tulajdonosa most töviskoronát visel, és sebektől vérző áldozat lett a feldühödött tömeg kezében, akiket Sátán tombolása tüzelt eszeveszett örületre. Nézzétek a türelmesen szenvedőt! Tövisszorosú a fején. Ömlik a vére a kihatott erekből... Semmi más rá nem vette volna Krisztust, hogy maga mögött hagyja megtisztelő helyzetét és dicsőséges állapotát a mennyben, hogy eljőjön ebbe a bűnös világba, hogy azok vegyék semmibe, azok nézzék le, azok utasítsák el, akiket megmenteni jött, végül pedig a kereszten szenvedjen, csakis az örök, megváltó szeretet, ami mindig is titok marad...

Volt-e valaha olyan szenvedés és mérhetetlen szomorúság, mint amelyet a haldokló Üdvözítő elviselt? Atyja súlyos neheztelésének tudata tette ennyire keserűvé a kelyhét. Nem a testi szenvedés vetett véget olyan gyorsan Krisztus életének a kereszten, hanem a világ bűneinek elviselhetetlen súlya és Atyja haragjának tudata. Az Atya dicsősége és fenntartó jelenléte magára hagyta Őt, a kétségbeesés sötétjének megsemmisítő terhe nyomorította halálra. Ez préselte ki sápadt, reszkető ajkáról a gyötrelmes kiáltást: »Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?«...

Kétségek gyötörték ekkor a haldokló Istenfiát. Nem látott semmit a sír kapuin túl. Nem tárta most elé ragyogó reménység, hogy majd győztesként fog kilépni a sírból, sem azt, hogy az Atya elfogadta áldozatát. A világ bűnének teljes borzalma nehezedett most rá az elképzelhető legnagyobb súllyal. Csak annyit tudott ebben a rettenetes sötétségben, hogy az Atya gyűlöli a bűnt, s a bűn büntetése a halál. Az a félelem kísértette, hogy a bűn annyira sértő az Atya szemében, hogy nem tud majd megbékülni Fiával... Krisztus azt érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor Isten kitölti rájuk haragjának kelyhét. A kilátástalan kétségbeesés, akár a halálbarang fojtogatja majd bűnös lelküket...

A világ minden gazdagsága sem elég, hogy akár egyetlen pusztulásba rohanó embert megmentsen. Ki mérhetné meg azt a szeretetet, melyet Krisztus érzett az elveszett világ iránt, amikor a kereszten függött a vétkezes emberek bűnei miatt? Ez a szeretet felmérhetetlen, végtelen. Krisztus bebizonyította, hogy a szeretet erősebb, mint a halál. Ezáltal valószínűleg meg az ember megváltását. Bár a legfélelmetesebb csatát vívta meg a sötétség hatalmával, mégis, ekkor is csak egyre erősebb és erősebb lett a szeretete...

Isteni Urunk emberré válása, megalázkodása és áldozata sokakban nem okoz megdöbbenést, nem rázza meg lelküket, nem tesz mélyebb benyomást életükre, mint Jézus vértanúinak halála. A vértanúk közül sokan lassú kínzással szenvedték el a halált. Másokat keresztre feszítettek. Mennyiben különbözik hát Isten szeretett fiának halála az ő haláluktól? Igaz, a legkegyetlenebb halállal halt meg a kereszten, de ami a testi kínokat illeti, mások is ugyanúgy megszenvedtek szeretetből Őérte. Miért volt akkor borzalmasabb Krisztus halála, mint bárki másé, aki az életét áldozta fel érte?

Ha Krisztus szenvedése csak testi kínokból állt, akkor nem volt gyötrelmesebb a halála, mint némelyik vértanúnak. A testi szenvedés azonban csak elenyésző része volt Isten szeretett Fia kínszenvedésének. Őrá a világ bűnei neheztedek, s Atyja haragjának tudata, amikor elviselte a megszegett törvényért járó büntetést. Ez törte meg isteni lelkét. Az sodorta Őt a végső gyötrelmekbe, hogy az Atya elrejtette előle arcát, az az érzés, hogy szeretett Atyja elhagyta. Azt a válaszfalat érezte át teljesen és élesen a Koponyák hegyének ártatlan, szenvedő embere, amelyet a bűn emel az Isten és az ember közé. A sötétség hatalmai telepedtek rá. Egyetlen reménység sem világította be előtte a jövőt...

Bár a gonosz angyalok ezrei szorították gyűrűjűnkbe Isten Fiát, a szent angyalok mégsem kaptak engedélyt arra, hogy harcba szálljanak velük. Nem kaptak engedélyt, hogy vigasztalják a lelkében gyötrődő Istenfiát... A vértanúk halálát nem lehet összehasonlítani Isten Fiának gyötrelmeivel.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek II., 207–215. o.)

4 Hogyan viselkedett Jézus kihallgatásai alatt és a kereszten, és mi volt ennek jelentősége megváltásunk szempontjából?

Ésa 53, 7–8 „Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mézárszékre vitetik, mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt, és száját nem nyitotta meg! A fogságból és ítéletből ragadtatott el, és kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágatott az élők földjéből, hogy népem bűnéért lett rajta vereség?!”

Mát 26,62–63/a „Felkelvén a főpap, mondta néki: Semmit sem felelsz-é? Micsoda tanúbizonyágot tesznek ezek ellened? Jézus pedig hallgatott.”

1Pét 2,21/b–23 „Krisztus is szenvedett érettetek, néktek példát hagyván, hogy az Ő nyomdokait kövessétek. Aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott, aki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan ítélőre.”

Csel 8,30. 32–35 „Filep azért oda futamodván, hallotta, amint az Éσαιás prófétát olvasta. És mondta: Vajon érted-é, amit olvasol?... Az írásnak helye pedig, melyet olvasott, ez volt: Mint juh vitetett mézárszékre, és mint a bárány az ő nyírója előtt néma, azonképpen nem nyitotta fel az Ő száját. Az Ő megaláztatásában az Ő ítélete elvétel, az Ő nemzetségét pedig kicsoda sorolja el? Mert elvétetik a földről az Ő élete. Felelvén pedig a komornyik Filepnek, mondta: Kérlek téged, kiről mondja ezt a próféta? Magáról-é, vagy más valakiről? Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az íráson, hirdette néki a Jézust.”

.....

.....

.....

.....

Gondoljuk meg: ha Jézus tiltakozott volna a vádak és a bántalmazás ellen, azzal megtagadta, visszautasította volna az önként vállalt helyettesítést. Néki, az ártatlannak úgy kellett elfogadnia a rá hulló gyaláztatot és ütleget, mintha megérdemelte volna. Ő, akinek sohasem kellett lelkiismereti vádat éreznie, és sohasem kellett emberek előtt szégyenkeznie egyetlen cselekedetért sem, nem igazolhatta, bizonyíthatta ártatlanságát.

A kárhozat büntetésének igen súlyos része az Isten törvényszéke előtti megállás, a feltáruult bűnök szégyenének viselése és az ítélethirdetés meghallgatása (lásd: Jel. 20,11–13). Ettől mentette meg Jézus mindazokat, akik benne bíznak, azáltal, hogy ártatlanul elviselte a kihallgatások és az ítélethirdetés borzalmas lelki-testi terhét, némán, tudatos helyettesítésként. Csakis az elveszett emberek iránti szeretet

adhatott erőt neki ehhez az ámulatra méltó magatartáshoz. Az a tudat erősítette mindezek elhordozásában, hogy ezáltal megment minket ugyanezekről a szenvedésektől, és ezáltal a megváltás tervét teljesíti, Atyja akarata szerint.

„Krisztus nagyon szenvedett a gonosz bánásmód és a sértegetések miatt. Azok kezéből és szájából, akiket Ő teremtett, és akikért végtelenül nagy áldozatot hozott, csak méltatlanságot kapott. Attól az ellentétől is szenvedett, mely szentségének tökéletessége és az emberi bűnök nagysága között volt. Az olyan emberek által való kihallgatása is, akik ellenségei voltak, nagy szenvedést jelentettek számára. Gyötrelmet okozott neki, hogy olyan emberek vették körül, akik Sátán uralma alatt állottak. Közben Krisztus tudta, hogy isteni hatalmával egy pillanat alatt a porba tudná sújtani kegyetlen kínzóit. Ez még nehezebbé tette számára a kihallgatás elviselését...

Törvényes ítéletet csak fényes nappal és a főtanács teljes ülésén hozhattak. Ennek ellenére elítélt gonosztevőként kezelték az Üdvözítőt ettől fogva, bűnözőként. A legaljasabb és leghitványabb embereknek adták át, hogy gonoszul bánjanak vele. A főpap palotája egy nyitott udvart zárt körül, amelyben a katonák és a sokaság tagjai gyülekeztek össze. Jézust ezen az udvaron át vitték az őrszobába. Menet közben mindenfelől azzal gúnyolták, hogy Isten Fiának tartja magát. Sajat szavait, hogy »meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljönni az égnek felhőiben« (Mát 26,64) kiabálták újra és újra gúnyosan a fülébe. Mialatt az őrszobában várakozott törvényes kihallgatására, senki sem oltalmazta meg Őt. A tudatlan, gyülevész nép tanúja volt annak a kegyetlenségnek, amellyel Jézust kezelték a főtanács előtt, és ezért megengedték maguknak is, hogy gyarló emberi természetüknek minden sátáni elemét kinyilatkoztassák. Krisztus méltóságteljes és Istenhez hasonló magatartása, viselkedése, szelídsége, ártatlansága, fenséges türelme, Sától született gyűlölettel töltötte meg a nép szívét...

Bűnözővel még soha nem bántak olyan embertelen módon, ahogy Isten Fiával. Jézus Krisztus szívét pedig mélységes bánat és sajgó fájdalom járta át...

Jézust, aki elalélt a fáradságtól és a testét borító sebektől, levitték a tornácról és az emberek szeme láttára megkorbácsolták. »A vitézek pedig elvitték Őt az udvar belső részébe, ami az őrház, és összehívták az egész

csapatot. Bíborba öltöztették Őt, tövisből font koszorút tettek a fejére, és elkezdték Őt köszönteni: Üdvözlégy zsidók királya! Verték a fejét nádszállal, köpdösték Őt, és térdet hajtva tisztelték.» (Márk 15,16–19)...

Csodáld, ó menny, és döbbenj meg, ó föld! Szemléld az elnyomót és az elnyomottat! Az örjöngő tömeg körülfogta a világ Üdvözítőjét. A csúfolódó és gúnyoló szavak összevegyültek az istenkáromlás közönséges szavaival. Az érzéketlen csöcselék Krisztus alacsony származására és alázatos életére tett gúnyos megjegyzéseket. Nevetségessé tették azt az állítását, mellyel az Isten Fia címet igényelte magának. A közönséges tréfálkozás és a sértően gúnyos szavak szájról szájra jártak.

Sátán vezette a kegyetlen csöcseléket az Üdvözítővel szemben tanúsított viselkedésében. Sátán célja az volt, hogy kiváltsa Krisztusból a megtorlást, a bosszút, s ha lehetséges, rávegye arra, hogy valamiféle csodatettel szabadítsa ki magát, és így megsemmisítse a megváltás tervét. Csak egyetlen folt támadjon Krisztus emberi életén, emberi lényének csak egyetlen kudarca következzen be, és Isten Báránya tökéletlen áldozattá válik, az emberi nemzedék és a világ megváltása pedig meghiúsult volna. Krisztus azonban, aki egyetlen parancsszavával mennyei seregeket rendelhetett volna saját védelmére, aki rémületbe kergethette volna a csöcseléket és isteni fensége felvillantásával eltávolíthatta volna szeme elől, tökéletes higgadsággal viselte el a legbrutálisabb sértéseket és erőszakosságot is. Krisztus ellenségei csodát követeltek istensége bizonyítékaként. Sokkal nagyobb bizonyítékban lett részük, mint amekkorát kerestek. Amiképpen Krisztus kínzóit kegyetlenségük az emberiség szintje alá, a Sátán hasonlatosságára aljasította le, úgy Krisztust szelíd-sége és türelme az emberi nemzetség fölé emelte, és bizonyította Istennel való rokonságát... Nagy volt Sátán haragja, mikor azt látta, hogy mindaz a jogtalanság és durva bánásmód, ami az Üdvözítőt érte, a legkisebb zúgolódnást sem kényszerítette ki szájából.” (Ellen G. White: Jézus élete, 604., 612–613., 640–641. o.)

A 8. vers első részének fordítása nem teljesen pontos, illetve érthető számunkra. Csel 8,33 is másképpen idézi. Pontosított fordításban így hangzik ez a részlet: „Fogság és ítélet nélkül hurcolták el.” (Utalás a törvénytelen eljárásra Jézus elítéltetésekor.) „És az Ő nemzetségét kicsoda sorolja el?” (Utalás Jézus személyének titkára, öröktől fogva való származására.)

5 Milyen jellegzetes mozzanatot jövendőlnék meg Jézus temetését illetően a prófécia ezután következő sorai? Miképpen hangzik el ismételen a tanúságtétel Isten Báránya szeplőtlen büntelenségéről is?

Ésa 53,9 „A gonoszok közt adtak sírt néki, és a gazdagok mellé jutott kínos halál után. Pedig nem cselekedett hamisságot, és álnokság sem találtatott szájában.”

Luk 23,50–53 „Ímé egy ember, kinek József volt a neve, tanácsbeli, jó és igaz férfiú, aki nem volt részes azoknak tanácsában és cselekedetében, Arimathiából, a zsidók városából való, aki maga is várta az Isten országát, odamenvén Pilátushoz, elkérte Jézus testét.”

Ján 19,38–42 „Ezek után pedig kérte Pilátust az arimathiai József (aki Jézus tanítványa volt, de csak titokban, a zsidóktól való félelem miatt), hogy levehesse Jézus testét. Megengedte Pilátus. Elment azért, és levette Jézus testét. Eljött pedig Nikodémus is (aki éjszaka ment először Jézushoz), hozván mirhából és áloéból való kenetet, mintegy száz fontot. Vették azért Jézus testét, begöngyöltették lepedőkbe illatos szerekkel együtt, amint a zsidóknál szokás temetni. Azon a helyen pedig, ahol megfeszítettett, volt egy kert, és a kertben egy új sír, amelybe még senki sem helyeztetett. A zsidók péntekje miatt azért, mivelhogy az a sír közel volt, abba helyezték Jézust.”

1Pét 2,21–22 „Mert arra hívatatok el, hiszen Krisztus is szenvedett érettetek, néktek példát hagyván, hogy az Ő nyomdokait kövessétek, aki bünt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott.”

Jézus megaláztatása csak halála pillanatáig tartott. Megdicsőülése már temetésénél kezdődött, amikor két zsidó főember – aki eddig nem

vallotta Őt nyíltan tanítványának – a legnagyobb tisztelettel és részvétellel, a gazdagoknak és nagyoknak kijáró kegyelettel temette el Őt a gonosztevők sírja helyett, ahová került volna.

„Krisztus holtteste nagyon drága volt tanítványai számára. Méltó, megtisztelő módon szerették volna eltemetni, de nem tudták, miként végezzék el. Jézust hamisan vádolták meg a római hatalom elleni lázadás büntettségével, ezért ítélték kereszthalálra. Azok számára, akiket ezért az árulásért ítélték halálra, különleges, a gonosztevők számára fenntartott temetkezési helyet jelöltek ki. János, a szeretett tanítvány a galileai asszonyokkal együtt a keresztnél maradt. Nem hagyhatták, hogy Uruk holttestével az érzéketlen római katonák foglalkozzanak kénytelen-kelletlen, és egy tisztességtelen sírba temessék el. Ezt azonban nem tudták megakadályozni. A zsidó hatóságoktól semmi kedvezményt nem kaptak, és Pilátusra sem volt befolyásuk.

Ebben a szükséghelyzetben arimathiai József és Nikodémus sietett a tanítványok segítségére. Mindketten tagjai voltak a szanhedrinnek – a főtanácsnak –, és Pilátussal is ismeretségben voltak. Mindketten jómódú és befolyásos emberek voltak. Úgy határoztak, hogy Jézus testének megtisztelő temetésben kell részesülnie. József merészen elment Pilátushoz, és elkérte tőle Jézus testét... Pilátus teljesítette József kérését...

Nikodémus mirha és aloé drága keverékét teremtette elő és hozta el... Krisztus holttestének bebalzsamozására. A legtekintélyesebbek sem részesülhettek volna egész Jeruzsálemben nagyobb tiszteletben halálukban. A tanítványok megdöbbenek, amikor látták, hogy ezeknek a jómódú főembereknek éppen úgy szívügyük volt Uruk temetése, mint nekik... Ők meg tudták tenni halott Mesterükért azt, aminek megtétele lehetetlen volt a szegény tanítványok számára.” (Ellen G. White: Jézus élete, 681–682. o.)

Az ép, hibátlan páskabarányok a büntelen helyettes áldozatot, Jézust jelképezték, mint Isten Bárányát.

„Ő bünt nem ismert. Ő volt a szeplőtlen Bárány. Ha Sátán bűnbe tudta volna vinni kísértéseivel akár csak a legkisebb mértékben is, ő taposott volna az Üdvözítő fejére. Így azonban csak a sarkát mardoshatta. Ha Sátán Krisztus fejére tapos, az emberiség elveszett volna. Isten haragja hárult volna Jézusra éppúgy, mint Ádámra.” (Ellen G. White: Signs of the Times, 1898. június 9.)

6 Hogyan szól a prófécia Jézus áldozatának dicsőséges eredményeiről?

Ésa 53,10–12 „Az Úr akarta Őt megrontani betegség által, hogyha önlelkét áldozatul adja, magot lát, napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az Ő keze által jó szerencsés lesz. Mert lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik. Ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket Ő viseli. Azért részt osztok néki a nagyokkal, és zsákmányt a hatalmasokkal oszt, mivelhogy életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott, pedig Ő sokak bűnét hordozta, és a bűnösökért imádkozott!”

Az „önlelkét áldozatul adja” kifejezés Jézus áldozatának önkéntességére utal ismét. Élete volt önmagában, önként tette le azt halála pillanatában, önként szolgáltatta ki magát a halál hatalmának (Ján 10,17–18).

A „napjait meghosszabbítja” kifejezés Jézus feltámadására utal.

Csodálatos kijelentés, hogy Jézus sohasem bánja meg áldozathozatalát, lelke „megalégszik”, és örülni fog megváltottai sokaságát szemlélve. Dicsőséges visszatérése, illetve az ezeréves időszak után „zsákmányt oszt”, azaz megigazított tanítványainak visszaadja elvesztett birtokukat, a Sátán kezéből kiragadott és újjáteremtett földet.

Az utolsó mondat bizonyára Krisztus közbenjáró szolgálatára utal, arra, hogy Ő ma is hordozza bűneinket, küzdelmeinket, és imádkozik értünk. (Róm 8,34; Zsid 7,25) Így lesz ez egészen a megváltási terv végső diadaláig.

„ÚJ EGET ÉS ÚJ FÖLDET TEREMTEK”

Olvassuk el előzetesen Ésaías könyve 62–66. fejezetét!

1 Milyen csodálatos ígéretek szólnak a megváltottaknak? Mit tesz Isten értük, hogyan teszi alkalmassá őket örökségük, az újjáteremtett föld elnyerésére?

Ésa 62,1–7. 10–12 „Sionért nem hallgatok, és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg felderül mint fényesség az Ő igazsága, és szabadulása mint a fáklya tündököl. Meglátják a népek igazságodat, minden király dicsőségedet, és új nevet adnak néked, amelyet az Úr szája határoz meg. Leszel dicsőség koronája az Úr kezében, és királyi fejdísz Istened kezében. Nem neveznek többé elhagyottoknak, földedet sem nevezik többé pusztának, hanem így hívnak: én gyönyörűségem, és földedet így: férjhez adott; mert az Úr gyönyörködik benned, és földed férjhez adatik. Mert amint elveszi a legény a szüzet, akként vesznek feleségül téged fiaid, és amint örül a vőlegény a menyasszonynak, akként fog néked Istened örülni.

Kőfalaidra, Jeruzsálem, őrizőket állítottam, egész nap és egész éjjel szüntelen nem hallgatnak; ti, kik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok! Ne hagyjatok nyugtot néki, míg megújítja és dicsőségessé teszi Jeruzsálemet e földön... Menjetek át, menjetek át a kapukon, készítsétek a nép útját, töltsétek, töltsétek az ösvényt, hányjátok el a köveket, emeljetez zászlót a népek fölé. Ímé, az Úr hirdette mind a föld határáig: Mondjátok meg Sion leányának, ímé, eljött szabadulásod, ímé, jutalma vele jó, és megfizetése őelőtte! Hívják őket szent népnek, az Úr megváltottainak, és téged hívnak keresett és nem elhagyott városnak.”

Számba venni is nehéz a felsorolt ígéretek gazdagságát. Itt valóban a végtelen szeretet Istene szólal meg, aki szeretetéből fakadóan szüntelenül és bőkezűen adni, áldani kíván.

Az ígéretek mellett azonban az is nyilvánvaló ebből a szakaszból, hogy Isten fáradozik azért, hogy adhasson. Igazsága ugyanis „megfogja” adni akaró, szerető kezét. Ezért „nem hallgat, nem nyugszik” addig, amíg fel nem derül, mint fényesség az Ő igazsága, az Ő jelleme az övéiben, míg meg nem szabadítja népét annak bűneiből (vö.: Mát 1,21). Ebben a munkában munkatársakat keres és hív. Lelki órállókat, akik hozzá hasonlóan nem nyugszanak bele emberi életek nyomorúságába és elveszett voltába (vö.: Jer 8,18. 22), hanem szívügyükké tették „Jeruzsálem megújítását”.

„Mind az Ő-, mind az Újszövetség felhasználja a házassági kapcsolatot a Krisztus és népe között fennálló gyengéd és szent egység szemléltetésére. Az esküvői szertartás öröme előremutat arra a boldog napra, amikor menyasszonyát hazaviszi Atyja házába, és a megváltottak a Megváltóval együtt ülnek le a Bárány menyegzői vacsorájához. Így szól: »Amint örül a vőlegény a menyasszonynak, akként fog néked Istened örülni... Nem neveznek többé elhagyatottnak... hanem így hívnak: én gyönyörűségem... mert az Úr gyönyörködik benned.« (Ésa 62,5. 4) »Örül terajtd örömmel, hallgat az Ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.« (Sof 3,17) Amikor János apostol mennyei dolgok látomását kapta, így írt: »És hallottam mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Alleluja! Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható. Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az Ő felesége elkészítette magát... Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak.« (Jel 19,6– 7. 9)» (Ellen G. White: Jézus élete, 118. o.)

A 40. fejezethez hasonlóan (40,3–5) ebben a fejezetben is felhangzik a felszólítás az „útkészítésre” (62,10–11). Mindenkinék személyes lelki előkészületeket kell tennie annak érdekében, hogy a „szent néphez, az Úr megváltottai” közé tartozhasson.

Milyen sokatmondó, milyen vigasztaló ígélet: „Nem neveznek többé elhagyatottnak, és földedet sem nevezik többé pusztának, hanem így hívnak: én gyönyörűségem” (62,4). *„Akkor a megváltottak üdvözölni fogják azt az otthont, amelyet Jézus készített számukra. Nem a föld elvetemült lakói lesznek a társaik ebben az országban, nem a hazug, bálványimádó, tisztátalan és hitetlen emberekkel élnek majd együtt azon a földön, hanem azokkal, akik legyőzték az Ellenséget, és akik Isten kegyelme által tökéletes jellemre tettek szert. Minden bűnre való hajlam, minden tökéletlenség, ami itt a földön kínozza őket, eltávolított Krisztus vére által, és részeseivé válnak Krisztus csodálatos dicsőségének, ami meghaladja a nap fényességét. De az erkölcsi szépség, az isteni jellem tökéletessége, amely belőlük sugárzik, a külső dicsőséget is felülmúlja. Mint hiba és szeplő nélkül valók állnak a nagy fehér trón előtt, osztozva az angyalok méltóságában és kiváltságaiban.”* (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 109. o.)

2 Mi előzi meg az újjáteremtett föld birtokbavételét? Milyen árat fizet érte Isten, aki „a világ megalapítása óta készíti”(Mát 25,34) ezt számunkra?

Ésa 63,1–5. 7–9 „Ki ez, aki jön Edomból, vörös ruhákban Boczrából, aki ékes öltözetében, ereje sokaságában büszke? Én, aki igazságban szólok, elégséges vagyok a megtartásra. Miért vörös öltözeted, és ruháid, mint a bornyomó ruhái? A sajtót egyedül tapostam, és a népek közül nem volt velem senki, és megtapodtam őket búsulásomban, és széttapodtam őket haragomban. Így freccsent vérük ruháimra, és egész öltözetemet bekevertem. Mert igazságszolgáltatás napja volt a szívemben, és megváltottaim esztendeje eljött. Körültekintettem és nem volt segítő, s álméltkodtam, és nem volt gyámolító, és segített nékem karom, és haragom gyámolított engem!

Az Úr kegyelmességeiről emlékezem, az Úr dicséreteiről mind aszerint, amit az Úr velünk cselekedett. Az Izráel házához való sok jóságáról, amelyet velük cselekedett irgalma és kegyelmének sokasága szerint. Ő mondta: Bizony az én népem ők, fiak, akik nem hazudnak, és lett nekik Megtartójuk. Minden szenvedésüket Ő is szenvedte, és orcájának angyala megszabadította őket,

szeretetében és kegyelmében váltotta Ő meg őket, felvette és hordozta őket a régi idők minden napjaiban.”

Az újjáteremtett föld birtokbavételét megelőzi a bűn történelme, amelyet Isten „végigszenvedett”, illetve szenved, hiszen „minden szenvedésüket Ő is szenvedte” (63,9). Szeretetéből és együttérzéséből fakadóan Ő is átéli, átérzi a bűn tengernyi nyomorát. Ezt az árat is megfizette a megváltási terv diadalmas győzelméért. Az „orcájának Angyala” kifejezés Jézusra mint az Atya küldöttére utal az egész ószövetségi történelem során.

Ugyanez a megtartásra elégséges Megváltó (vö. 2Kor 12,9) szólal meg az 1. versben, aki azonban ezúttal ítéletet gyakorol azok felett, akik nem vették igénybe az általa felkínált kegyelmet életük megváltoztatása érdekében, s ezáltal Isten ellenségeivé lettek (Edom). A vértől vörös ruha és a borsajtó a kegyelmet visszautasítók élethez való jogának visszavonását jelképezik (vö.: Jel 14,19–20).

E helyen is csodálhatjuk a Biblia tömörségét. Olvashatunk itt a bűn elleni harchoz szükséges kegyelmét felajánló Megváltóról, aki egyúttal megtisztítja a földet bűntől és bűnöstől egyaránt, hogy elhozhassa az új eget és az új földet, amelyben igazság lakozik (2Pét 3,3). Egy felvillanás erejéig azonban abba is betekintést nyerhetünk, hogy hogyan válhatott Ő mindenre elégséges Megtartóvá: „A sajtót egyedül tapostam, és a népek közül nem volt velem senki.” (63,3)

„[A Getsemáne-kertben]Jézus, miután döntött [hogy bármi áron is, de megmenti az embert], a földre esett, mintha meghalt volna. Később ismét felemelkedett. Vajon hol voltak most tanítványai, hogy kezüket gyengéden Mesterük feje alá tegyék és megmossák homlokát, ábrázatát, amely valóban rútabb volt most, mint az emberek fiaié? Az Üdvözítő egyedül taposta a szőlőprést és az emberek közül nem volt senki sem vele (vö.: Ésa 63,3). Isten együtt szenvedett Fiával. Az angyalok látták az Üdvözítő kínszenvedését. Látták, hogy az Urat a sátáni erők légiói vetették körül, és emberi természete összecsuklott az iszonyú szenvedés súlya alatt. A mennyben néma csend volt. Ha a halandók láthatták volna az

angyalok seregének megdöbbenését, amikor néma fájdalommal figyelték, hogy az Atya miként különíti el szeretett Fiától világossága, szeretete és dicsősége sugarait, akkor jobban megértenék, hogy Isten szemében milyen ellenszenves és gyűlölt valami a bűn... Isten tette sátorává a sötétséget, és ez a sötétség eltakarta dicsőségét az emberek szemei elől. Isten és szent angyalai a kereszttel együtt voltak. Az Atya Fiával volt. Jelenlétét mégsem nyilvánította ki. Ha dicsősége elővillant volna a felhőből, akkor minden emberi szemtanú megsemmisült volna. Ebben a félelmetes órában az Atya nem vigasztalta meg jelenlétével Krisztust. Jézus egyedül taposta a szőlőprést, és az emberek közül senki sem volt vele... Krisztus, a bűnök elhordozója, eltűrte az isteni igazság haragját, és éretted maga lett bűnné. »Mert azt, aki bünt nem ismert, bűnné tette érettünk.« (2Kor 5,21)» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 596–597., 661–663. o.)

3 Hogyan szólal meg az alábbi imádságban a végső és teljes megváltás utáni vágyakozás? Mit tartalmaz az igaz imádság?

Ésa 64,1–8 „Ó, vajha megszakasztnád az egeket és leszállnál, előtted a hegyek elolvadnának, mint a tűz meggyújtja a rőzsét, a vizet a tűz felforrálja, hogy nevedet ellenségeidnek megjelentsd, hogy előtted reszkessenek a népek. Cselekednél rettenetes dolgokat, amiket nem vártunk, leszállnál, és előtted a hegyek elolvadnának. Hiszen öröktől fogva nem hallottak, és fülükbe sem jutott, szem nem látott más Istent tekívuled, aki így cselekszik azzal, aki Őt várja. Elébe mégy annak, aki örvend és igazságot cselekszik, akik útjaidban rólad emlékeznek. Íme, Te felgerjédtél, és mi vétkeztünk, régóta így vagyunk, megtartatunk-e? Mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan és mint megfertőztetett ruha minden igazságunk, és elhervadtunk, mint a falomb mindnyájan, álnokságaink, mint a szél, hordtak el bennünket! S nem volt, aki segítségül hívta volna nevedet, aki felserkenne és beléd fogóznék, mert arcodat elrejtetted tőlünk, és álnokságainkban minket megolvasztottál. Most pedig, Uram, Atyánk vagy Te, mi sár vagyunk és Te a mi alkotónk, kezed munkája vagyunk mi mindnyájan. Ó, ne haragudj Uram felettébb, és ne emlékezzél meg mindörökké álnokságainkról! Íme, lásd, kérünk, mindnyájan a Te néped vagyunk.”

Milyen őszinte, alázatos és szívből jövő imádságot tartalmaz ez a fejezet! Kétségtelenül az Ószövetség egyik „mintaimádsága”. Milyen pontos Isten-ismeretről és – ami talán még fontosabb – önismeretről tesz tanúságot! Megfogalmazódik benne a Megváltó eljövetele utáni buzgó vágyakozás (1–2), Isten „minden ismeretet felülhaladó” (Eféz 3,19) szeretetének (3–4), a bűnös emberi természet hatalmának, az önmegváltás képtelenségének (5–6), a Teremtő–teremtmény közötti viszony és távolság elismerése, és ezen az alapon az alázatos segítségül hívás (7–8).

„Áltathatjuk magunkat, mint Nikodémus, hogy életünk tisztességes, jellemünk hibátlan, azt gondolván, nincs szükségünk olyan megalázkodásra, mint egy közönséges bűnösnek. De amikor a Krisztustól származó fény a lelkünkbe világít, akkor meglátjuk majd, mennyire tisztátalanok vagyunk. Felfedezzük indítékaink önző voltát, meglátjuk, hogy az Istennel szembeni ellenségeskedés életünk minden eddigi cselekedetét megfertőzte. Belátjuk, hogy a saját igazságunk valóban csak olyan, mint a szennyes, rongyos öltözet (Ésa 64,5), és egyedül csak Krisztus vére tisztíthat meg bennünket a bűn romlottságától. Egyedül Ő újíthatja és nyithatja meg szívünket, hogy ismét hasonlökká legyünk Őhozá.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 26. o.)

4 Milyen alapon, illetve milyen eseményt követően dől el az, hogy kik nyerik el az örök életet?

Ésa 65,6–16 „Íme, felíratott előttem: nem hallgatok, csak ha előbb megfizetek, megfizetek keblükben. Vétkeitekért és atyáitok vétkeiért mind együtt, szól az Úr, akik hegyeken tettek jó illatot, és halmokon csúfoltak meg engem, és visszamérem először jutalmukat keblükre.

Így szól az Úr: Mint amikor mustot lelnek a fűrtben, ezt mondják: ne veszítsd el, mert áldás van benne, ekként cselekszem szolgálaimért, és nem veszítek el mindent! Nevelek Jákóbból magot

és Júdából, aki hegyeimnek örököse legyen, és bírják azt választottaim, és szolgálaim lakjanak ott! Lesz Sáron nyájak legelőjévé, és Ákhor völgye barmok fekvőhelyévé népem számára, amely engem keresett.

Ti pedig, akik az Urat elhagytátok, akik szent hegyemről elfeledkeztetek, ti, kik Gádnak asztalt készítettetek, és Meninek italáldozatot töltötök, titeket én a kard alá számlállak, és mindnyájan leborultok megöletésre, mert hívtalak és nem feleltetek, szóltam és nem hallottátok: a gonoszt cselekedtetek szemeim előtt, és amit nem szerettem, azt választottátok.

Azért így szól az Úr Isten: Íme, szolgálaim esznek, ti pedig éheztek, íme, szolgálaim isznak, ti pedig szomjúhoztok, íme, szolgálaim örvendeznek, de ti megszegyenültök! Íme, szolgálaim vigadnak szívük boldogságában, és ti kiáltani fogtok szívetek fájaldalmában, megtört lélekkel jajgatni fogtok. Átok gyanánt hagyjátok itt neveteket az én választottaimnak, és megöl titeket az Úr Isten, és szolgálait más névvel nevezi, hogy aki magát áldja e földön, áldja magát az igaz Istenben, és aki esküszik e földön, esküdjék az igaz Istenre, mert elfeledtetek a régi nyomorúságok, elrejtettek szemeim elől.”

.....

.....

.....

.....

„»Egy emlékkönyv iraték« az Úr előtt, amelyben feljegyzik azok jó cselekedeteit, »akik félik az Urat és becsülik az Ő nevét« (Mal 3,16). Hitből mondott szavaikat és szeretetből fakadó tetteiket nyilvántartják a mennyben. Nehémiás erre hivatkozik, amikor ezt mondja: »Emlékezzél meg énrólam, én Istenem... és ne engedd, hogy eltöröltessenek az én jótéményeim, melyeket cselekedtem az én Istenem házával« (Neh 13,14). Az emlékezés könyve minden igaz tettet halhatatlanná tesz. Minden legyőzött kísértést, minden leküzdött bűnt, minden kedves, részvételtjes szót híven feljegyez a krónika. E könyvek minden áldozatot, Krisztusért

elviselt szenvedést és fájdalmat megörökítenek. A zsoltáríró ezt mondja: »Bujdosásomnak számát jól tudod: szedd tömlődbe könnyeimet! Avagy nem tudod-é azoknak számát?« (Zsolt 56,9)

A bűnökről is feljegyzés készül: »Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.« »Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.« A Megváltó így szólt: »A te beszédeidből ismeretel... hamisnak.« (Préd 12,16; Mát 12,36–37) A titkos szándékok és indítékok is bekerülnek a tévedhetetlen nyilvánartartásba, mert Isten »megvilágítja a sötétség titkait, és nyilvánvalóvá teszi a szívek szándékait« (1Kor 4,5). »Ímé, felíratott előttem... megfizetek... vétkeitekért és atyáitok vétkeiért mind együtt, szól az Úr.« (Ésa 65,6–7)

Isten minden cselekedetet megvizsgál, és e tettek a mennyei könyvekben hűségéről vagy hűtlenségről tanúskodnak. Minden név mellett félelmetes pontossággal tüntetnek fel minden helytelen szót, minden önző tettet, minden teljesítetlen feladatot, minden titkos bűnt, minden ravasz képmutatást. A semmibe vett mennyei intéseket és dorgálásokat, az elfecsérelt pillanatokat, a kihasználatlan alkalmat, a jó vagy rossz befolyást és messzeható következményeit, a nyilvánartartást vezető angyal mindezt feljegyzi...

A könyvek megnyílnak az ítéletkor, és Isten megvizsgálja azok életét, akik hittek, illetve hisznek Jézusban. Védőügyvédünk a föld első lakóitól kezdve minden nemzedékben élők ügyét felhossa; és a sort az élőkkel zárja. Minden név szóba kerül; minden ügyet alaposan megvizsgálják. Isten számos nevet elfogad, másokat elutasít. Azok nevét, akiknek meg nem bánt és el nem rendezett bűneit őrzi a mennyei nyilvánartartás, Isten kitörli az élet könyvéből, és az emlékezés könyve jótetteiket sem tartja tovább számon. Az Úr kijelentette Mózesnek: »Aki vétkezett ellenem, azt törölöm ki az én könyvemből« (2Móz 32,33). Ezékiel próféta pedig ezt mondja: »Ha az igaz elhajol az ő igazságától, és gonosztságot cselekszik... semmi igazságairól, amelyeket cselekedett, emlékezés nem lesz.« (Ezék 18,24)...

A földi törvényszékek döntései iránt tanúsított legnagyobb érdeklődésünk is csak halvány árnyéka annak az érdeklődésnek, amit a mennyei törvényszék tanúsít, amikor az élet könyvébe bejegyzett neveket az egész föld Bírója megvizsgálja. Mindazok bűneire, akik a Krisztus vérébe

vetett hit által győztek, a mennyei Közbenjáró bocsánatot igényel, hogy visszajuthassanak édeni otthonukba, és megkoronázott társaikkal ők is »az előbbi hatalom« (Mik 4,8) örökösei lehessenek.» (Ellen G. White: Kor-szakok nyomában, 428–431. o.)

5 **Hogyan érzékelteti számunkra Isten ígérete azt, „amit szem nem látott, fül nem hallott, emberi szív meg sem gondolt, amit Isten készített az Őt szeretőknél” (1Kor 2,9)?**

Ésa 65,17–25 „Mert íme, új egetek és új földet teremtek, és a régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak. Hanem örüljétek és örvendjétek azoknak mindörökké, amelyeket én teremtek, mert íme, Jeruzsálemet vigassággá teremtem, és az ő népét örömmé. Vigadok Jeruzsálem fölött, és örvendek népem fölött, és nem hallatszik többé abban siralomnak és kiáltásnak szava!

Nem lesz ott többé csupán néhány napot ért gyermek, sem vénember, aki napjait be nem töltötte volna, mert az ifjú száz esztendőskorában hal meg, és a bűnös száz esztendőskorában átkoztatik meg. Házakat építenek, és bennük lakoznak, szőlőket plántálnak, és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építenek, hogy más lakjék benne, nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt, mert mint a fáké, oly hosszú lesz népem élete, és kezeik munkáját elhasználják választottaim. Nem fáradsz hiába, nem nemzenek a korai halálnak, mivel az Úr áldottainak magva ők, és ivadékaik velük megmaradnak.

Mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek, és én már meghallgattam. A farkas és bárány együtt legelnek, az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik, és a kígyónak por lesz az ő kenyere. Nem ártnak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén, így szól az Úr.”

Ez az igeszakasz felvet néhány kérdést, amelyek tisztázást kívánnak. Ehhez a legfontosabb szempont az, hogy ezek az üzenetek elsődlegesen Izráelre vonatkoztak, amennyiben a babiloni fogságból történő visszatérésük után betöltik Isten velük kapcsolatos elgondolásait. Mivel ezt elmulasztották, ezért ezek az ígéretek átöröklődnek a hívő maradékra, és csak az új földön teljesednek be, ott azonban értelem-szerűen már csak a lényegük, illetve lelki vonatkozásaik lesznek érvényben. Tehát a leírást elsődlegesen a helyi viszonyok között kell értelmezni, és csak másodlagos értelemben vonatkozik az újszövetségi írók által bemutatott eljövendő életre. Amennyiben ezt az értelmezési elvet követjük, az igeszakasz nem jelent semmilyen problémát. Ha azonban megkíséreljük valamennyi részletét az eljövendő éj égre és új földre alkalmazni, akkor számos nehézséggel kell szembenéznünk:

- 65,20 szerint a halál még jelen van, holott János ennek ellenkezőjéről ír Jel 21,4-ben.

- 65,23 szerint úgy születnek gyermekek, mint a földön, Jézus erről másként szól Luk 20,35-ben.

- 66,23–24 szerint Isten tisztelői látni fogják azok holttesteit, akik vétkeztek, míg Jel 20–22 szerint a tűz teljesen megtisztítja a földet, mielőtt az a megváltottak otthonává lenne, és „semmi elátkozott nem lesz többé” (Jel 22,3).

A szóban forgó ígéretek tehát elsődlegesen a testi Izráelre vonatkoztak, Ábrahám test szerinti leszármazottaira, és országukra Palesztina földjén. A babiloni fogság előtt és után Isten sok kijelentést adott arról, hogy súlyos fenyítéket kell alkalmaznia a választott nép bűnei miatt, rájuk kell bocsátania a fogság nyomorúságát, de ha ennek nyomán szívből megtérnek és betöltik küldetésüket, csodálatos felvirágzás következik be az Ő kegyelme és áldása folytán.

Az Ésaiás próféciájában foglalt ígéretek arról szólnak, hogy ha Isten parancsolatait minden tekintetben – vallási, erkölcsi, egészségügyi vonatkozásban egyaránt – maradéktalanul megtartják, akkor ennek természetes következményeként meghosszabbodik a nép átlagéletkora, és megszűnik a csecsemőhalandóság. Az a részlet, hogy az „ifjú száz esztendőskorában hal meg, és a bűnös száz esztendőskorában átkoztatik meg”, azt jelenti, hogy ha valaki száz éves korában meghal, vagy súlyos bűn miatt száz éves korában halálra ítélik, akkor ez úgy

minősül, hogy még fiatalon veszett el. A 22–23. vers alábbi részlete tanúsítja, hogy erről van szó: „mint a fáké, olyan hosszú lesz népem élete... nem nemzenek a korai halálnak.” Hasonló ígérettel találkozunk Zakariás próféta könyvében is: „Agg férfiak és agg nők ülnek majd Jeruzsálem utcáin és kinek-kinek pálca lesz kezében a napok sokasága miatt.” (8,4)

Mivel azonban a babiloni fogság utáni pozitív reformáció (Ezsdrás, Nehémiás idején) csak rövid életű volt, és hamarosan minden elfajult egy farizeusi, legalista, törvényeskedő vallásosság irányába, ezek az ígéretek nem teljesezhettek be Izráel vallási közössége körében, a fogság után újra helyreállított Júda országában. Az összes, „Izráel felvirágzására vonatkozó prófécia” feltételes természetű volt, teljesehdésük a megtérés, az engedelmesség feltételéhez kötve (vö.: 5Móz 28,1–2).

Az ígéretek ugyanakkor mégsem hiúsultak meg a nép engedetlen-sége miatt. Örökli azokat a lelki Izráel, az újszövetségi hívő nép, és teljesehdésük az új földre halasztódik, természetesen az új föld körülményeinek megfelelően. Erről tanúskodik az, hogy a 17. verset szó szerint idézi Jel 21,1.

„Amikor a föld szépségét érzékeljük és élvezzük, gondoljunk az eljövendő világra, amelyben ismeretlen lesz a bűn és a halál mételye, ahol az átoknak az árnyéka sem látszik többé a természet arculatán. Rajzolódjék ki bennünk egy kép a megváltottak eljövendő otthonáról, és gondoljunk arra, hogy a valóság a legragyogóbb képzeletnél is dicsőségesebb lesz. A természetben fellelhető sokféle isteni ajándék csak halvány visszfénye a mennyei dicsőségnek.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 74. o.)

„Sokan, attól félve, hogy az eljövendő örökség túlságosan anyagi jelle-gűnek tűnik, azokat az igazságokat is elspiritualizálják, amelyek otthonukként emlegetik örökségünket. Krisztus – amint tanítványainak ígérte – azért ment el, hogy Atyja házában lakóhelyet készítsen számukra. Akik hisznek Isten Igéjének tanításaiban, azok tudnak a mennyei lakóhelyek-ről. De még »szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik Őt szeretik« (1Kor 2,9). Az emberi nyelv alkalmatlan arra, hogy megfogalmazza az igazak jutalmát. Csak azok fogják tudni, hogy milyen, akik meglátják. Véges elme képtelen fel-fogni, hogy milyen dicsőséges lesz a mennyei Éden. A Biblia »házának« nevezi a szentek örökségét (Zsid 11,14–16). Ott a mennyei Pásztor élő

vizek forrásaikhoz vezetni nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Ott kiapadhatatlan, kristálytisza vízforrások fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyen az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép otthonra talál.

»Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban.« »Nem hallatszik többé erőszakétel földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget.« »Házakat építenek, és bennük lakoznak, és szőlőket plántálnak, és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építenek, hogy más lakjék benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt... Kezeik munkáját elhasználják választottaim.« (Ésa 32,18; 60,18; 65,21–22)

Ott »örvend a pusztaság és a kietlen hely, örül a pusztaság és virul, mint őszike«. »A tövis helyén ciprus növekedik, és bogáncs helyett mirtusz növekedik.« »Lakozik a farkas a báránnyal, és a párdúc a kecskefűvel fekszik... és egy kisgyermek őrzi azokat.« »Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén« – mondja az Úr (Ésa 35,1; 55,13; 11,6. 9). Fájdalom nem férközhet a menny légkörébe. Ott nem lesz könny, sem gyászmenet, sem gyászszalag. »Halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás... mert az elsők elmúltak.« »Nem mondja a lakos: beteg vagyok! A nép, amely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer.« (Jel 21,4; Ésa 33,24)» (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 599–601. o.)

6 Milyen további betekintést nyújt még a prófécia az örökkévalóság világába? Milyen távlatokat nyit meg előttünk a szombatünneplést illetően?

Ésa 66,22–23 „Mert mint az új egek és az új föld, amelyeket én teremtek, megállnak énelőttem, szól az Úr, azonképpen megáll a ti magvatok és nevetek. Lesz, hogy hónapról hónapra és szombatról szombatra eljön minden test engem imádni, szól az Úr.”

„Isten arra tanít, hogy jöjjünk össze házában a tökéletes szeretet gyakorlására. Ez majd előkészíti a föld lakosait azokra a lakóhelyekre, melyek miatt Krisztus eltávozott, hogy elkészítse az Őt szeretők számára. Ott majd szombatról szombatra... összejönnek a szent helyen, s egyesítik hangjukat a legmagasabb énekekben, dicsőítve dicséretekben és hálaadásokban a trónon ülőt és a Bárányt örökkön-örökké.” (Ellen G. White: Bizonyosságtételek VI., 368. o.)

„A szombat nemcsak Izráélért rendeltetett, hanem a világért is. Az ember Édenben ismerte meg, és a Tízparancsolat többi előírásához hasonlóan maradandóan kötelező érvényű. A törvényről, melynek a negyedik parancsolat egy része, Krisztus kijelenti: »Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik.« (Mát 5,18) Amíg a menny és a föld fennáll, addig a szombat is megmarad, mint a Teremtő hatalmának jelképe. Amikor pedig az Éden újra felvirágozik a földön, Isten szent pihenőnapját mindenki tisztelni fogja a nap alatt. A dicső új föld lakosai »szombatról szombatra« feljönnek »engem imádni, szól az Úr« (Ésa 66,23).” (Ellen G. White: Jézus élete, 230–231. o.)

(Megjegyzendő, hogy nem az örök gyöttelemről van szó az idézett igazságszöveget követő 24. versben, mert nem élő embereket pusztít ugyanis valamely ki nem alvó tűz és halhatatlan féreg, hanem *holttestek* lesznek a tűz és a férgek martalékai visszavonhatatlanul, míg csak teljesen meg nem emésztetnek. Ez a vers is a testi Izráélre vonatkozott elsődlegesen. Ha hűek maradtak volna a babiloni fogság után, Isten megoltalmazta volna őket Sátán által felszított ellenségeikkel szemben.)

„MEGÉPÍTIK FIAID A RÉGI ROMOKAT”

Olvassuk el előzetesen Ésaías könyve 58–60. fejezetét!

1 Milyen messzire lehet eljutni az öncsalás útján?

Ésa 58,1–5 „Kiálts teljes torokkal, ne kíméld, mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit. Holott ők engem mindennap keresnek, és tudni kívánják útjaimat, mint oly nép, amely igazságot cselekedett, és Istene törvényét el nem hagyta, kérik tőlem az igazságnak ítéleteit, és Istennek elközelgését kívánják. Mért böjtölünk, és Te nem nézed, gyötörjük lelkünket, és Te nem tudod? Ímé, böjtölések napján kedvteléseket űzitek, és minden robotosaitokat szorongatjátok. Ímé, perrel és versengéssel böjtöltök, és sújtotok a gazságnak öklével. Nem úgy böjtöltök mostan, hogy meghallassék szavatok a magasságban. Hát ilyen a böjt, amelyet én kedvelek, és olyan a nap, amelyen az ember lelkét gyötöri? Avagy ha mint káka lehajtja fejét, és zsákot és hamvat terít maga alá? Ezt nevezed-é böjtnek és az Úr előtt kedves napnak?”

.....

.....

.....

A böjtölés kezdettől fogva a bűnbánattal (1Sám 7,6; 1Kir 21,27) és az imádsággal (2Sám 12,16-17; Zsolt 35,13) kapcsolódott össze. Mózes törvénye egyedül az engesztelés napjára írta elő a böjtölést (3Móz 16,29–31; 23,27–32; 4Móz 29,7), de nemzeti katasztrófák idején is tartottak böjtöt (Bír 20,26; 2Kron 20,3). Később rendszeres böjtnapokat

vezettek be annak a megrázkódtatásnak hatására, amit Jeruzsálem és a templom Kr.e. 586-ban történt pusztulása okozott, hogy így emlékezzenek meg erről a tragikus eseményről (Zak 7,1–7).

A böjt napjai különleges ünnepi alkalmak voltak, amikor az egész közösség összegyűlt. Ez jó dolog volt, de a kegyesség látszata sokszor nem a szívek valódi állapotát tükrözte. A kötött ünnepi külsőségek elfedték a különbséget azok között, akik valóban bánkódtak, és akik csak úgy tettek. Ez sokaknál önelégültséggé fajult, mintha a böjtölés önmagában is elévülhetetlen érdemeket szerzett volna. (Vö.: Luk 18,11–12) Az a vallás, amely az önelégült képmutatás szintjére süllyed, üressé válik, erejét és hitelét veszti. Ez elkerülhetetlenül bekövetkezik, ha Isten népének őrállói nem hívják fel a figyelmet az elkövetett bűnökre, és nem ébresztik rá a népet a bűnbánat szükségességére.

„A böjt és ima nem ér semmit, míg szívünk helytelen tetteink következtében elidegenedett Istentől... Az Úr elvárja a szívet átalakító munkát, olyan jótettekkel, melyek szeretetteljes szívből fakadnak. Fontoljátok meg imádságos szívvel a fenti szöveget, és vizsgáljátok meg indítékaitokat és tetteiteket. Az Úr ígéretei engedelmességüinktől függnék... Olyan néphez szól itt az Úr, amelynek magasztos a hitvallása, szokása az imádság, s akik szeretik a vallásgyakorlatot, mégis hiányzik belőlük valami. Észreveszik, hogy imáik nem találnak meghallgatásra, hogy lelkes, buzgó igyekezetüket észre sem veszik a mennyben. Ezért komolyan felteszik a kérdést, hogy miért nem felel nekik az Úr? Semmi esetre sem azért, mert az Úr elhanyagolja őket. A baj okát magukban kell keresniük. Bár vallják, hogy istenfélők, mégsem teremnek gyümölcsöt az Isten dicsőségére. Nem megfelelő a viselkedésük, kifejezett kötelelességeket hanyagolnak el.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek II.*, 146–147. o.)

„Az itt leírt nép tudja, hogy nem részesül Isten kedvezésében, mégis, ahelyett hogy Isten útján keresné Isten tetszését, vitába száll Istennel. Megkérdezik – noha temérdek szertartást végeznek –, hogy az Úr miért nem ad nekik rendkívüli elismerést...

Amikor az Úr ezt a figyelmeztetést adta, Jákób háza nagyon buzgónak látszott. Naponta keresték az Urat, hogy megismerjék útjait, valójában azonban elbizakodott önbittséggel volt bennük. Nem jártak az igazságban. Nem gyakorolták a jóságot, irgalmasságot és szeretetet. Bár a bűnbánat, megtérés látszatát keltették, kevélységgel és fősvény, fukar

pénzéhséggel voltak tele... Nagyra tartották jó cselekedeteiket, mások szolgálatait viszont lebecsülték. Megvetették és elnyomták a szegényt. Böjtjük csak álszent dicsekvés volt.

Ilyen bűnök élnek ma is közöttünk. Ezek váltják ki Isten dorgálását egyházára. Bárhol is él ilyen bűn, valóban a böjt és ima időszakára van szükség, ezt azonban őszinte megtérésnek és határozott jóra változásnak, javulásnak kell kísérnie. A lélek ilyen megalázkodása nélkül ezek az időszakok csak növelik a gonoszt cselekvő ember bűnösségét... Az istentisztelet eme gyakorlóit gyászolnak, jajgatnak, mégis megtartják minden visszataszító jellemvonásukat. Nem alázzák meg szívüket, és a lelki szennytől sem tisztítják meg. Nem nyerték el, nem fogadják be Isten kegyelmének szívét meglágyító záporait... Nem tanúsítanak bűnbánatot, sem olyan hitet, mely szeretetből fakad és megtisztítja a lelket. Igazságtalanok, önzők az anyagi ügyekben, irgalmatlanul elnyomják azokat, akiket maguknál kevesebbnek tartanak. Mégis Istent vádolják, hogy nem mutatja ki nekik hatalmát, s nem emeli őket mások fölé igaz életük jutalmaként. Az Úr megrovó üzenetet küld számukra, rámutatva, hogy kegyelme miért nem látogatja meg őket.” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 89. o.)

2 Milyen tartalommal telik meg az Isten szeretete által elkötelezett ember élete?

Ésa 58,6–11 „Hát nem ez-é a böjt, amit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát szét-tépjetelek? Nem az-é, hogy az éhezőknek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat?

Akkor felhasad mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulá-sod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár, az Úr dicsősége követ. Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és Ő azt mondja: Ímé, itt vagyok. Ha elveted közüled az igát, és megszűnsz ujjal mutogatni és hamisságot beszélni. Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőknek, és az elepedt lelkűt megalázkod, akkor feltámad a sötétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. És vezérel téged az Úr szüntelen, megelé-

gíti lelkedet nagy szárazságban is, csontjaidat megerősíti, olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, amelynek vize el nem fogy.”

A helytelen böjtölés leleplezése után az Úr előtt kedves böjtölés leírása következik. Ez a böjt őszinte bűnbánattal, különösen pedig mindenfajta elnyomás és perlekedés kiiktatásával jár. Nem pusztán az ételtől való tartózkodást jelenti az előírt böjti napokon, hanem egy olyan életvitel kialakítását, amely mentes minden önzéstől, kapzsiságtól, s a szegények iránti bőkezűség jellemzi. Az ilyen böjt tetszik Istennek, erre adja áldását. Ebben áll a hívő élet látszólag ellentmondásos volta: az áldáshoz az önmegtagadáson keresztül vezet az út, azáltal kapunk, hogy adunk, s azáltal nyerjük meg életünket, hogy lemondunk róla (Luk 6,38; 9,24; Ján 12,24–25). Isten előtt csak az a bűnbánat számít, ami életvitelünkre s legfőképpen emberi kapcsolatainkra is hatással van (Luk 3,7–14).

„Az Úr megmondta, milyen böjtöt választott, milyen böjtöt fogad el. Olyat, mely az Ő dicsőségére termi gyümölcseit, bűnbánat, megtérés, odaszentelődés és igaz istenfélelem kíséretével.” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 89. o.)

„Az igazi böjt nem csupán formai szolgálat. A Szentírás leírja az Istennek tetsző böjtöt (Ésa 58,6. 10). Itt tárul eléink Krisztus munkájának igazi lelkülete és jellege. Egész élete önfeláldozás volt a világ megmentésére. Akár böjtölt a megkísértés pusztájában, akár a vámszedőkkel evett Máté lakomáján, mindenkor életét adta az elveszettek megváltásáért. Az odaszentelődés igazi lelkülete nem a tétlen gyászban, sem pusztán a test megsanyargatásában, vagy az áldozatok sokaságában nyilvánul meg, hanem az én alárendelésében, a készséges szolgálatban Isten és ember iránt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 225. o)

„Körülöttünk mindenfelé ínséges lelkek élnek. Keressük meg ezeket a szenvedőket, és szívük megnyugtatóására szóljunk hozzájuk alkalmas szavakat... Sokan vesztgelnek sötétségben. Elvesztették útirányukat.

*Nem tudják, milyen ösvényt kövessenek. Akik tanácstalanságban voltak, keressenek meg másokat, akik ma tanácstalanok. Szólják hozzájuk a reménység, bátortás szavait. Amikor végezni kezdik ezt a munkát, a menny fénye megvilágítja előttük az ösvényt, melyet követniük kell. Az elesettekhez szólt vigasztaló szavaik saját magukat is megvigasztalják. Mások segítése által magukat is kiségitik a nehézségekből. Öröm foglalja el a szomorúság és homály helyét. Szívük Isten Lelkével megtelve melegségtől izzik minden embertársuk iránt. Az ilyenek közül egy sincs már sötétben, mivel homályuk déli verőfényre változott... Az élet vize, mely Jézus Krisztustól folyik, örök életre szökő vízforrás lesz bennük. »Az Úr vezérel téged szüntelen.« Amikor az Úr vezérel minket, világosan fogunk látni. Nem nevezzük az igazságot gonoszságnak, s azt sem gondoljuk majd, hogy az Úr által eltiltott dolgok helyénvalók. Megértjük majd, hogy hol munkálkodik az Úr.» (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 90. o.)*

3 Milyen képpel szemlélteti az Úr a helyreállítás munkáját?

Ésa 58,12–14 „Megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván, akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj, mert az Úr szája szólt!”

„Az a helyreállítási munka és reformáció, amelyet a hazatért foglyok Ezsdrás és Nehémiás vezetésével végeztek, a lelki helyreállítás olyan képét tárja elénk, amelyet a föld történelmének záró napjaiban kell véghezvinni. Izráel maradéka gyenge, esendő nép volt, kitéve ellenségei rontásának. Isten azonban velük akarta megőriztetni a földön törvénye ismeretét. Ők voltak az igaz istentisztelet és a szent kinyilatkoztatások őrei. Különböző tapasztalatokban volt részük Jeruzsálem falai és

a templom építése közben. Heves támadásokat kellett kivédeniük. Súlyosak voltak a terhek, amelyeket a munka vezetőinek hordaniuk kellett. De megingathatatlan bizalommal és alázatos lélekkel mentek előre. Szilárdan bíztak Istenben, és hitték, hogy diadalra viszi igazsága ügyét...

Azt a lelki helyreállítást, amelyet a Nehémiás korában véghezvitt munka előképezett, Ésaiás így körvonalazza: »Megépítik a régi romokat, az ősi pusztaságokat helyreállítják, és a puszta városokat megújítják. Megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezettel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak.«

A próféta olyan képet rajzol meg itt, amely az igazságtól és jogosságtól való általános elhajlás idején igyekszik helyreállítani Isten országának elveit. Ez a nép javítja ki az Isten törvényén ütött rést – azon a falon, amelyet Isten védelmiül emelt választott népe köré. Jogos, igazságos és tiszta elveinek követése állandó védelmet jelent számukra... A vég idején minden isteni intézményt helyre kell állítani. Azt a rést, amelyet a szombat megváltoztatásakor ütöttek a törvényen, ki kell javítani. Isten maradék népének – melynek tagjai reformátorokként állnak a világ előtt – meg kell mutatnia, hogy Isten törvénye minden maradandó reform alapja, és hogy a negyedik parancsolat szombatja a teremtés emlékműveként, Isten hatalma állandó emlékeztetőjeként érvényben marad.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 418–419. o)

„Hol találjuk azt a népet, melyhez így szól az Úr? Ki az, aki megépíti a régi romokat, ki rakja fel az emberöltők alapzatait? Hol van az a nép, amely világosságot nyert az égből, felismerni, hogy rést ütöttek Isten törvényén?... János látomásban látta, hogy Isten népe várja az Úr eljövetelét, s keresi az igazságot. Amint Isten megnyitotta templomát népe előtt, a frigidládában lévő Isten törvénye fényességet árasztott. (Jel 11,19) Akik befogadták ezt a világosságot, azok a harmadik angyal üzenetét hirdetik... Amint a vég közeleg, Isten szolgálóinak bizonyosságtétele egyre határozottabb, egyre erőteljesebb lesz... Akik hisznek a jelenvaló igazságban, ne a maguk bölcsességében álljanak, Isten bölcsessége szerint építsék fel az emberöltők alapjait. Ezeket romlás építőiként, ösvények megújítóiként jegyzi be a menny könyvébe, hogy ott lakhassanak. Akár a legkeserűbb ellenállással szemben is fenn kell tartanunk az igazságot, mert az igazság igazság... Azért írom ezeket, mert az Úr sokakat mint

járkáló fákat mutatott meg nekem a gyülekezetben. További és mélyebb lelki tapasztalatokra van szükségük... Nem szabad félmunkát végeznetek. Az Úr állhatatos, határozott, éplelkű embereket hív a törésbe állni, romlást építeni. (58,12–14) ” (Ellen G. White: A Te Igéd igazság, 90. o.)

4 Milyen felismerés születhet meg a kudarcok hátterében?

Ésa 59,1–4. 9. 12–15 „Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az Ő füle, hogy meg nem hallgathatna. Hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istentektől, és bűneitek fedezték el orcáját tielőttetek, hogy meg nem hallgatott. Mert kezeitek bemocskolva vérrel és ujjaitok vétekkal, ajkaitok hazugságot szólnak, nyelvetek gonoszt suttog. Nincsen, aki az igazság mellett szólna, és nincsen, aki igazságosan perelne, haszontalanban bíznak, és hazugságot beszélnek, gonoszt fogadnak és vétket szülnek...

Ezért van távol tőlünk az ítélet, és nem ér el minket az igazság, várunk világoosságra, és ímé, sötétség, és fényességre, és ímé, homályban járunk!... Mert sokak előtted gonoszságaink, és bűneink bizonyosságot tesznek miellenünk, mert gonoszságaink velünk vannak, és vétkeinket ismerjük. Elpártoltunk, és megtagadtuk az Urat, eltávoztunk a mi Istenünktől, szóltunk nyomorgatásról és elszakadásról, gondoltunk és szóltunk szívünkől hazug beszédek.

Eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be. A hűség hiányzik, és aki a gonoszt kerüli, prédává lesz. Látta ezt az Úr, és nem tetszett szemeinek, hogy jogosság nincsen.”

Az igazi bűnbánat felülről való. Belátásra jutni az emberi szív csalárd-sága miatt igen nehéz. Azoknak a legnehezebb, akik hozzászoktak,

hogy a vallást bűneik takarójaként használják. Ha imádságaik megválaszolatlanok maradnak, akkor inkább Istent hibáztatják, mint hogy mélyen önmagukba nézzenek. Ésaiás leleplezi ezt a magatartást. Nem Istenben van a hiba – mondja – hanem bennetek. Lerántja róluk a leplet, és tükröt tart eléjük, amelyben megláthatják valódi állapotukat: erőszakos tettek, hazugság, az igazság meggyalázása, gonosz szívek, pusztulás és romlás, békétlenség. Lehetséges lenne, hogy ezek az emberek alkotják Isten népét? A próféta által feltartott tükörben magunkat is megláthatjuk, s rálelhetünk arra a botránykőre, amelyen Isten irántunk való áldó szándéka megakad, ez pedig az emberi szív makacs és megrögzött megátalkodottsága. Olyan ez, mint valami mélyen gyökerező fertőzés, amely újra és újra előtör, és minden jót elpusztít.

A 9–15/a vers egy közösségi gyászének. Az elkeseredett emberek imádsága, amely mintegy szívtépő zokogás közben tör fel. A sírásban az a jó, hogy nem áztatjuk többé magunkat azzal, hogy minden rendben van, és azzal sem, hogy képesek vagyunk megbirkózni a felmerülő problémákkal. Azt jelenti, hogy végre feladtuk az öngazolást és az önmagunkban való bizakodást, és elfogadjuk, hogy a szabadítás kívülről érkezik. Azok a „gyászolók” szólalnak meg, akikben már nincs nyoma az önelégültségnek vagy a problémák megkerülésének. Ezsdráshoz és Dánielhez hasonlóan nemcsak saját bűneiket vallják meg, hanem azokét is, akik túlságosan vakok, vagy túlságosan büszkék ahhoz, hogy ezt saját maguk tegyék meg (Ezsdr 9,6–15; Dán 9,4–19) Feladták az öngazolást és az önmagukban bízást. Tudják, hiszik immár, hogy a szabadítás kívülről, illetve felülről érkezik, és egyedül ebben bíznak.

5 Milyen megoldást kínál Isten a gonoszság és az álkegyesség elhatalmasodása ellen?

Ésa 59,16. 20–21 „Látta, hogy nincsen senki, álmétkodott, hogy nincsen közbenjáró, ezért karja segít néki, és igazsága gyámolítja Őt... Eljön Sionnak a Megváltó, azoknak, akik Jákóbban megtérnek hamisságokból, szól az Úr. Én ővelük ily szövetséget szerzek, szól az Úr: Lelkem, amely rajtad nyugszik és beszédeim, amelyeket szádba adtam, el nem távoznak szádból, magodnak

szájából és magod magvának szájából, így szól az Úr, mostantól mindörökké!”

A fordulópont a 15–16. versben található: „Látta ezt az Úr”, és kegyelméből úgy döntött, hogy arcát ismét a közösség felé fordítja. Nem azt adja népének, amit megérdemel, hanem azt, amire szüksége van. Látja, hogy nincs, aki közbelépjen, nincs emberi megoldás, ezért úgy dönt, hogy Ő maga fog közbelépni.

Ésaiás látomása apokaliptikus távlatokba ível. Túl átfogó ez a látomás ahhoz, hogy bármelyik történelmi pillanattal azonosítani lehetne, kivéve a legutolsót, amellyel véget ér a történelem. Izráel történetében is sok olyan kétségbeeső helyzet volt, amikor Isten maga vette fel harci öltözékét, hogy megküzdjön népéért. Soha nem került volna sor az Egyiptomból való szabadulásra, ha Isten nem lép közbe, Kánaánt sem tudták volna birtokba venni, nem éltek volna túl a bírák korát, vagy Szanhérib támadását.

A 20. vers mintegy megkoronázza az előbbieket. A Megváltó eljön Sionhoz, Jákób megtérő bűnöseihez. Az „idők teljességében” (Gal 4,4) valóban eljött a Megváltó, Jézus személyében. Eljött korának Sionjához, és talált olyanokat, akik befogadták Őt (Ján 1,12). Azonban sokan nem tették ezt, annak ellenére sem, hogy Jézus megindító kérésekkel hívta fel figyelmüket a bűnbánat szükségességére (Márk 1,15). A Megváltó második eljövetele még előttünk van, és igen közel vagyunk ahhoz, éppen ezért a bűnbánat most is szükséges és sürgető.

Amikor Isten utoljára ölti magára harci öltözékét, az dicsőséges nap lesz, a végső szabadulás napja azok számára, akik megbánták bűneiket, beteljesülése mindannak, amire annyira vártak, amihez annyi reményük fűződött. Másfelől azonban ennek a napnak az elérkeztével nem lesz több lehetőség a bűnbánatra. Ítéletet fog hozni azokra, akik elutasították Őt.

A 21. vers biztató szavakkal zárja a fejezetet. Azokhoz a hűséges emberekhez szól, akikről az előző versben szó volt. Isten velük kötött

szövetsége szilárdan áll. Lelke rajtuk nyugszik, igéit a szájukba adta. Ez a két felbecsülhetetlen ajándék velük marad mindörökké. Más szóval: a hitehagyás sohasem fogja teljesen elpusztítani az egyházat. Istennek minden korban lesznek olyan követői, akik az Ő igéit szölik, és akiket az Ő Lelke vezérel.

6 Milyen diadalmas kép tárul fel a próféta tekintete előtt a hívő nép jövőjét illetően?

Ésa 60,1–5. 10. 14–15. 16/b. 21 „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. Népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez. Emeld fel köröskörül szemeidet, és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek, fiaid messziről jönnek, és leányaid ölben hozatnak el. Akkor meglátod és ragyogsz örömtől, és remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözöne, és hozzád jó a népeknek gazdagsága...

Az idegenek megépítik kőfalaidat, és királyaik szolgálnak néked, mivel haragomban megvertelek, és kegyelmemben megkönyörültem rajtad... És meghajolva hozzád mennek a téged nyomorgatók fiai, és leborulnak lábad talpainál minden megutálód, és neveznek téged az Úr városának, Izráel Szentje Sionának. Ahelyett, hogy elhagyott és gyűlölt voltál, és senki rajtad át nem ment, örökkévaló ékességgé teszek, és gyönyörűséggé nemzetségről nemzetségre... Megtudod, hogy én vagyok az Úr, megtartód és Megváltód, Jákóbnak erős Istene...

És néped mind igaz lesz, és a földet mindörökké bírják, plántálásom vesszőszála ők, kezeim munkája dicsőségemre.”

Az 59. fejezet boruját és sötétségét ragyogó világosság váltja fel. Ésaías azt látja, hogy az Úr dicsősége betölti Siont, és ez kívánatosá teszi Isten országát a világ népei előtt.

„A kegyelemidő utolsó óráiban, amikor minden ember sorsa nemso-kára örökre eldől, a menny és a föld Ura az eddiginél élénkebb tevékeny-séget vár el egyházától. Az Úr Jézus Krisztus a maga választottainak tartja, és mindennél jobban kedveli azokat, akiket igazságának ismerte feloldott megkötöttségükből, és elvárja, hogy megdicsőítsék Őt, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságra hívta ki őket. Az áldásokat, amelyekben olyan gazdagon részesülnek, meg kell osztaniuk másokkal is. A megváltás jó hírének el kell jutnia minden nemzethez, nemzetséghez, nyelvhez és néphez.

Az ősi prófécia látomása szerint a dicsőség Ura különleges fényt hint egyházára a második eljövetelet megelőző sötétség és hitetlenség napjaiban. Az Igazság Napjaként megjelenik egyházában, »gyógyulás lesz az Ő szárnyai alatt«.

Krisztus a föld történelmének legsötétebb szakaszában jön el. Noé és Lót kora szimbolizálja az állapotokat, amelyek eljövetele előtt uralkodnak a világban. A Szentírás kijelenti erről az időről, hogy Sátán minden hatalmával, »a gonoszság minden csalárdságával» dolgozni fog. Munkájáról félreérthetetlenül árulkodik a gyorsan fokozódó sötétség, az utolsó napok sokféle tévelygése, eretneksége és csalása. Sátán nemcsak a világot ejti fogságába, de megtéveszti azokat az egyházakat is, amelyek állítólag a mi Urunk Jézus Krisztuséi. A nagy hitebhagyás olyan mélységessé fajul, mint az éjjél sötétsége. Isten népe számára ez a próbák éjszakája, az igazságért való üldöztetés éjszakája lesz. De a sötét éjszakában felragyog Isten világossága...

Isten dicsősége egyházán át sugárzik... A fény áldás, egyetemes áldás, amely árasztja kincseit a hálátlan, gonosz, erkölcstelen világra. Így van ez az Igazság Napjával is. Bármennyire is beburkolja az egész földet a bűn, a bánat és a fájdalom sötétsége, meg kell világítani az isteni szeretet ismeretének fényével. Semmilyen hitfelekezettől, semmilyen rendűrangú embertől vagy társadalmi osztálytól nem szabad elzárni a meny nyei trónról sugárzó fényt. A reménység és kegyelem üzenetét el kell vinni a föld végső határáig. Kinyújthatja a kezét mindenki, aki akarja, és meg ragadhatja Isten erejét. Békét köthet vele, és békessége lesz. Nem borítja

többé áthatolhatatlan éjféli sötétség a pogányokat. A homály eltűnik az Igazság Napjának ragyogó fénysugarai előtt. Krisztus mindent megtett azért, hogy egyháza a világ világosságától fénybe borított, átalakult közösség, Immánuel dicsőségének hordozója legyen. Azt akarja, hogy minden hívő embert a világosság és béke lelki légköre vegye körül. Azt akarja, hogy életünk bemutassa a menny örömét.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 445–447. o.)

„Gyorsan közeledik az az idő, amikor nagy lesz a bizonytalanság és a fejtelenség. Sátán angyalruhába öltözik, hogy ha lehetséges, tévedésbe ejtse még a választottakat is. Sok isten lesz majd és sok úr. Fújni fog a tanítás mindenféle szele. Akkor nem azok lesznek a vezetőink, akik többre becsülik az áltudományokat, nem azok állnak majd soraink élén, akik a műveltségben, a pallérozott értelemben és a tehetségben bíztak, és nem tartottak lépést a világossággal. Akik megbízhatatlannak bizonyultak, azokra nem bízzák többé a nyáját. Kevés nagy ember vesz majd részt az utolsó, komoly munkában. Mivel önhittek és Istentől függetlenek, az Úr nem tudja felhasználni őket. Vannak az Úrnak megbízható szolgálói, akik a rostálás idején tűnnek elő...”

Akik addig félénkek voltak, és nem bíztak önmagukban, akkor majd nyíltan Krisztus és igazsága mellé állnak. A gyülekezet addig leggyengébb és legtétovázóbb tagja olyan lesz, mint Dávid: tette kész, bátor és határozott. Minél sűrűbb lesz Isten népének éjjele, annál ragyogóbbak lesznek a csillagok. Bár Sátán dühödten üldözi majd a hűségeseket, Jézus segítségével diadalmaskodni fognak. Akkor szép lesz majd Krisztus egyháza, mint a hold, tiszta, mint a nap, és félelmetes, mint a zászlós tábor. (Én 6,7)” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek V.*, 63–64. o.)

*Az e beti adomány
a könyvevangélsta munkát támogatja*

ÁPRILIS

1.	Csütörtök	Ján 6,66–68	
2.	Péntek	Mát 16,6; Fil 2,3	Napnyugta: 19.13
3.	Szombat	2Thess 3,3	Napnyugta: 19.15
4.	Vasárnap	1Kor 16,1	
5.	Hétfő	Ján 15,5	
6.	Kedd	Hós 2,19	
7.	Szerda	Sof 2,2–3	
8.	Csütörtök	1Tim 6,12. 14	
9.	Péntek	1Tim 1,15–16	Napnyugta: 19.23
10.	Szombat	Fil 2,15–16	Napnyugta: 19.24
11.	Vasárnap	Jel 3,10	
12.	Hétfő	Zsid 10,19. 22	
13.	Kedd	1Ján 1,9	
14.	Szerda	Ján 3,14–15. 17	
15.	Csütörtök	Fil 3,9	
16.	Péntek	2Pét 3,18	Napnyugta: 19.33
17.	Szombat	1Kor 4,20	Napnyugta: 19.34
18.	Vasárnap	Zsolt 107,8	
19.	Hétfő	2Thess 3,4–5	
20.	Kedd	Eféz 6,11	
21.	Szerda	Ésa 49,6	
22.	Csütörtök	1Kor 6,20	
23.	Péntek	Ján 9,4	Napnyugta: 19.43
24.	Szombat	Jak 5,16–17	Napnyugta: 19.44
25.	Vasárnap	Hós 12,4	
26.	Hétfő	Ésa 41,14; Luk 12,32	
27.	Kedd	Mát 6,13	
28.	Szerda	Jób 26,14	
29.	Csütörtök	Péld 30,3. 6	
30.	Péntek	Mát 6,11; 1Tim 6,8	Napnyugta: 19.52

MÁJUS

1.	Szombat	Hós 10,12	Napnyugta: 19.54
2.	Vasárnap	Luk 8,15	
3.	Hétfő	Ésa 61,11	
4.	Kedd	Zsolt 148,1. 3. 5–6. 8. 13	
5.	Szerda	Mát 13,33	
6.	Csütörtök	1Kor 10,31	
7.	Péntek	1Kor 6,19	Napnyugta: 20.02
8.	Szombat	Jak 5,16	Napnyugta: 20.03
9.	Vasárnap	Márk 2,5. 12	
10.	Hétfő	Zsolt 31,16	
11.	Kedd	Jer 17,5–7	
12.	Szerda	Zsolt 118,8–9	
13.	Csütörtök	1Pét 3,14	
14.	Péntek	Agge 2,4	Napnyugta: 20.11
15.	Szombat	Ezsd 7,10	Napnyugta: 20.12
16.	Vasárnap	Zsolt 119,33–34; Ésa 42,21	
17.	Hétfő	Ján 10,4. 11; Zsolt 37,7	
18.	Kedd	Zsolt 36,8; Zsolt 71,3	
19.	Szerda	Neh 2,8; 1Kor 4,7	
20.	Csütörtök	Neh 4,14. 20	
21.	Péntek	Neh 6,9	Napnyugta: 20.19
22.	Szombat	2Kor 4,9	Napnyugta: 20.20
23.	Vasárnap	Ef 6,18	
24.	Hétfő	3Móz 19,2. 11	
25.	Kedd	Ésa 61,8; 5Móz 16,20	
26.	Szerda	Zak 7,9–10	
27.	Csütörtök	Zsolt 37,39–40	
28.	Péntek	Zsolt 118,13–14	Napnyugta: 20.26
29.	Szombat	Ésa 32,8	Napnyugta: 20.27
30.	Vasárnap	Zsolt 55,22–23	
31.	Hétfő	Luk 18,1	

JÚNIUS

1.	Kedd	Jel 3,17–18	
2.	Szerda	Luk 19,10	
3.	Csütörtök	1Móz 18,19	
4.	Péntek	Péld 21,25; Préd 5,18	Napnyugta: 20.33
5.	Szombat	Gal 6,9–10	Napnyugta: 20.34
6.	Vasárnap	Ésa 27,5	
7.	Hétfő	Préd 5,6	
8.	Kedd	Zsolt 112,4–5. 7	
9.	Szerda	Luk 16,10	
10.	Csütörtök	2Móz 4,10–12	
11.	Péntek	Zsid 3,7–8	Napnyugta: 20.38
12.	Szombat	2Móz 15,2. 13	Napnyugta: 20.38
13.	Vasárnap	Zsolt 18,30	
14.	Hétfő	5Móz 23,14	
15.	Kedd	Ján 7,37–39	
16.	Szerda	1Kor 10,12	
17.	Csütörtök	5Móz 32,3–4	
18.	Péntek	Mát 6,21	Napnyugta: 20.41
19.	Szombat	Gal 3,13	Napnyugta: 20.41
20.	Vasárnap	Mát 7,1–2	
21.	Hétfő	Péld 4,24	
22.	Kedd	1Kor 4,3–4	
23.	Szerda	1Pét 2,25; Jak 5,19–20	
24.	Csütörtök	1Tim 2,4	
25.	Péntek	Luk 14,13–14	Napnyugta: 20.42
26.	Szombat	1Krn 29,17–18	Napnyugta: 20.42
27.	Vasárnap	Zsolt 81,11	
28.	Hétfő	Péld 3,5–6	
29.	Kedd	Péld 3,11–12	
30.	Szerda	Zsolt 149,4	

